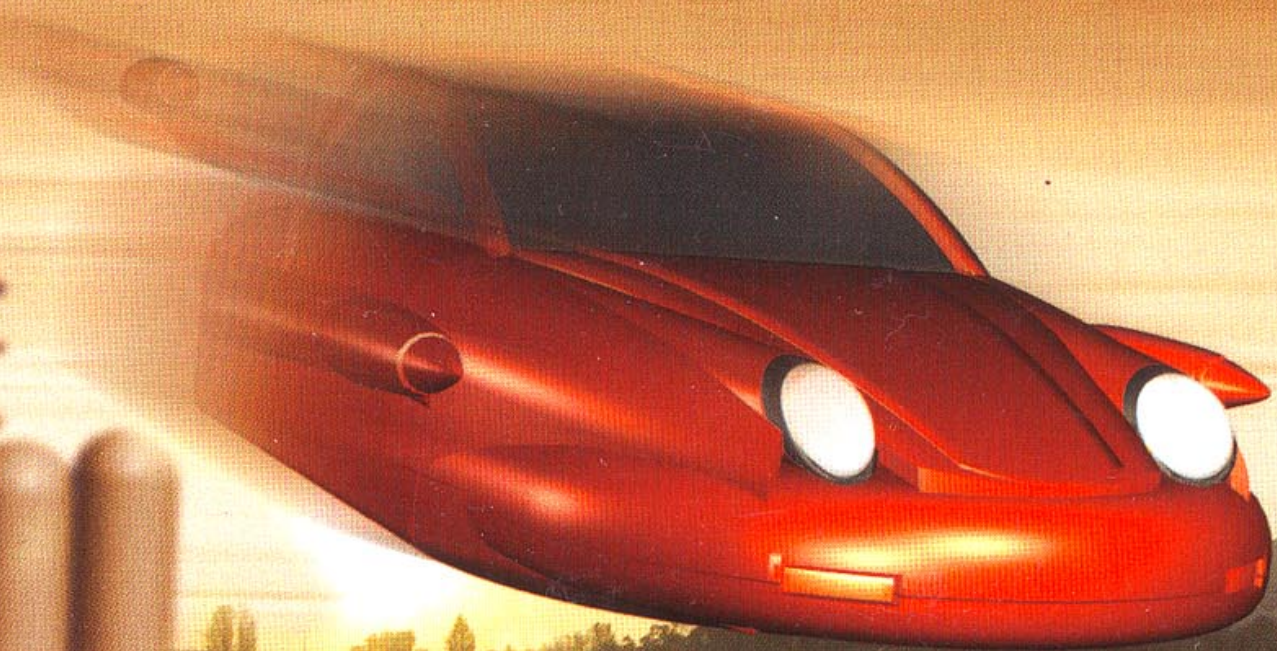

Филип Дук

ИГРАЧИТЕ ОТ ТИТАН

НАЙ-БЛЕСТЯЩИЯТ САЙ-ФИ УМ
НА ВСИЧКИ ПЛАНЕТИ

— *Rolling Stone*

ФИЛИП К. ДИК
ИГРАЧИТЕ ОТ ТИТАН

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

ГЛАВА 1

Вечерта беше отвратителна и когато той се опита да шофира по пътя към къщи, между него и колата му избухна ужасен спор.

— Мистър Гардън, Вие не сте в състояние да карате. Моля, пуснете автопилота и седнете на задната седалка.

Пит Гардън седна зад кормилото и каза колкото можеше по-членоразделно:

— Виж какво, мога да карам. Едно питие... е, всъщност няколко... само правят човек още по-внимателен. Така че престани с твоите глупости.

Той удари бутона на стартера, но това не даде никакъв резултат.

— Тръгвай, да те вземат дяволите!

— Не сте сложили ключа — отвърна колата.

— Така е — каза той. Чувстваше се унижен. Вероятно колата беше права. Покорно мушна ключа. Двигателят се запали, но пултът за управление остана безжизнен. Пит знаеше, че заради Рашмор-ефекта на колата е безсмислено да спори с нея. — Е, добре, разрешавам да караш ти — обяви той, опитвайки да запази достойнство, доколкото бе възможно. — Щом толкова настояваш. Вероятно пак ще объркаш всичко, както правиш винаги, когато аз... не се чувствам добре.

Той допълзя до задната седалка и се просна върху нея. В това време колата се издигна над тротоара и се понесе през нощното небе, сигнализирайки с мигащи светлинки.

Божичко, колко лошо се чувстваше! Главоболието му беше убийствено.

Както винаги, мислите му отново се върнаха към Играта.

Защо тя се бе развила толкова лошо за него? Силванус Енгст беше виновен. Този клоун, неговият шурей или по-скоро бивш шурей. „Точно така — каза си Пит, — трябва да го запомня. Вече не съм женен за Фрея. Аз и Фрея загубихме, така че бракът ни е анулиран и трябва да започнем отново, само че сега Фрея е омъжена за Клем Гейнс, а аз

все още не съм женен за никоя, защото още не съм успял да уцеля тройката.“

„Ще уцеля тройката утре — обеща си той. — И когато го направя, ще трябва да ми намерят съпруга от друга група, защото съм бил женен за всички от нашата.“

Колата му бучеше, намирайки пътя си над пустинните централни райони на Калифорния, над опустошените земи и необитаемите градове.

— Знаеш ли какво? — попита я той. — Вече съм бил женен за всяка от жените в групата ни. И нито веднъж нямах късмет. Това трябва да е заради мен. Нали?

— Заради вас е — отвърна колата.

— Но дори и да е заради мен, аз не съм виновен. Червените китайци са виновни. Колко ги мразя!

Той легна по гръб и се загледа в звездите през прозрачния покрив на колата.

— Въпреки всичко те обичам. Имам те от толкова години. И никога няма да се износиш. — Той почувства как в очите му напират сълзи. — Нали?

— Зависи от профилактичните ремонти, за които засега добросъвестно се грижите.

— Чудя се, каква ли съпруга ще ми намерят?

— И аз се чудя — отвърна колата.

С коя друга група неговата собствена група — „Красивата синя лисица“ — поддържаше най-близки контакти? Вероятно със „Странното сламено плашило“ — група със седалище в Лас Вегас, включваща Настояници от Невада, Юта и Айдахо. Пит затвори очи и се опита да си спомни как изглеждат жените от „Странното сламено плашило“.

„Когато се прибера в апартамента си в Бъркли — помисли си той, — ще...“

В този момент си спомни нещо ужасно.

Нямаше да се прибере в Бъркли. Защото беше изгубил Бъркли в тазвечерната Игра. Уолт Ремингтън го беше спечелил, обявявайки неговия ход на трийсет и шести квадрат за блъф. Ето защо вечерта беше толкова отвратителна.

— Промени курса — каза той дрезгаво на колата. Все още беше собственик на по-голямата част от Марин Каунти. Можеше да отседне в някой от градовете там.

— Отиваме в Сан Рафаел — нареди, изправи се на седалката и потърка челото си с треперещи пръсти.

— Мисис Гейнс? — обади се мъжки глас.

Фрея, която решише късите си руси коси пред огледалото, не се обърна. Погълната от заниманието си, тя реши, че гласът е на онзи ужасен Бил Келъмайн.

— Искаш ли да те закарам вкъщи? — попита гласът и този път Фрея осъзна, че това е новият ѝ съпруг, Клем Гейнс. — Отиваш си, нали?

Клем Гейнс, огромен и пълен мъж със сини очи, подобни на натрошени стъкла, залепени малко накриво върху лицето му, прекоси Игралната зала, насочвайки се към нея. Очевидно му беше приятно, че е станал неин съпруг.

„Но това няма да е задълго“ — помисли си Фрея.

„Освен ако — хрумна ѝ внезапно — бракът ни не донесе късмет.“

Тя продължаваше да сресва косите си, без да обръща внимание на Клем. „За жена на сто и четирийсет години — реши тя критично — изглеждам съвсем добре. Но заслугата за това не е моя... Не е на никой от нас.“

Всички те бяха прекрасно запазени, по-скоро благодарение на отсъствието на нещо, отколкото на някаква придобивка. При достигането на зряла възраст Хайнесовата жлеза на всеки от тях беше отстранена, което беше забавило страшно много процеса на стареене.

— Харесваш ми, Фрея — каза Клем. — Ти си толкова приятна жена. Но е ясно, че ти не ме харесваш.

Той не изглеждаше притеснен. Простак като Клем не би могъл да се притесни от подобно нещо.

— Нека да отидем някъде и да видим дали ще имаме късмет...

Той млъкна, защото в стаята влезе въг.

Джийн Блау простена, обличайки палтото си:

— Вижте, то се опитва да изглежда дружелюбно. Те винаги постъпват така.

Тя отстъпи назад, по-надалеч от въга. Джак Блау, нейният съпруг, потърси с поглед въг-палката на групата и каза:

— Ще го ръгна два-три пъти и ще си отиде.

— Не — възрази Фрея. — То няма да ни навреди по никакъв начин.

— Права е — каза Силванус Енгст.

Беше при бюфета и си сипваше последното питие преди тръгване.

— Само го посипете с малко сол — изкикоти се той.

Изглежда, въгът си беше набелязал Клем Гейнс. „Харесва те — помисли си Фрея. — Може би ще отидеш някъде с него, вместо с мен.“

Но това не беше справедливо по отношение на Клем, защото никой от хората нямаше връзки с бившите си врагове — още не се беше стигнало дотам, въпреки усилията на титанците да заличат старата пропаст между себе си и хората, възникнала заради омразата от времето на войната. Те бяха форма на живот на основата на силиция, а не на въглерода, и имаха забавен метаболизъм с катализатор метан вместо кислород. И бяха бисексуални... което при хората се срещаше по-често сред Обикновените жители, отколкото сред Настояниците.

— Ръгни го — каза Бил Келъмайн на Джак Блау.

Джак бодна с въг-палката наподобяващата желе цитоплазма на въга.

— Върви си вкъщи! — изрече сурово той и се ухили на Бил Келъмайн: — Дали да не се позабавляваме с него? Хайде да го накараме да си говори с нас. Ей, въгче, обичаш ли да си лафиш?

Веднага до тях достигна енергичната мисъл на титанеца, отправена към всички хора в апартамента, който беше обща собственост на групата:

— Искате да съобщите за бременност? Ако е така, нашите медицински служби са на ваше разположение и ние настояваме...

— Слушай, въгче — каза Бил Келъмайн, — ако сме имали *късмет*, предпочитаме да го запазим за себе си. Ще е лош късмет да ти го кажем — всеки го знае. Как може *ти* още да не го знаеш?

— То го знае — каза Силванус Енгст. — Просто не му харесва да мисли за това.

— Добре, време е въговете да приемат фактите — обяви Джак Блау. — Ние не ги харесваме и това е! Хайде — обърна се към жена си, — да си вървим вкъщи.

Той нетърпеливо направи на Джийн знак с ръка да го последва. Останалите членове на групата излязоха след тях и тръгнаха надолу по предните стълби на сградата, към колите си, паркирани отпред. Фрея установи, че е останала насаме с въга.

— В нашата група няма бременни — каза тя в отговор на въпроса му.

— Трагично — отвърна по телепатичен път съществото.

— Но ще има — каза Фрея. — Знаем, че ще имаме *късмет*, скоро.

— Защо вашата група е толкова враждебно настроена към нас? — попита въгът.

— Защото смятаме, че вие сте виновни за нашата стерилност — отговори Фрея. — Знаете това.

„Особено сигурен е нашият председател, Бил Келъмайн“ — помисли си тя.

— Но стерилността ви е последица от действието на ваше оръжие — възрази въгът.

— Не наше, а на Червените китайци.

За въга явно нямаше никаква разлика.

— Във всеки случай ние правим, каквото можем...

— Не искам да обсъждам тази тема — прекъсна го Фрея. — Моля ви!

— Позволете ни да ви помогнем — помоли въгът.

— Вървете по дяволите! — отвърна тя, излезе от апартамента и тръгна надолу по стълбите, към улицата и колата си.

Студеният нощен въздух на Кармел, щата Калифорния, я накара да се съвземе. Пое дълбоко дъх, хвърли поглед към звездите, усети свежестта, чистия въздух. Каза на колата си:

— Отвори вратата. Искам да вляза.

— Да, мисис Гардън.

Вратата на колата се отвори.

— Вече не съм мисис Гардън. Сега съм мисис Гейнс. — Тя седна пред кормилото. — Постарай се да го запомниш.

— Да, мисис Гейнс.

Тя мушна ключа и двигателят веднага се запали.

— Пит Гардън тръгна ли вече? — Огледа мрачната улица и не видя никъде колата на Пит. — Предполагам, че е тръгнал.

Почувства се тъжна. Колко хубаво би било двамата да поседят тук отвън, под звездите, в този късен нощен час, и да си поприказват. Щеше да стане така, ако все още бяха женени... „Проклетата Игра — помисли си тя — с нейните обрати. Проклет късмет! Изглежда неуспехът винаги ще ни преследва. Ние сме белязана раса.“

Тя вдигна ръчния часовник към ухото си и той пропищя с тънкото си гласче:

— Два и петнайсет през нощта, мисис Гардън.

— Мисис Гейнс — изскърца гласът ѝ.

— Два и петнайсет през нощта, мисис Гейнс.

„Колко ли още хора — зачуди се тя — живеят на Земята в този момент? Милион? Два милиона? И колко групи играят Играта? Със сигурност не повече от няколкостотин хиляди. И всеки път, когато някой претърпи нещастен случай, популацията намалява безвъзвратно с още един човек.“

Тя машинално се пресегна към жабката на колата и започна да търси пипнешком елегантно пакетираната лента от „заекова хартия“, както я наричаха. Успя да намери лентата — беше стар модел, не от новите — разопакова я, сложи я в устата си и я стисна със зъби. После я огледа под ярката светлина в купето на колата. „Един мъртъв заек“ — помисли си тя, припомняйки си за отдавна отминалите дни — преди нейното раждане, — когато е било необходимо един заек да умре, за да се намери отговора на този въпрос.

На светлината на купето се виждаше, че лентата оставаше бяла, не беше позеленяла. Фрея не беше бременна. Тя я накъса и я хвърли в отвора за отпадъци на колата, където хартията моментално се превърна в пепел.

„По дяволите — помисли си тя тъжно. — Но какво друго можех да очаквам?“

Колата се издигна над земята и полетя към къщата ѝ в Лос Анджелис.

„Прекалено рано е да се каже дали ще имам късмет с Клем“ — осъзна Фрея. Явно беше така. Тази мисъл я успокои. Още седмица или

две и нещата щяха да станат по-ясни. „Горкичкият Пит! — продължи размишленията си тя. — Ако не уцели тройката, на практика е извън Играта. Дали да не отида при него в Марин Каунти? Да видя дали е там? Той беше толкова угрижен, в толкова трудно положение е изпаднал. Колко тежка беше тази вечер! Няма закон или правило, които да ни забраняват да се срещаме извън Играта. И все пак — до какво би могла да доведе тази среща? Ние нямахме *късмет*, Пит и аз. Въпреки чувствата, които изпитваме един към друг.“

Внезапно радиото в колата ѝ се включи и тя чу емоционално обръщение на групата в Онтарио, Канада, излъчвано по всички честоти.

— Ние сме „Бордей «Крушата и Книгата» — обяви ликуващ мъжки глас. — Тази вечер в десет часа ни споходи *късмет*. Една от жените в нашата група, мисис Дон Палмър, стисна със зъби своята заекова хартия без особени надежди за успех, но...“

Фрея изключи радиото.

Когато влезе в своя тъмен, отдавна необитаван апартамент в Сан Рафаел, Пит Гардън веднага се насочи към аптечката в банята, за да провери какви лекарства има там. Знаеше, че няма да може да заспи. Старият проблем с безсънието. Дремекс? Трябваше да вземе цели три двайсет и пет милиграмови таблетки дремекс, за да му подейства — беше го пил прекалено дълго и в прекалено големи количества. Нуждаеше се от нещо по-силно. Винаги можеше да прибегне до фенобарбитал, но това щеше да го направи недееспособен на следващия ден. Скополамин хидробромид? Струваше си да опита.

„Или — помисли си той — мога да пробвам нещо още по-силно. Емфитал. Три капсули от него — и няма да се събудя никога. И то не защото е кой знае колко силно лекарство. Просто... — Докато размишляваше, сипа капсулите в дланта си. — Никой няма да се обезпокои за мен, никой няма да ми попречи...“

— Мистър Гардън — каза аптечката, — заради вашето състояние ще се наложи да се свържа с доктор Маки от Солт Лейк Сити.

— Нищо му няма на състоянието ми — отвърна Пит и побърза да остави капсулите обратно на дъното на аптечката. — Виждаш ли? —

попита той и след кратка пауза добави: — Това беше само за миг, механичен жест...

„Докъде го докарах — помисли си, — да се оправдавам пред Рашмор-ефекта на аптечката си.“

— Всичко е наред, нали? — попита той отново с надежда. Дочу се изщракване — аптечката се изключи.

Пит въздъхна с облекчение.

В този момент на вратата се позвъни. „Това пък какво е?“ — зачуди се той и прекоси намирисващия на мухъл апартамент. Все още обмисляше какво приспивателно може да вземе, без да активира алармената верига на Рашмор-ефекта. Отвори вратата.

Пред него стоеше бившата му съпруга, русокосата Фрея.

— Здравсти — спокойно изрече тя, промъкна се покрай него и влезе в апартамента. Изглеждаше самоуверена — сякаш бе абсолютно нормално да се вижда с него, докато е женена за Клем Гейнс.

— Какво стискаш в юмрука си? — попита го.

— Седем таблетки дремекс — призна си Пит.

— Ще ти дам нещо по-добро. Хит е в момента. — Фрея се порови в кожената си дамска чанта. — Ново, съвсем ново лекарство, произведено от автоматична фармацевтична компания в Ню Джърси. Вземи.

Подаде му голяма синя капсула.

— Нердууел — изрече и се засмя.

— Ха-ха — отвърна Пит, но не му беше смешно. Като се имаше предвид името на медикамента, всичко му се стори като неуместна шега.^[1] — Заради това ли дойде?

Тъй като му беше съпруга и Блъф-партньор повече от три месеца, тя, разбира се, знаеше за неговото хронично безсъние.

— Имам махмурлук — поясни той. — И тази вечер изгубих Бъркли от Уолт Ремингтън. Много добре знаеш всичко това. Така че точно в момента не ми е до шегички.

— Тогава ми направи кафе — каза Фрея, съблече якето си с кожени ресни и го сложи на облегалката на стола. — Или нека по-добре аз да направя на теб — реши тя и добави със съчувствие: — Наистина изглеждаш зле.

— Бъркли... И защо реших да го заложа? Дори не си спомням. От цялата ми собственост — точно него. Това трябва да е някакъв

импулс за самоунищожение. — Той помълча малко и добави: — Тази вечер, докато пътувах насам, чух едно съобщение от Онтарио.

— Аз също го слушах — кимна тя.

— Кажу ми, тяхната бременност зарадва ли те или те потисна?

— Не знам — мрачно отвърна Фрея. — Радвам се за тях, но...

Тя скръсти ръце и закрочи из апартамента.

— А мен ме потисна — каза Пит, напълни чайника с вода и го сложи на котлона.

— Благодаря — пропищя чайникът, по-точно неговият Рашмор-ефект.

— Ние можем да имаме връзка и извън Играта, нали знаеш? — каза Фрея. — И друг път се е случвало.

— Няма да е честно спрямо Клем. — Пит смяташе Клем Гейнс за свой приятел. Поне за момента това надделяваше над чувствата му към Фрея.

Освен това беше любопитен каква ще е бъдещата му съпруга — рано или късно щеше да уцели тройката.

[1] Името на медикамента в оригинала (Nerduwel) звучи като Ne'er do well (Никога не прави добро) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

На следващата сутрин Пит Гардън се събуди от толкова смайващи и невъзможни звуци, че скочи от леглото и застина заслушан. Чуваше детски гласове. Те се караха за нещо някъде близо до апартамента му в Сан Рафаел.

Децата бяха момче и момиче. „Значи — помисли си той — тук са се раждали деца след последния път, когато съм идвал. И родителите им не са Настояници, а Обикновени жители. Няма собственост, която да им дава право да участват в Играта.“ Не можеше да повярва. Помисли си, че може би трябва да прехвърли на родителите някой малък град... Сан Анселмо или Рос, или пък и двата. Тези хора бяха заслужили правото да играят. Но щяха ли да се съгласят?

— Какъв си само! — възкликна момчето ядосано.

— А ти знаеш ли каква си! — в гласа на момчето имаше упрек.

— Дай ми това!

Кавгата премина във физическа саморазправа.

Пит запали цигара, после се огледа за дрехите си и започна да се облича.

В ъгъла на стаята, облеганата на стената, стоеше пушка МВ-3... Погледът му се спря върху нея и той се опита да си спомни какво точно означаваше за него това забележително старо оръжие. Някога се бе готвил за войната с Червените китайци с тази пушка. Но тя така и не влезе в употреба, защото Червените китайци изобщо не се появиха... Поне не лично. Но пристигна техен представител, под формата на Хинкелово излъчване, и никакво количество от раздадените на гражданите на Калифорния пушки МВ-3 не можеше да се изправи срещу него и да го победи. Излъчването, изпратено от сателита „Оса-Ц“, си свърши работата и Съединените щати изгубиха войната. Разбира се, Народен Китай не победи. Победител нямаше. С Божията благословия Хинкеловото излъчване обхвана целия свят.

Пит се приближи към пушката, вдигна я и я хвана така, както я държеше много отдавна, на младини. „Тази пушка — осъзна той — е

на поне сто и трийсет години. Същинска антикварна ценност. Дали все още може да стреля? Всъщност има ли значение? Сега никой не би убил никого с нея. Само психопат би намерил основание да убие някого в полубезлюдните градове на Земята. Но дори и той вероятно ще се замисли и ще промени решението си. В края на краищата, в цяла Калифорния са останали по-малко от десет хиляди души...“ Той внимателно опря пушката обратно на стената.

Във всеки случай оръжието не беше предназначено само за убиване на хора. Нейните мънички патрони с атомен заряд трябваше да пробиват бронята на съветските танкове ТЛ-90 и да ги изваждат от строя. Пит си спомни за учебните филми, които им прожектираше командването на Шеста армия, и си помисли, че би искал да зърне „морето от хора“ от онези дни. Та дори и да са китайци... и от тях би имало полза сега.

„Поздравявам те, Бернхарт Хинкел — помисли си той саркастично. — Хуманният изобретател на най-съвършеното и безболезнено оръжие... Не, то не причинява болка, ти беше прав. Ние не усещахме нищо, дори не знаехме за съществуването му. Но после...“

Наложи се да се проведе кампания за отстраняването на Хайнесовата жлеза при колкото е възможно повече души. И това не бяха напразни усилия. Благодарение на това на Земята все още имаше живи хора. И се оказа, че не всички комбинации от мъже и жени са стерилни — стерилността не бе задължително, а по-скоро относително условие. На теория можеха да имат деца. На практика само някои от тях имаха.

Например родителите на тези отвън...

По улицата със свистене се придвижваше автоматична кола, която събираше боклука и проверяваше височината на тревата по полянките — първо от едната страна на улицата, после и от другата. Монотонното бучене на колата заглуши гласовете на децата.

„Лесно е да се поддържа ред в пусто градче — каза си Пит, докато наблюдаваше как колата спира и протяга единия от псевдокрайниците си, за да опипа придиричиво някакъв храст камелия. — Или полупусто.“ Според последните данни, с които бе запознат, тук живееха около дузина Обикновени жители.

Зад автоматичната кола се движеше друг, още по-сложен механизъм. Приличаше на огромен паяк с двайсет крайника и се носеше по улицата, търсейки следи от разрушение. Пит знаеше, че тази ремонтна машина е способна да издигне отново сградите от руините им и да излекува раните на града, да отстрани повредите още преди да са се проявили. Но защо? За кого? Добри въпроси. Може би въговете обичаха да поглеждат надолу от сателитите си и да виждат съхранена цивилизация, а не просто руини.

Пит загаси цигарата си и отиде в кухнята, надявайки се да намери нещо за закуска. Не беше идвал в този апартамент от няколко години, но въпреки това, когато отвори вакуумно затворения хладилник, намери вътре бекон, мляко и яйца, хляб и сладко — всичко, което му трябваше. Продуктите бяха в добро състояние. Преди Пит тук беше живял Антонио Нарди — бившият Настояник на Сан Рафаел. Несъмнено той беше оставил всичките тези продукти, без да знае, че ще изгуби това владение по време на Играта и никога няма да се върне тук.

Но имаше нещо по-важно от закуската, нещо, с което Пит трябваше да се заеме преди всичко останало. Той включи видеофона и каза:

— Искам да се свържа с Уолтър Ремингтън от окръг Контра-Коста.

— Да, мистър Гардън — отвърна видеофонът. След кратка пауза екранът светна.

— Здравсти. — Строгото, издължено лице на Уолт Ремингтън се появи на екрана и погледна отегчено към Пит. Уолт не се беше бръснал тази сутрин и по бузите му бе набола брада, а дребните му зачервени очи бяха подпухнали, явно от недоспиване.

— Защо толкова рано? — измънка той. Все още беше по пижама.

— Спомняш ли си какво се случи снощи? — попита Пит.

— О, да. Разбира се — кимна Уолт и приглади разрешената си коса.

— Загубих Бъркли, ти го спечели. Изобщо не знам защо го заложих. Той беше моя резиденция, нали знаеш.

— Знам — отвърна Уолт.

Пит си пое дълбоко въздух и каза:

— Ще ти дам за него три града в Марин Каунти. Рос, Сан Рафаел и Сан Анселмо. Искам си го обратно. Искам да живея там.

— Можеш да живееш там — поясни Уолт. — Само че като Обикновен жител, а не като Настояник.

— Не мога така — каза Пит. — Искам да съм собственик, а не да живея там с разрешението на някого. Хайде, Уолт, нямаш намерение да живееш в Бъркли, много добре знам това. Там е твърде студено и мъгливо за теб. Ти обичаш по-топлия климат на долини като Сакраменто. Или там, където си сега, в Уолнът Крийк.

— Вярно е — съгласи се Уолт. — Но... аз не мога да ти продам Бъркли, Пит.

Той помълча известно време и най-накрая си призна:

— Бъркли вече не е мой. Когато се прибрах снощи вкъщи, ме чакаше един брокер. Не ме питай как беше разбрал за резултата от Играта, но знаеше. Някакъв много ловък дилър от Източните щати, от асоциацията на Мат Пендлетън. — Уолт изглеждаше гузен.

— *И ти им продаде Бъркли?* — Пит не можеше да повярва. Това означаваше, че някой извън тяхната група беше успял да купи нещо в Калифорния. — Защо го направи?

— Те ми дадоха в замяна Солт Лейк Сити — отвърна Уолт с мрачна гордост. — Как можех да откажа подобно предложение? Сега ще мога да се присъединя към групата на полковник Кичънър. Те играят в Прово, щата Юта. Съжалявам, Пит. — Очевидно Уолт се чувстваше виновен. — Предполагам, че все още съм бил леко пиан, но тогава предложението ми се стори твърде изгодно, за да го отхвърля.

— За кого купи Бъркли асоциацията на Пендлетън?

— Не ми казаха.

— А и ти не ги попита.

— Не — призна си навъсено Уолт. — Не ги попитах. Предполагам, че трябваше.

— Искам да си върна Бъркли обратно — каза Пит. — Ще открия новия собственик и ще си го върна, дори ако се наложи да продам целия Марин Каунти. Междувременно нямам търпение да те размажа в Играта. Бъди сигурен, че ще изгубиш всичко, което си спечелил, без значение кой ти е партньор. — Той натисна свирепо бутона за изключване и екранът на видефона потъмня.

„Как е могъл Уолт да направи това? — запита се Пит. — Да продаде собственост на някого извън групата, на някого от Източните щати? Трябва да разбере чии интереси е защитавала асоциацията на Пендлетън в тази сделка.“

Но имаше острото и зловещо усещане, че вече знае.

ГЛАВА 3

За мистър Джеръм Лъкман от Ню Йорк сутринта беше страшно хубава. Защото — и тази мисъл му хрумна веднага — това беше първата сутрин, в която се събуждаше като собственик на Бъркли, щат Калифорния. Действайки чрез асоциацията на Мат Пендлетън, той най-накрая се бе сдобил с апетитен къс от Калифорния, което означаваше, че сега може да вземе участие в Играта с групата „Красивата синя лисица“, която се събираше всяка вечер в Кармел, един почти толкова хубав град, колкото и Бъркли.

— Сид — нареди той, — ела в кабинета ми.

Облегна се назад в креслото и дръпна от изящната мексиканска цигара за след ядене.

Неговият секретар, обикновеният жител Сид Моск, отвори вратата и надникна в кабинета.

— Да, мистър Лъкман?

— Доведи ми онзи ясновидец — каза Лъкман. — Най-накрая намерих работа за него.

„Работа — помисли си, — която оправдава риска да ме лишат от участие в Играта.“

— Как се казваше той? Дейв Мютро или нещо подобно. Лъкман имаше бегли впечатления от разговора си с ясновидеца, но човек с положение като неговото бе принуден да се вижда с толкова много хора всеки ден! А и Ню Йорк бе един от най-населените градове — почти петнайсет хиляди души. И много от тях бяха деца, тоест родени наскоро.

— Направи така, че да влезе през задния вход — каза Лъкман. — Не искам никой да го види.

Налагаше се да пази репутацията си. А ситуацията беше доста деликатна.

Разбира се, беше незаконно в Играта да се включват хора с псионични способности, защото това се смяташе чисто и просто за форма на измама. Години наред много групи бяха изисквали от

участници да си правят електроенцефалограма или накратко казано ЕЕГ, но с течение на времето тази процедура се правеше все по-рядко. Или поне Лъкман се надяваше да е така. Във всеки случай не и на Източното крайбрежие, защото всички пси-хора тук бяха отдавна известни. А нали Изтокът определяше стила на цялата страна?

Един от котараците му, сиво-бял самец с къса козина, скочи върху бюрото. Лъкман разсеяно го погали по брадичката. „Ако не успея да използвам този ясновидец в групата «Красивата синя лисица» — помисли си, — ще трябва да отида там сам“. Наистина, той не беше участвал от около година или дори повече, но беше най-добрият от местните играчи. Иначе как би станал Настояник на огромния Ню Йорк? А по онова време имаше много силна конкуренция. Защото лично Лъкман беше допуснал Обикновени жители до Играта.

„Никой не може да ме победи в Блъфа — каза си Лъкман. — *И всички знаят това.* А ако ми помага и ясновидец... Успехът ми е сигурен“. Идеята за сигурната победа му харесваше, защото въпреки че беше експерт по Блъфа, той не обичаше риска. Не играеше заради тръпката, а за да победи.

Така беше изпратил в небитието велик играч като Джо Шилинг, например. Сега Джо работеше в малък стар магазин за грамофонни плочи в Ню Мексико. Дните му като Играч безвъзвратно бяха отминали.

— Спомняш ли си как победих Джо Шилинг? — попита той Сид. — Още помня тази последна партия до най-дребната подробност. Джо хвърли петица със заровете и изтегли карта от петата колода. Гледа я дълго, прекалено дълго. И аз разбрах, че ще блъфира. Най-накрая премести своята фигура осем квадратчета напред на печеливша позиция — знаеш, там, където се наследяват сто и петдесет хиляди долара от починал чичо. И когато видях, че слага фигурата си на това поле...

Може би той също имаше някакви псионични способности, защото му се беше сторило, че наистина може да чете мислите на Джо Шилинг. Беше абсолютно сигурен, че Джо е изтеглил шестица и ходът му осем квадрата напред е блъф.

И той обяви, че Шилинг блъфира. По това време Джо беше Настояник на Ню Йорк и можеше да победи в Играта когото си поиска. Беше изключителна рядкост някой играч да обяви негов ход за блъф.

Джо Шилинг вдигна огромната си рошава, обрасла с брада глава и го погледна. Настана тишина. Всички играчи чакаха.

— Наистина ли искате да видите картата, която изтеглих? — попита Джо Шилинг.

— Да.

Лъкман чакаше, неспособен да диша; белият дроб го заболя. Ако грешеше, ако картата наистина беше осем, Джо Шилинг щеше да спечели отново и властта му над Ню Йорк щеше да се затвърди още повече.

— Изтеглих шестица — изрече спокойно Джо Шилинг.

Той обърна картата си. Беше блъфирал, Лъкман се бе оказал прав.

И беше станал собственик на Ню Йорк.

Котаракът върху бюрото му измърка, надявайки се да получи закуска. Лъкман го избута и той скочи на пода.

— Паразит — каза му Лъкман, но всъщност много го обичаше. Вярваше дълбоко, че котките носят късмет. По време на онази паметна игра с Джо Шилинг той бе взел със себе си две котки. Възможно бе те да са му помогнали повече, отколкото някакви латентни псионични способности.

— Свързах се с Дейв Мютро по видеофона — обяви секретарят му. — Той чака. Искате ли да говорите лично с него?

— Ако наистина е ясновидец — отвърна Лъкман, — вече знае какво искам, така че няма нужда аз или който и да било друг да говори с него. — Парадоксите на ясновидството винаги го бяха забавлявали, но същевременно го отегчаваха. — Изключи видеофона, Сид, и ако той не се появи тук, значи не е никак добър.

Сид послушно натисна клавиша за изключване и екранът на видеофона изгасна.

— Но позволете ми да изтъкна — каза секретарят, — че вие не сте разговаряли с него по въпроса, така че той няма какво да предвиди. Не съм ли прав?

— Той би трябвало да предвиди предстоящия си разговор с мен — отвърна Лъкман. — Тук, в кабинета ми. Когато ще го инструктирам.

— Предполагам, че сте прав — съгласи се Сид.

— Бъркли — изрече Лъкман замислено. — Не съм бил там осемдесет или деветдесет години.

Както повечето Настояници, и той не обичаше да посещава места, които не са негова собственост. Може би беше някакво суеверие, но определено смяташе, че подобни посещения носят лош късмет.

— Чудя се дали там все още е толкова мъгливо. Е, скоро ще разберем.

Лъкман измъкна от чекмеджето на бюрото си документа за собственост, който му беше доставил неговият брокер.

— Я да видим кой е бил последният собственик на Бъркли — каза той и погледна документа. — Уолтър Ремингтън; спечелил го е предишната нощ и веднага го е продал. А собственикът преди него се казва Питър Гардън. Няма да се изненадам ако този Питър Гардън в момента е бесен, или ще бъде съвсем скоро, когато разбере какво се е случило. Той вероятно се надява да си върне Бъркли.

„Но никога няма да си го върне — добави наум Лъкман. — Не и от мен“.

— Възнамерявате ли да отидете на Западното крайбрежие? — попита Сид.

— Определено — отговори Лъкман. — Тръгвам веднага щом си стегна багажа. Имам намерение да си направя лятна резиденция в Бъркли. Разбира се, ако ми хареса и ако не е разрушен. Това, което не мога да понасям, са разрушените градове. Нямам нищо против опустелите, това може да се очаква. Но разрушените...

Той потръпна. Ако имаше нещо, което със сигурност да означава лош късмет, това бяха разрушените градове, много от които се срещаха на юг. В началото на кариерата си той беше Настояник на няколко града в Северна Каролина и никога нямаше да забрави какво изпитваше при вида на такива градове.

— Мога ли да бъда почетен Настояник докато отсъствате? — попита Сид.

— Разбира се — отвърна Лъкман сърдечно. — Ще ти напиша пергамент със златни букви и печат от червен восък, украсен с лентичка.

— Наистина ли? — Сид го погледна недоверчиво. Лъкман се засмя.

— Мисля, че малко церемонии ще ти харесат. Като *ПуБа* в *Микадо*^[1]. Негово Величество Почетният Настояник на Ню Йорк с

право да определя големината на данъците. Нали?

Сид се изчерви и промърмори:

— Наблюдавах ви как работихте здраво цели шейсет и пет проклети години, за да станете Настояник на тази област.

— Това беше заради моите социални планове за подобряване на благосъстоянието на хората — отговори Лъкман. — Когато спечелих този район, тук живееха само няколкостотин души. А виж колко е нараснала популацията сега. Това се дължи на мен — не пряко, разбира се, но аз насърчавах Обикновените жители да участват в Играта само за да се създават все нови и нови съпружески двойки. Не е ли така?

— Разбира се, че е така, мистър Лъкман — отвърна Сид.

— И благодарение на това открихме много плодови двойки, които при други обстоятелства никога нямаше да се срещнат. Нали?

— Да — кимна Сид. — По този начин вие фактически сам възстановихте човешката раса.

— Никога не забравяй това — каза Лъкман.

Той се наведе напред и вдигна още една от котките си — черна, порода менкс.

— Ще те взема със себе си — каза ѝ той, докато я галеше. — Реших да взема шест или седем котки. За късмет.

„И за компания“ — добави мислено. Никой на Западното крайбрежие не го харесваше. Той нямаше свои хора там, свои Обикновени жители, които да го поздравяват всеки път, когато се появи сред тях. При тази мисъл се натъжи. Но реши, че след като поживее известно време, ще изгради отново района и ще го направи същия като Ню Йорк. Той вече нямаше да бъде пусто място, обитавано от призраците на миналото.

„Призраците — помисли си той — на нашия живот, такъв, какъвто беше, когато планетата ни се пръскаше по шевовете заради пренаселеността, когато бяхме достигнали Луната и дори Марс и ни предстоеше разселване из космоса. Точно тогава ли тези малоумни червени китайци трябваше да използват източногерманското изобретение на един бивш нацист...“ Лъкман дори не можеше да намери думи, с които да опише Бернхарт Хинкел. За съжаление Хинкел вече не беше жив, иначе той с удоволствие би прекарал няколко минути насаме с него. Без свидетели.

Единственото приятно нещо, свързано с Хинкеловото излъчване беше, че в края на краищата то достигна и Източна Германия.

„Има един човек — мислеше си Пит, докато напускате апартамента в Сан Рафаел и бързаше към паркираната си кола, — който би трябвало да знае за кого работи асоциацията на Мат Пендлетън. Струва си да отида до щата Ню Мексико, до Албакърки, градът на полковник Кичънър. Освен това искам да се поровя из музикалните плочи.“

Преди два дни беше получил писмо от Джо Шилинг, най-известния в света продавач на редки грамофонни плочи. Джо му пишеше, че албумът на Тито Скипа^[2], поръчан от Пит, най-накрая е намерен и го очаква в магазина.

— Добро утро, мистър Гардън — каза колата, когато той отключи вратата.

— Здравсти — разсеяно подхвърли Пит.

От другата страна на улицата се приближиха двете деца, които беше чул по-рано сутринта, и го зяпнаха.

— Вие ли сте нашият Настояник? — попита момичето.

Бяха забелязали неговата емблема — разноцветна превръзка на ръката.

— Не сме ви виждали никога досега — добави малката с благоговение. Пит предположи, че е на около осем години.

— Не сте ме виждали, защото не съм идвал в Марин Каунти от години — обясни той. Приблужи се към тях и ги попита: — Как се казвате?

— Аз съм Кели — представи се момчето. Пит реши, че е още по-малък от момичето. Вероятно на около шест. И двете деца бяха много сладки. Радваше се, че живеят на негова територия. — А сестра ми е Джесика. Имаме и по-голяма сестра — Мери Ан, но тя не е тук. В Сан Франциско е, на училище.

Три деца в едно семейство! Пит беше изумен.

— А каква е фамилията ви?

— Маклейн — отвърна момичето. И допълни с гордост: — Нашите мама и тате са единствените хора в цяла Калифорния с три деца.

В това вече Пит можеше да повярва.

— Бих искал да се срещна с тях — каза той.

— Ние живеем в тази къща — посочи с пръст Джесика. — Забавно е, че сте нашият Настояник, а не познавате баща ни. Татко е този, който организира почистването на улиците и поддържа машините. Той говори с въговете затова и те се съгласиха да му ги изпратят.

— А вас не ви ли е страх от въговете?

— Не!

И двете деца заклатиха глави в знак на отрицание.

— Ние сме водили война с тях — напомни им той.

— Но това е било много отдавна — отговори момичето.

— Наистина — съгласи се Пит. — Е, аз одобрявам вашето отношение.

Искаше му се и той да се отнася така към въговете.

От къщата им малко по-нататък по улицата излезе стройна жена и тръгна към тях.

— Мамо! — извика Джесика развълнувано: — Виж, това е нашият Настояник.

Жената, тъмнокоса и привлекателна, носеше работни панталони и светла, раирана памучна риза, под които се криеше гъвкава младежка фигура. Тя се приближи и кимна на Пит:

— Добре дошли в Марин Каунти. Не ви виждаме често, мистър Гардън.

Тя протегна ръка и се здрависа с него.

— Поздравявам ви — каза Пийт.

— За трите деца? — мисис Маклейн се усмихна. — Хората казват, че това е *късмет*. Не умение. Ще пийнете ли чаша кафе преди да си тръгнете от Марин Каунти? В края на краищата, може и да не се върнете никога тук.

— Ще се върна — заяви Пийт.

— Наистина ли? — Жената не изглеждаше убедена. В красивата ѝ усмивка се долавяше ирония. — Знаете ли, вие сте почти легенда за нас, Обикновените жители на този район, мистър Гардън. Боже мой, та ние сега сигурно ще говорим цели седмици за срещата си с вас.

Пит изобщо не можеше да разбере дали мисис Маклейн е искрена или язвителна — въпреки думите ѝ, тонът ѝ оставаше

безразличен. Това го разстрои и той се почувства объркан.

— Наистина ще се върна. Загубих Бъркли, където...

— О... — възкликна мисис Маклейн и кимна. Ефектната ѝ, впечатляваща усмивка стана още по-широка. — Разбирам. Не ви е провървяло в Играта. Ето на какво се дължи посещението ви.

— Тръгнал съм към Ню Мексико — каза Пит и влезе в колата си. — Възможно е да се видим с вас пак по-късно.

Той затвори вратата и нареди на колата си:

— Излитай!

Когато колата се издигна, двете деца му помахаха с ръце, но мисис Маклейн не. „Защо такава враждебност?“ — зачуди се Пит. Или само му се беше сторило? Може би тя се възмущаваше от съществуването на две отделни групи, Настояници и Обикновени жители; може би според нея не беше честно толкова малко хора да имат шанса да седнат на Игралната маса?

„Не мога да я виня — осъзна Пит. — Но тя не разбира, че във всеки момент всеки един от нас може внезапно да стане Обикновен жител. Достатъчно е да си спомним за Джо Шилинг — някога най-великият Настояник в Западния свят, а сега Обикновен жител, вероятно до края на живота си. Делението на групи не е чак толкова твърдо.“

В края на краищата, и той самият някога беше Обикновен жител. Придоби първата си собственост по единствения законен начин: кандидатира се и зачака някой от Настояниците да умре. Беше спазил установените от въговете правила — да направи предположение за деня, месеца и годината, когато ще стане това. И му провървя, той отгатна — на четвърти май две хиляди сто и четирийсет и трета година загина Настояник на име Уилям Ръст Лоурънс, убит в автомобилна катастрофа в Аризона. Пит наследи неговите владения и влезе в групата му, заемайки неговото място в Играта.

Въговете, заклетите комарджии, се отвращаваха от причинно-следствените връзки и страшно харесваха тази система за наследяване, основана на шанса.

Пит се зачуди какво ли е малкото име на мисис Маклейн. „Разбира се, тя е красива жена“ — помисли си той. Беше я харесал, въпреки нейното враждебно отношение, допаднаше му външността ѝ и начина, по който се държи. Искаше му се да научи повече за семейство

Маклейн — може би бяха бивши Настояници, провалили се с гръм и трясък? Това би обяснило всичко.

„Трябва да поразпитам за тях — каза си Пит. — Щом имат три деца, те със сигурност са широко известни. Джо Шилинг не може да не е чул нещо за тях. Ще го попитам.“

[1] Опера на Съливан, по либрето на Гилбърт — Бел.прев. ↑

[2] Тито Скипа (1888–1965) — велик италиански тенор. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

— Разбира се — каза Джоузеф Шилинг, докато го водеше през прашния си магазин за грамофонни плочи, където цареше абсолютен безпорядък, към жилищните помещения отзад. — Познавам Патриша Маклейн. А ти как попадна на нея?

Той се обърна и изгледа госта си въпросително.

— Маклейнови живеят в мое владение — отвърна Пит. Той успя да се промъкне през прохода между купчините от грамофонни плочи, картонени кашони, писма, каталози и плакати от отминали времена. — Как успяваш изобщо да намериш нещо тук?

— Имам си система — уклончиво отвърна Шилинг. — Ще ти кажа защо Пат Маклейн е настроена толкова враждебно. Навремето тя беше Настойник, но я изхвърлиха от Играта.

— Защо?

— Защото е телепат. — Джо Шилинг разчисти част от масата в кухнята и извади две чаши със счупени дръжки. — Китайски чай?

— Може — кимна Пит.

— Пратиха ми плочата с твоя *Дон Паскуале*^[1] — каза Шилинг, докато наливаше чай от черно керамично канче. — Арията на Скипа. Да-дум, да-да да. Жестоко парче.

Тананикайки си, той извади лимон и захар от шкафа над пълната със съдове мивка. После изрече на висок глас:

— Виж, имам си клиент.

Той намигна на Пит и посочи покрай прашната, зацапана завеса, отделяща жилищните помещения от магазина. Пит надникна и видя висок, слаб младеж с бръсната глава и очила с рогови рамки, който разглеждаше стар раздърпан каталог за грамофонни плочи.

— Чудак — изрече тихо Шилинг. — Яде кисело мляко и практикува йога. И поема витамин Е в големи количества — за увеличаване на потентността. Всичко му го доставям аз.

Младежът каза, заеквайки:

— Кажете ми, мистър Ш-шилинг, им-мате ли някакви плочи на Клаудия Муцио^[2]?

— Само *Сцената с писмото от Травиата* — отвърна Шилинг, без да прави опит да се надигне от масата.

— Мисля, че мисис Маклейн е много привлекателна на външен вид — каза Пит.

— О, да. Много е жизнена. Но не е за теб. Тя е това, което Юнг описва като интровертен тип. Такива хора изживяват всичко дълбоко в себе си. Склонни са към идеализъм и меланхолия. Ти имаш нужда от повърхностна и весела блондинка, някоя, която да те ободрява. Която да те накара да забравиш за депресиите ти със склонност към самоубийство, в които непрекъснато изпадаш. — Шилинг си сръбна от чая, а няколко капки изпръскаха червеникавата му гъста брада. — Е? Какво ще кажеш? Или в момента пак си в депресия?

— Не — отвърна Пит.

Отпред, в магазина, високият слаб младеж промълви:

— М-мистър Шилинг, може ли да чуя *Una Furtiva Lagrima*^[3] в изпълнение на Джили^[4]?

— Разбира се — отговори Шилинг. Затананика си замислено, почесвайки се по бузата и каза: — Пит, знаеш ли, носят се разни слухове. Дочух, че си изгубил Бъркли.

— Да — потвърди Пит. — И асоциацията на Мат Пендлетън...

— Това трябва да е бил Късметлията Джеръм Лъкман — каза Шилинг. — О, той е страхотен играч, аз най-добре знам това. Сега ще започне да играе с вашата група и много скоро ще притежава цяла Калифорния.

— Няма ли някой, който да може да го победи?

— Има — кимна Джо Шилинг. — Аз.

— Сериозно ли говориш? — зяпна го Пит. — Но той те размаза. Партията му срещу теб се превърна в класика!

— Просто лош късмет — каза Шилинг. — Ако имах какво друго да заложа, ако можех да остана само още мъничко в Играта... — Той се усмихна накриво. — Блъфът е завладяваща игра. Подобно на покера, тя е комбинация от майсторство и късмет. Можеш да загубиш от всеки и да победиш всеки. Аз загубих по случайност, заради една-единствена грешка, или по-точно заради една щастлива догадка на Лъкман.

— Не заради неговото майсторство?

— Не, по дяволите! Колкото съм добър аз, толкова и Лъкман е късметлия. Трябва да ни викат Майстора и Късметлията. Ако можех да платя залога и да започна отново... — Джо Шилинг изведнъж изруга. — Извинявай.

— Аз ще ти платя залога — изрече внезапно Пит, съвсем импулсивно.

— Не можеш да си го позволиш. Ще ти изляза скъпо, защото няма да започна да печеля веднага. Ще е необходимо време, за да може майсторството ми да надделее над всякакви случайности от рода на онази, благодарение на която Лъкман ме изхвърли от Играта.

От предната част на магазина долетяха звуците на великолепия тенор на Джили. Шилинг млъкна за момент и се заслуша. От другата страна на масата неговият едър папагал с раздърпана перушина Еор се размърда в клетката си, раздразнен от силния, чист глас. Шилинг го изгледа с упрек, после се обърна към Пит и каза:

— Това е *Мъничката ти ръка е замръзнала*. Първият от двата записа на това произведение, направени от Джили. И както се оказало впоследствие — по-добрият. Слушал ли си някога втория? Там, където е записана цялата опера? Толкова е слаб, че направо не е за вярване. Почакай. — Той млъкна и се заслуша. После пак се обърна към Пит и каза: — Великолепен запис. Трябва да го имаш в колекцията си.

— Не си падам по Джили — каза Пит. — Той не пее, а ридае.

— Според обичаите — каза Шилинг раздразнено. — Той е италианец, такава е традицията.

— А защо Скипа не я спазва?

— Скипа е самоук — възрази Шилинг.

Високият слаб младеж тръгна към тях, хванал плочата на Джили.

— Б-бих искал да я купя, мистър Шилинг. К-колко струва?

— Сто двайсет и пет долара — отвърна Шилинг.

— О! — възкликна младежът мрачно. Но въпреки това извади портфейла си.

— След войната с въговете оцеляха много малко грамофонни плочи — обясни Шилинг, докато опаковаше покупката.

В магазина влязоха още двама посетители, мъж и жена, и двамата ниски и тантурести. Шилинг ги поздрави:

— Лес, Ес, добро утро! — после се обърна към Пит: — Това са мисис и мистър Сибли. Подобно на теб — пристрастени към добрите вокали. От Портланд, щата Орегон. — После представи Пит: — Настояник Питър Гардън.

Пит стана и се здрависа с Лес Сибли.

— Здравейте, мистър Гардън — каза Лес с почителния тон, използван от Обикновените жители при разговорите им с Настояници. — Къде е вашата резиденция, сър?

— Бъркли — каза Пит и после си спомни. — Преди Бъркли, сега Марин Каунти, Калифорния.

— Здравейте-е — каза Ес Сибли с онзи прекалено раболепен маниер, който се струваше на Пит, а и на всички останали, изключително неприятен. Тя протегна ръка и когато Пит стисна дланта ѝ, тя му се стори мека и влажна. — Готова съм да се обзаложа, че колекцията ви е блестяща. Нашата не е нищо особено. Само няколко плочи на Супервиа.^[5]

— Супервиа! — повтори Пит, заинтригуван. — Какво точно имате?

— Не можете да ме прескачате, Пит. Неписано правило е моите клиенти да не търгуват помежду си. Ако нарушат това условие, прекратявам взаимоотношенията си с тях. Освен това ти имаш всичките плочи на Супервиа, които имат Лес и Ес, че даже и няколко отгоре. — Той прибра в касата сто двайсет и петте долара от купувача на Джили и високият слаб младеж си тръгна.

Ес Сибли се обърна към Пит:

— Според вас коя е най-добрата вокална партия, която сте слушали?

— *Всяка долина* в изпълнение на Аксел Шиц — отвърна Пит.

— И аз мисля така — кимна Лес.

След като семейство Сибли си тръгнаха, Пит плати плочата на Скипа, а Джо Шилинг я опакова изключително грижливо. Тогава Пит си пое дълбоко дъх и подхвана темата, която най-много го вълнуваше:

— Джо, можеш ли да спечелиш Бъркли обратно за мен? Ако Джо Шилинг отговореше „да“, това щеше да е напълно достатъчно за него. След кратка пауза Джо отвърна:

— Възможно е. Ако някой може да го направи, това съм аз. Има едно правило — рядко прилагано правило — според което двама души от един и същ пол могат да станат Блъфпартньори. Ще трябва да видим дали Лъкман ще го приеме. Можем да се обърнем към въга, който е комисар на вашия район, за да нареди правилото да се зачете.

— Това трябва да е въгът, който се нарича САЩ Камингс — каза Пит. Беше имал няколко разпавии с въпросния въг и намираше съществуването за заядливо и особено отблъскващо.

— Алтернативата — каза Джо Шилинг замислено, — разбира се, може да бъде временно да ми прехвърлиш собствеността над някои от владенията, които са ти останали, но както вече ти казах...

— Сигурно не си във форма? — попита Пит. — От години не си играл...

— Вероятно — съгласи се Шилинг. — Скоро ще разберем, надявам се да е навреме. Смятам...

Той погледна към помещението на магазина. Отпред, на улицата се беше приземила още една кола и следващият клиент тъкмо влизаше.

Това беше червенокоса девойка, толкова красива, че Пит и Джо за момент забравиха за разговора си. Момичето, очевидно шокирано от хаоса и безпорядъка в магазина, бродеше безцелно сред купчините плочи.

— По-добре да отида да ѝ помогна — каза Джо Шилинг.

— Познаваш ли я? — попита Пит.

— За пръв път я виждам — отвърна Джо Шилинг и след кратко колебание оправи измачканата си старомодна вратовръзка и изпъна жилетката си.

— Мис — каза той с усмивка, тръгвайки към момичето, — мога ли да ви помогна с нещо?

— Навярно да — отговори червенокосата девойка с тих и плах глас. Тя изглеждаше смутена, постоянно се оглеждаше и избягваше да среща внимателния поглед на Шилинг. Прошепна: — Имате ли нещо от Натс Кетс?

— За огромно съжаление, не — каза Шилинг. Обърна се към Пит и каза: — Дните ми са преброени. Идва едно красиво момиче и ме пита за нещо от Натс Кетс.

Той се върна при Пит, явно разочарован.

— А кой е този Натс Кетс? — попита Пит.

Забравило за стеснителността си, момичето възкликна изумено:

— Никога ли не сте чували за Натс Кетс? — Очевидно тя не можеше да повярва. — Всяка вечер го дават по телевизията! Той е най-голямата звезда в музиката на всички времена!

— Мистър Шилинг не търгува с поп музика. Той се занимава само с древна класика — каза Пит и се усмихна. Беше трудно да се определи реалната възраст на хората, претърпели операция на Хайнесовата жлеза, но му се струваше, че червенокосото момиче е съвсем младо, може би на не повече от деветнайсет. — Не се сърдете за реакцията на мистър Шилинг. Той е възрастен човек с отдавна установени навици.

— Е, хайде сега... — изръмжа Шилинг. — Просто не обичам тези популярни певци на балади.

— *Всички* са чували за Натс — каза девойката, все още възмутена. — Дори майка ми и баща ми, а те са определено задръстени. От последния му албум, *Разхождайки кучето*, се продадоха над пет хиляди екземпляра! Вие двамата сте наистина странни типове. Много сте задръстени, честна дума.

Изведнъж тя отново стана плаха.

— По-добре да си тръгвам. Доста се задържах.

При тези думи тя се отправи към вратата.

— Почакайте — изрече със странен глас гледащият подире ѝ Шилинг. — Не ви ли познавам отнякъде? Да не са давали ваша снимка по новините?

— Може би — отвърна девойката.

— Вие сте Мери Ан Маклейн — каза Шилинг и се обърна към Пит: — Тя е третото дете на жената, която си срещнал днес. Какво съвпадение е идването ѝ тук! Спомни си за теорията на Юнг и Волфганг Паули за безпричинно-свързващия принцип.

Той се обърна към момичето:

— Този човек е Настояник на вашия район, Мери Ан. Запознайте се с Питър Гардън.

— Здравсти — каза тя. Не изглеждаше впечатлена. — Е, аз трябва да тръгвам.

Излезе от магазина и влезе в колата си. Пит и Джо Шилинг мълчаливо наблюдаваха как колата се издигна и отлетя.

— На колко мислиш, че е? — попита Пит.

— Знам на колко е. Спомням си, че съм го чел някъде. На осемнайсет. Една от двайсет и деветте студенти в Държавния колеж в Сан Франциско. Специализира история. Мери Ан е първото дете, родено в Сан Франциско от сто години насам. — Тонът му стана мрачен. — Бог да ни е на помощ ако стане нещо с нея — някакъв нещастен случай или болест.

Двамата помълчаха малко.

— Тя малко ми напомня за майка си — каза Пит.

— Момичето е зашеметяващо красиво — отвърна Джо Шилинг. — Предполагам, че си променил решението си и искаш да вземеш за партньор в Играта нея вместо мен.

— Вероятно тя никога няма да има възможност да участва в Играта.

— В смисъл?

— Няма да е добър Блъф-партньор.

— Правилно — отвърна Джо. — Или поне не толкова добър, колкото съм аз. Не забравяй това. Какво е семейното ти положение в момента?

— Когато изгубих Бъркли, двамата с Фрея се разделихме. Сега тя е мисис Гейнс, а аз си търся съпруга.

— Но трябва да си намериш такава, която може да играе — каза Джо Шилинг. — Съпруга-Настойник. Или ще изгубиш и Марин Каунти, както изгуби Бъркли и какво ще правиш тогава? Светът няма нужда от два магазина за грамофонни плочи.

— Много съм мислил през годините какво ще правя, ако изляза от Играта. Ще стана фермер.

Джо избухна в смях:

— Ама разбира се. И сега сигурно ще кажеш, че никога в живота си не си бил толкова сериозен.

— Никога в живота си не съм бил толкова сериозен — каза Пит.

— И къде ще се установиш?

— В долината на Сакраменто. Ще отглеждам грозде за вино. Вече съм обмислил всичко.

В действителност той беше обсъдил въпроса с вѳга САЩ Камингс, който беше обещал да му помогне с необходимите съоръжения и машини. Титанците винаги подкрепяха подобни начинания.

— По дяволите — каза Шилинг. — Май наистина ще го направиш.

— На теб ще ти продавам вино на по-високи цени — каза Пит, — защото си забогатявал на гърба на купувачите на грамофонни плочи през всичките тези години.

— *Ih bin ejn armer Mensch*^[6] — възрази Шилинг. — Аз съм беден.

— Е, добре, може да организираме бартер. Вино срещу редки записи.

— А сега да минем на сериозни теми — каза Шилинг. — Ако Лъкман се присъедини към вашата група и се наложи да играеш против него, ще вляза в Играта като твой партньор. — Той потупа ободряващо Пит по рамото. — Така че не се безпокой. Двамата заедно ще му видим сметката. Разбира се, очаквам да не пиеш по време на игра. — Той го изгледа внимателно. — Дочух нещичко по въпроса: бил си пиан, когато си заложил Бъркли и си го изгубил. Едва си се добрал до колата си след края на Играта.

— Напих се *след* като изгубих Бъркли — отвърна Пит с достойнство. — За утеха.

— Както и да е, условието ми остава в сила. Ако станем партньори, никакво пиене от твоя страна. Трябва да ми обещаеш. Освен това — никакви хапчета. Не искам разумът ти да бъде замъглен от разни транквилизатори, особено пък от фенотиазин и подобните на него... Изобщо им нямам доверие, а знам, че ги взимаш редовно.

Пит не отговори — всичко беше вярно. Сви рамене и започна да се разхожда из магазина, изправяйки наклонените купчини с плочи. Чувстваше се обезкуражен.

— А аз от своя страна ще тренирам — каза Джо Шилинг. — Ще гледам да съм във възможно най-добра форма.

Той си сипа още една чаша чай.

— Може би наистина ще оставя пиенето — каза Пит. Но при мисълта, че вероятно ще живее повече от двеста години се почувства ужасно.

— Не мисля така — отвърна Джо Шилинг. — Ти си прекалено мрачен, за да станеш алкохолик. Повече се страхувам...

Той се поколеба.

— Хайде де, кажи го! — възкликна Пит.

— Да не се самоубиеш.

Пит измъкна от една купчина стара плоча на фирмата „Хис Мастърс Войс“ и проучи етикета. Не вдигаше очи към Шилинг — не искаше да срещне неговия мъдър, открит поглед.

— Може би ще е по-добре да се върнеш при Фрея? — попита Джо.

— Не искам — махна с ръка Пит. — Дори не мога да ти обясня защо. От гледна точка на рационалността ние бяхме добра двойка. Но нещо неуловимо не сработи. Мисля, че затова аз и тя загубихме последния път — така и не успяхме да заиграем като истинска двойка.

Той си спомни за съпругата си преди Фрея, Дженис Маркс, понастоящем Дженис Ремингтън. С нея си бяха сътрудничили успешно, или поне той мислеше така. Разбира се, нямаха *късмет*.

Всъщност Пит Гардън не бе имал късмет нито веднъж. На света нямаше нито един негов потомък. „Проклетите Червени китайци!“ — помисли си той. От обичайната жлъчна фраза му олекна веднага, но не напълно...

— Шилинг, а ти имаш ли деца?

— Да — отвърна Джо. — Мислех, че всички знаят. Момче, на единайсет години, във Флорида. Майка му беше... — той се замисли за миг — ... Шестнайсетата ми съпруга. След нея се жених само още два пъти преди Лъкман да ме изхвърли от Играта.

— Интересно точно колко деца има Лъкман? Чувал съм, че са девет или десет.

— Вече са повече от единайсет.

— Божичко! — възкликна Пит.

— Ще трябва да се примирим с този факт — каза Джо Шилинг. — Този Лъкман в много отношения е *най-добрият и най-ценният човек на нашето време*. Най-много преки потомци, най-голям успех в Блъфа, благодарение на него положението на Обикновените жители в района му значително се е подобрило.

— Добре, де — отвърна Пит с раздражение. — Хайде да сменим темата.

— Освен това — продължи невъзмутимо Шилинг, — въговете го харесват. Всъщност всички го харесват. Срещал ли си се някога с него?

— Не.

— Ще разбереш какво имам предвид — каза Джо Шилинг — когато дойде на Западното крайбрежие и се присъедини към

„Красивата синя лисица“.

Лъкман погледна Дейв Мютро и каза сърдечно:

— Радвам се да ви видя.

Беше доволен, защото идвайки при него, ясновидецът бе демонстрирал способностите си. Което *de facto* доказваше, че Мютро може да бъде полезен.

Дългурестият, добре облечен мъж на средна възраст с пси-способности всъщност беше дребен Настояник, притежаващ малка област в Западен Канзас. Той се настани в мекото кресло срещу бюрото на Лъкман и произнесе провлечено:

— Трябва да бъдем внимателни, мистър Лъкман. Изключително внимателни. Аз винаги съм си налагал жестоки ограничения, за да успея да скрия пси-способностите си от хората. Знам какво искате да направя — пристигането ми тук доказва това. Честно казано, изненадан съм, че човек с вашия късмет и с вашето положение е решил да ме наеме на работа... — Върху лицето на ясновидеца бавно се появи язвителна усмивка.

— Страхувам се, че когато играчите от Западното крайбрежие ме видят да седя на тяхната маса, ще откажат да играят. Те ще се обединят против мен и ще се наговорят да пазят по-ценните си владения и да не ги залагат. Разбирате ли, Дейвид, те може и да не знаят още, че аз притежавам Бъркли, защото...

— Знаят — каза Мютро, продължавайки да се усмихва лениво.

— Така ли?

— Слухът вече е достигнал до тях. Аз го чух в телевизионното шоу на Натс Кетс, певица. Това, че сте успели да купите нещо на Западното крайбрежие, е голяма новина, Лъкман. Много голяма новина. „Следете развитието на случая Късметлията Лъкман“ — каза Натс. Цитирам ви точно думите му.

— Хм — каза Лъкман объркано.

— Ще ви кажа още нещо — продължи ясновидецът. Той сложи дългите си крака един върху друг, облегна се назад в креслото и скръсти ръце. — Аз мога да видя възможните развития на събитията *тази вечер* — в някои от разклоненията аз съм сам в Кармел, щата Калифорния и участвам в Играта с „Красивата синя лисица“; в други

разклонения съм там заедно с вас. — Той се разсмя. — И в част от тези разклонения членовете на групата изпращат някого да донесе ЕЕГ машина. Не ме питайте защо. Обикновено те нямат машина под ръка, така че сигурно подозират нещо.

— Лош късмет — измърмори Лъкман.

— Ако отида там и ми направят ЕЕГ — каза Мютро, — и открият, че съм псионик, знаете ли какво ще означава това? Ще загубя всичките си владения. Схващате ли какво имам предвид, Лъкман? Възнамерявате ли да възстановите щетите ми, ако това се случи?

— Разбира се — отвърна Лъкман. Но си мислеше за нещо друго: ако подложеха Мютро на ЕЕГ проверка, щяха да конфискуват Бъркли и кой щеше да възстанови *тази* загуба? „Може би е по-добре да отида сам и да не използвам Мютро“ — каза си той. Но някакъв инстинкт, някакъв проблясък на псионичните му способности му прошепна да не го прави: „Стой далеч от Западното крайбрежие! Остани си тук!“

Защо усещаше толкова силно, остро отвращение към рискованото напускане на Ню Йорк? Дали просто заради старото суеверие, че Настояниците трябва да си стоят в своите собствени владения?

... Или заради нещо друго?

— Все пак мисля да ви изпратя, Дейв — каза Лъкман. — Въпреки риска да ви направят ЕЕГ.

— Обаче — изрече провлечено Мютро, — ще се наложи аз да ви откажа. Не мога да поема този риск.

Той се протегна и тромаво се изправи на крака.

— Предполагам, че ще трябва да отидете вие — каза той с почти самодоволна усмивка.

„По дяволите — каза си Лъкман, — колко високомерни са станали тези дребни Настояници. Не можеш да се разбереш с тях.“

— Какво ще изгубите, ако отидете там? — попита го Мютро. — Доколкото мога да предвидя, хората от „Красивата синя лисица“ ще играят с вас и, изглежда, късметът отново ще бъде на ваша страна. Виждам, че ще спечелите второ владение в Калифорния още през първата вечер.

След кратка пауза добави:

— Това предсказание ви го давам безплатно. Не искам нищо в замяна.

Той козирува подигравателно.

— Благодаря — отвърна троснато Лъкман, но си помисли, че всъщност няма за какво да благодари. Лекото, но остро чувство на страх от пътуването още не го бе напуснало. „По дяволите — каза си той, — аз съм в капан. Платих прекалено много пари за Бъркли. Трябва да отида! Този страх е неразумен.“

Една от котките му, оранжевият sameц, спря да чисти лапичките си и се втренчи в Лъкман с нелепо изплезен език. „Ще взема теб — реши Лъкман. — Ти ще ми дадеш от своята магическа защита. Ти и твоите — какво беше онова старо суеверие? — девет или десет живота.“

— Прибери си езика! — нареди ядосано той на котката. Животинчето го дразнеше със своето невежество относно съдбата и реалността.

Дейв Мютро му подаде ръка и каза:

— Радвам се, че се видяхме отново, колега Настояник Лъкман. Надявам се някой друг път да съм ви по-полезен. А сега се връщам в Канзас.

Той хвърли поглед към часовника си:

— Вече стана късно. Почти дойде време за началото на вечерната Игра.

Докато се ръкуваше с ясновидеца, Лъкман каза:

— Трябва ли да избързвам с началото на Играта с „Красивата синя лисица“? Кога да започна — още тази вечер?

— Защо не?

— Предвиждането на бъдещето ви придава страхотна увереност — отбеляза Лъкман кисело.

— Полезна дарба е — съгласи се Мютро.

— Бих искал и аз да я притежавам в предстоящото пътуване — каза Лъкман и си помисли: „Омръзна ми да се поддавам на суеверия. Не се нуждая от никакви псионични способности, които да ме пазят. Аз имам дори нещо повече!“

Сид Моск, който тъкмо влизаше в кабинета, изгледа Лъкман, после Мютро и накрая отново работодателя си.

— Решихте да отидете? — попита той.

— Точно така — кимна Лъкман. — Събери ми багажа и го сложи в колата. Възнамерявам да си направя временна резиденция в Бъркли

преди началото на тазвечерната Игра. Така ще се чувствам по-удобно, сякаш съм от там.

— Ще го направя — съгласи се Сид Моск и си записа разпореждането.

„Преди да си легна довечера — осъзна Лъкман, — ще съм се срещнал с «Красивата синя лисица» и ще съм започнал нов живот... Какво ли ще ми донесе той?“

И той отново, още по-пламенно завидя на Дейв Мютро за способностите му.

[1] Опера от Доницети. — Бел.прев. ↑

[2] Клаудия Муцио (1889–1936) — италианска оперна певица, лирико-драматично сопрано. — Бел.прев. ↑

[3] Романс от второ действие, сцена втора на операта „Любовен еликсир“ от Доницети. — Бел.прев. ↑

[4] Бениамино Джили (1890 — 1957) — велик италиански тенор. — Бел.прев. ↑

[5] Кончита Супервиа (1895–1936) — испанска оперна певица, мецосопран — Бел.прев. ↑

[6] Аз съм беден човек (нем.) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Мисис Фрея Гейнс се чувстваше уютно в апартамента в Кармел, щабквартирата на „Красивата синя лисица“, където Настояниците от групата се събираха да играят. Тя бе седнала по-надалеч от съпруга си Клем и наблюдаваше как останалите членове на групата пристигаха един по един.

Бил Келъмайн, облечен с ярка спортна риза и вратовръзка, нахлу агресивно през отворената врата и кимна на нея и Клем. Неговата съпруга и партньор в Блъфа Арлен се появи след него. Изглеждаше доста обезпокоена. Лицето ѝ бе покрито с бръчки — Арлен се беше възползвала от предимствата на операцията по отстраняването на Хайнесовата жлеза в значително по-напреднала възраст от останалите.

— Здравейте всички — каза мрачно Уолт Ремингтън и се огледа скришом, докато влизаше заедно с напрегнатата си светлоока жена Дженис. — Както разбирам, си имаме нов член — изрече той смутено. Свали сакото си и го преметна с треперещи ръце през облегалката на креслото. Цялото му поведение издаваше вина.

— Да — отвърна Фрея и добави наум: „И ти добре знаеш защо“.

Появи се и златокосият любимец на всички в групата, Стюърт Маркс, заедно със своята висока, енергична жена Джул, облечена с черно кожено яке и джинси.

— Слушах Натс Кетс — обади се Стюърт — и той каза...

— Това, което е казал, е истина — прекъсна го Клем Гейнс. — Късметлията Лъкман вече е на Западното крайбрежие и си е направил резиденция в Бъркли.

Стиснал бутилка уиски, увита в хартиен пакет, в апартамента бавно влезе Силванус Енгст. Той се усмихваше широко на всички — беше в добро настроение, както винаги. Веднага след него пристигна мургавият Джек Блау. Тъмните му очи искряха, докато оглеждаше всички присъстващи. Кимна рязко, но не каза нищо.

Жена му Джийн се поздрави с Фрея.

— Сигурно ще ти бъде интересно... заехме се да търсим нова съпруга на Пит. Днес прекарахме цели два часа със „Странното сламено плашило“.

— И имаше ли някакъв резултат? — попита Фрея, стараяйки се гласът ѝ да звучи небрежно.

— Да — отвърна Джийн Блау. — Една жена от тяхната група, Карол Холт, ще се премести при нас. Още тази вечер. Трябва да се появи всеки момент.

— Какво представлява тя? — попита Фрея, подготвяйки се за срещата.

— Интелигентна — отвърна Джийн.

— Имах предвид как изглежда?

— Кестеняви коси. Дребна. Знаеш ли, наистина не мога да я опиша, защо просто не изчакаш малко? — Джийн хвърли поглед към вратата и видя Пит Гардън, който стоеше на прага и слушаше.

— Здравсти — каза му Фрея. — Намерили са ти съпруга.

Пит се обърна към Джийн и изрече с рязък тон:

— Благодаря.

— Е, нали ти трябваше партньор за играта? — оправда се Джийн.

— Всичко е наред, не се сърдя — каза Пит. Също като Силванус Енгст и той носеше бутилка, увита в хартиен пакет. Постави я върху бюфета до неговото уиски и съблече сакото си. — Всъщност много се радвам.

Нисичкият и пълничък Силванус се изхили и каза:

— Това, което безпокои Пит, е оня човек, който е сложил ръка върху Бъркли. Нали, Пит? Говори се, че това е Късметлията Лъкман. — Той се приближи към Фрея и я погали по косата: — Ти също се безпокоиш, нали?

Фрея внимателно отстрани пръстите му от косата си и отвърна:

— Разбира се, че се безпокоя. Всичко това е просто ужасно.

— Така е — съгласи се Джийн Блау. — По-добре да обсъдим ситуацията преди пристигането на Лъкман. Трябва да предприемем нещо.

— Да откажем да седнем на масата заедно? — попита Енгст. — Да откажем да играем с него?

— Хайде да не залагаме ценни владения, докато играем с него — предложи Фрея. — Достатъчно лошо е, че вече разполага с опорен пункт тук, в Калифорния. Ако спечели още нещо...

— Не бива да го допускаме! — съгласи се Джак и изгледа свирепо Уолт Ремингтън. — Как можа да постъпиш така! Би трябвало да те изключим от групата. Ти си такъв глупак, че вероятно изобщо не разбираш какво точно си направил!

— Много добре разбира — каза Бил Келъмайн. — Не е искал да се получи така. Продад е Бъркли на брокери, а те веднага...

— Това не е извинение — прекъсна го Джак Блау.

— Единственото, което можем да направим — каза Клем Гейнс, — е да настояваме Лъкман да си направи ЕЕГ. Аз ще си позволя да донеса апарат. Възможно е това да го спре. Трябва да го спрем *по някакъв начин*.

— Дали да не се посъветваме със САЩ Камингс и да видим дали той няма някаква идея? — попита Джийн Блау. — Знам, че не е в интерес на въговете един човек да доминира и на двете крайбрежия. Добре си спомням колко разстроени бяха, когато Лъкман изхвърли Джо Шилинг от Ню Йорк.

— Предпочитам да не се обръщаме към въговете — каза Бил Келъмайн. Той огледа членовете на групата и попита: — Някой да има други идеи? Говорете.

Настъпи тревожна тишина. Накрая се обади Стюърт Маркс:

— Вижте какво, не можем ли просто... — Той направи красноречив жест. — ... Сещате се. Да го сплашим. Физически. Шестима мъже срещу един сме.

След кратка пауза Бил Келъмайн каза:

— Това ми допада. Малко физическо насилие. Или поне може да се обединим против него по време на Играта. И ако...

Той млъкна. Бе влязъл още някой. Джийн Блау се изправи на крака и обяви:

— Приятели, това е новият играч, който идва при нас от „Странното сламено плашило“ — Карол Холт.

Тя отиде до вратата, хвана за ръката застаналата там девойка и я въведе в стаята.

— Карол, това са Фрея и Клем Гейнс, Джийн и Джак Блау, Силванус Енгст, Уолтър и Дженис Ремингтън, Стюърт Маркс, Джул

Маркс, а това тук е твоят Блъф-партньор, Пит Гардън. Пит, това е Карол Холт, която избрахме за теб след двучасов престой в нейната група.

— А аз съм мисис Енгст — обяви съпругата на Силванус, която тъкмо влизаше. — Божичко, каква вълнуваща вечер! Както разбирам, в групата имаме двама нови!

Фрея изучаваше Карол Холт и се чудеше каква ли ще бъде реакцията на Пит. Той остана безизразен, само поздрави учтиво момичето. Изглеждаше разсеян. Може би не се беше оправил напълно от шока от предишната вечер. Самата Фрея определено все още не се бе съвзела.

Тя реши, че момичето от „Странното сламено плашило“ не е с чак толкова впечатляваща външност. И все пак не беше лишена от индивидуалност: косата ѝ беше вързана грижливо на кок — много модерна в момента прическа, очите ѝ бяха гримирани умело. Носеше обувки с ниски токчета на бос крак и тясна пола, която според Фрея я караше да изглежда малко пълна в кръста. Но Карол имаше хубава бяла кожа, а когато заговори, гласът ѝ се оказа достатъчно приятен.

„Въпреки това — помисли си Фрея, — Пит няма да си падне по нея — тя просто не е негов тип. Но всъщност какъв тип жени харесва той? Такива като мен? Май не.“

Бракът им се бе оказал едностранчив — тя изпитваше дълбоки чувства към Пит, а той беше постоянно мрачен, сякаш по някакъв неясен начин предусещаше нещастиято, което ще сложи край на връзката им: загубата на Бъркли.

— Пит — напомни му тя, — все още си дължен да уцелиш тройката.

Пит се обърна към председателя на групата Бил Келъмайн и каза: — Готов съм да започна. На колко опита имам право?

Поради сложните правила на Играта се наложи Джек Блау да отиде да донесе книгата с инструкциите. След като направиха справка, двамата с Бил Келъмайн решиха, че тази вечер Пит има право на шест опита.

— Не знаех, че още не е уцелил тройката — каза Карол. — Надявам се, че не съм прелетяла толкова дълъг път напразно.

Тя седна на страничната облегалка на дивана, изпъна полата по коленете си — Фрея забеляза колко гладка и бяла е кожата ѝ — и

запали цигара. Имаше отегчен вид.

Питър седна на масата и завъртя Колелото на късмета. При първия си опит уцели деветка. Обърна се към Карол и каза:

— Правя каквото мога.

В гласа му се долавяше обида.

Фрея забеляза, че връзката му с новата му партньорка започва по обичайния начин. Тя се усмихна. Трудно ѝ беше да скрие удоволствието, което ѝ доставяше това развитие на събитията.

Пит се намръщи и завъртя отново Колелото на късмета. Този път уцели десетката.

— Така или иначе още не можем да започнем Играта — каза Дженис Ремингтън с усмивка. — Трябва да изчакаме да дойде и мистър Лъкман.

Карол Холт изпусна дим през ноздрите си и възкликна:

— Божичко, да не би Късметлията Лъкман да е станал част от „Красивата синя лисица“? Защо никой не ми е казал?

Тя изгледа гневно Джийн Блау.

— Направих го! — извика Пит, скачайки на крака.

Бил Келъмайн се наведе над масата и обяви:

— Да, наистина. Безспорно това е тройката. — Той взе Колелото на късмета. Пит беше успял. — А сега — церемонията и после можем да не чакаме повече мистър Лъкман и да започнем Играта.

— Аз водя церемониите тази седмица, Бил! — обяви Пейшънс Енгст. Тя извади халката, принадлежаща на цялата група, и я подаде на Пит Гардън. Той стоеше до Карол Холт, която още не беше дошла на себе си от новината за Късметлията Лъкман. — Карол и Питър, събрали сме се тук, за да станем свидетели на вашето встъпване в свещен брак. Според законите на Тера и Титан съм длъжна да ви попитам доброволно ли се свързвате в този свещен и законен съюз. Питър, вземаш ли Карол за своя законна съпруга?

— Да — отвърна Пит. Тонът му беше мрачен или поне така се стори на Фрея.

— Карол? Вземаш ли...

Пейшънс Енгст млъкна, защото на вратата се беше появил още някой — мъж, който стоеше и чакаше мълчаливо.

Късметлията Лъкман, големият победител от Ню Йорк, най-знаменитият Настояник на западния свят, беше пристигнал. Всички в

стаята веднага се обърнаха към него.

— Не искам да ви прекъсвам — каза Лъкман, без да помръдва.
Пейшънс побърза да завърши церемонията.

„Значи така изглежда единственият и неповторим Късметлия Лъкман“ — помисли си Фрея. Той беше мускулест, широкоплещест, с кръгло като ябълка лице, цялото му облекло бе в бледожълти тонове — ексцентричният цвят на зеленчук, отглеждан на закрито. Имаше меки и тънки коси, които едва прикриваха розовия му череп. Изглеждаше чист и спретнат. Дрехите му, неутрални по кройка и качество, демонстрираха добър вкус, но ръцете му... Фрея се улови, че разглежда ръцете му. Китките му бяха дебели и покрити със сивкави косми, дланите му бяха малки, а пръстите — къси, а кожата около ставите — изпъстрена с петна, подобни на лунички. Гласът му беше във високите регистри, но тих. Тя не хареса Лъкман. Имаше нещо сбъркано в него, някаква плахост — напомняше за свещеник, лишен от сан. Изглеждаше неуверен, когато трябваше да бъде твърд.

„А ние така и не си изработихме стратегия срещу него — помисли си Фрея. — И сега не знаем как да действваме съвместно, вече е прекалено късно.“

Интересно, колко ли от нас ще продължават да са в Играта след седмица?

„Трябва да намерим начин да спрем този човек!“

— А това е съпругата ми Доти — каза Джеръм Лъкман, представяйки на групата пълната чернокоса жена от италиански тип, която се усмихваше мило на всички около себе си.

Пит Гардън не ѝ обърна никакво внимание. „Трябва да донесат ЕЕГ-апаратурата“ — помисли си той. Отиде при Бил Келъмайн, седна до него и прошепна:

— Време е за ЕЕГ. Като за нови играчи.

— Да — кимна Келъмайн, изправи се и отиде в съседната стая, придружен от Клем Гейнс. След малко се върна и вкара в стаята апарата на Крофтс-Харисън — яйцевиден корпус на колела с намотани кабели с датчици и редици от светещи индикатори. Устройството не бе използвано от доста време, тъй като групата беше с абсолютно постоянен състав. До този момент.

„Но сега — помисли си Пит — всичко се промени. Имаме двама нови играчи, единият от които ни е непознат, а другият е явен враг, срещу когото трябва да се борим с всички средства, с които разполагаме“.

Пит приемаше битката лично, защото загубеното владение беше негово. Лъкман се бе настанил в хотел „Клеръмънт“ в Бъркли, където по-рано беше личната му резиденция. Какво по-голямо предизвикателство от това? Той бе вперил поглед в Лъкман и в този момент късо подстриганият светлокос знаменит Настойник от Източното крайбрежие срещна очите му. Никой от двамата не каза нищо — и без това всичко беше ясно.

— ЕЕГ — каза Лъкман, когато забеляза апарата на Крофтс-Харисън. На лицето му се появи странна, крива усмивка. — Защо не?

Той хвърли поглед към жена си:

— Нямаме нищо против, нали?

Протегна ръка напред и Келъмайн закрепил на нея анодна лента.

— Няма да намерите никакви пси-способности у мен — заяви Лъкман, когато сложиха на тила му катодния датчик. Продължаваше да се усмихва.

След малко апаратът на Крофтс-Харисън изхвърли навита на руло хартия с напечатан текст. Бил Келъмайн, като официален председател на групата, хвърли поглед върху листа и го подаде на Пит. Двата мълчаливо прочетоха заключението.

„Никаква псионична цефалическа активност — осъзна Пит — или поне не в момента. Тя може да се появи и да си отиде — това е нещо обичайно, разбира се. Но така или иначе, дявол да го вземе, нямаме законни основания да забраним на Лъкман да играе с нас. Много лошо“.

Той върна листа с изследването на Келъмайн, който го подаде на Стю Маркс и Силванус Енгст.

— Чист ли съм? — добродушно попита Лъкман. Изглеждаше напълно уверен в себе си. А и защо не? Те бяха тези, които трябваше да се безпокоят, не той. Очевидно Лъкман добре знаеше това.

— Мистър Лъкман — обади се Уолт Ремингтън пресипнало, — аз съм лично отговорен, че успяхте да проникнете в „Красивата синя лисица“.

— О, Ремингтън — възкликна Лъкман. Той протегна ръка за поздрав, но Уолт не ѝ обърна внимание. — Вижте, не си струва да се самообвинявате. Така или иначе, рано или късно щях да се появя тук.

— Наистина е така, мистър Ремингтън — обади се и Доти Лъкман. — Не тъжете, съпругът ми може да влезе в която група пожелае.

Очите ѝ сияеха от гордост.

— Какво има — възмути се Лъкман, — да не съм някакво чудовище? Аз съм честен играч, никой никога не ме е обвинявал, че мамя. Играя както всички вас — за да победя!

Той огледа членовете на групата един по един, очаквайки отговор. Но не изглеждаше особено обезпокоен. Очевидно въпросът му беше просто формалност. Лъкман не очакваше чувствата им към него да се променят и може би дори изобщо не желаше подобно нещо.

— Нашето усещане, мистър Лъкман — обади се Пит, — е, че вече имате повече, отколкото ви се полага. Играта не е замислена като средство за постигане на икономически монопол и вие добре знаете това.

Той замълча, убеден, че е изразил мисълта си напълно ясно. Останалите от групата закимаха в знак на съгласие.

— Ето какво ще ви кажа — отвърна Лъкман, — обичам, когато всички около мен са щастливи. Не виждам основания за подозренията ви и мрачното ви настроение. Може би не сте уверени в силите си? Това трябва да е. Е, какво ще кажете? За всяко владение в Калифорния, което спечеля...

Той замълча, наслаждавайки се на напрегнатите им изражения.

— ... Ще дам на групата град в някой друг щат. Така че независимо от развоя на Играта вие ще си останете Настояници... Е, може би не тук, на крайбрежието, но някъде другаде.

Той се усмихна, показвайки зъбите си, толкова равни, че Пит веднага реши — очевидно са изкуствени.

— Благодаря — отвърна Фрея студено.

Никой друг не се обади.

„Да ни обиди ли се опитва? — запита се Пит. — Или е искрен в намеренията си и наистина има толкова примитивно и наивно отношение към чувствата на другите хора?“

Вратата се отвори и в стаята влезе въг. Пит веднага го позна — комисарят на местния район, САЩ Камингс. Какво ли искаше? Може би титанците бяха чули, че Лъкман се е преместил на Западното крайбрежие?

Въгът поздрави членовете на групата по обичайния начин.

— Какво искате? — попита кисело Бил Келъмайн. — Тъкмо се канехме да седнем да играем.

— Извинете за безпокойството — достигна до тях мисълта на въга. — Мистър Лъкман, какво означава присъствието ви тук? Представете документ, че имате право да се присъедините към тази група.

— О, стига — възкликна Лъкман. — Знаете, че имам право. Той измъкна от джоба на сакото си голям плик.

— Какво е това според вас, фалшификат?

Въгът протегна псевдокрайниците си, взе документите за право на собственост и ги прегледа, после ги върна на Лъкман.

— Пропуснахте да ни уведомите, че се присъединявате към тази група.

— Не съм длъжен да го правя — възрази Лъкман. — Няма такова правило.

— Въпреки това, учтивостта изискваше да ни уведомите. Какво възнамерявате да правите тук, в „Красивата синя лисица“?

— Смятам да побеждавам.

Въгът замълча за известно време, сякаш изучавайки събеседника си.

— Това е мое законно право — добави Лъкман. Изглеждаше малко нервен. — Нямайте власт да се намесвате в процеса на Играта. Не сте ни господари. Нека да ви напомня за Договора от 2095 година между ООН и военното ви командване. Всичко, което можете да правите е да давате препоръки и да ни оказвате съдействие, когато ви помолим. Не съм чул някой да ви е канил тук тази вечер.

Той погледна към групата, търсейки подкрепа.

Бил Келъмайн се обърна към въга и каза:

— Ние сами ще се справим със ситуацията.

— Точно така — обади се и Стюърт Маркс. — Така че се разкарай, въгче. Хайде, изчезвай.

Той тръгна да вземе въг-палката, облегната на стената в ъгъла на стаята. Въгът излезе, без да се опитва да им изпраца повече послания.

Веднага след като вратата след него се затвори, Джак Блау каза:

— Хайде, да започваме.

— Добре — съгласи се Бил Келъмайн. Извади ключа си, отключи шкафа и измъкна оттам голямото табло на Играта. Сложи го върху масата наред стаята. Останалите започнаха да придърпват столовете си и да се настаняват удобно, решавайки в движение до кого да седнат.

Карол Холт се доближи до Пит и каза:

— Вероятно нещата между нас няма да тръгнат идеално още от самото начало, мистър Гардън. Докато всеки не свикне със стила на другия.

„Време е да й кажа за Шилинг“ — реши Пит.

— Виж какво — каза той, — неприятно ми е да ти го кажа, но двамата с теб едва ли ще бъдем партньори за дълго.

— О! — Тя го погледна с учудване. — И защо?

— Честно казано — призна си Пит, — повече от всичко останало ме интересува да си върна Бъркли. Дори повече от *късмета*, нека да използвам тази модерна дума. Имам предвид биологичния ѝ смисъл, естествено...

„Въпреки че — помисли си той, — теранските власти и титанците са въвели съвместно Играта главно заради този неин аспект, а не заради икономическия.“

— Но ти още не си ме виждал как играя! — възкликна Карол. Тя отстъпи към ъгъла на стаята и застана на място с ръце зад гърба, измервайки го с поглед. — Аз съм добър играч.

— Сигурно си добра — съгласи се Пит. — Но едва ли си достатъчно добра, за да победиш Лъкман. Това е проблемът. Тази вечер ще играя с теб, но утре ще си доведе друг партньор. Не се сърди.

— Вече се разсърдих — отвърна Карол.

Той сви рамене.

— Щом искаш, се сърди.

— Кого искаш да доведеш?

— Джо Шилинг.

— Продавачът на редки грамофонни плочи? — Очите на момичето с цвят на мед се разшириха от учудване. — Но...

— Да, знам, Лъкман го е победил — отвърна Пит. — Но не мисля, че ще успее да го направи отново. Шилинг ми е добър приятел. Имам му доверие.

— Което не можеш да кажеш за мен, нали? — упрекна го Карол Холт. — Дори не искаш да видиш как играя. Всичко вече е решено. Чудя се защо изобщо си направи труда да минеш през брачната церемония.

— Заради тази нощ — отвърна Пит.

— Предлагам изобщо да не се безпокоим за тази нощ — каза Карол. Бузите ѝ бяха пламнали — тя се беше ядосала не на шега.

Пит се почувства неловко и се опита да я успокои:

— Виж, аз изобщо не исках да...

— Не искаше да ме нараниш — прекъсна го Карол, — но ме нарани, и то жестоко. Знаеш ли какво уважение изпитваха към мен приятелите ми от „Странното сламено плашило“? Не съм свикнала на такова отношение.

Тя започна да мига бързо.

— За бога! — възкликна Пит, ужасен. Хвана я за ръката и я изведе вън от стаята, в нощния мрак. — Чуй ме. Просто исках да те подготвя в случай, че доведе Джо Шилинг. Бъркли беше моята резиденция и аз не искам да се откажа от него, не можеш ли да разбереш? Това няма нищо общо с теб. Ти може и да си най-добрият Блъф-играч на Земята, по-добър от всички, които познавам. — Той я хвана за раменете. — А сега нека да спрем с тази караница и да се върнем при другите, Играта вече ще започне.

Карол подсмръкна.

— Почакай за минутка.

Тя извади от джоба на полата си носна кърпичка и издуха носа си.

— Идвате ли, колеги? — извика ги Бил Келъмайн от апартамента.

На вратата се появи Силванус Енгст.

— Започваме! — Когато ги видя, той се засмя. — Ако обичате, първо икономическата част, мистър Гардън.

Пит и Карол се върнаха заедно в осветената стая и седнаха на игралната маса.

— Обсъждахме стратегията си — каза Пит на Келъмайн.

— Относно какво? — попита Дженис Ремингтън и намигна на останалите.

Фрея изгледа първо Пит, после и Карол, но не каза нищо. Останалите вече наблюдаваха внимателно Лъкман, не ги интересуваше нищо друго. Върху масата започнаха да се появяват документите за собственост. Играчите неохотно ги оставяха в кошницата за залози.

— Мистър Лъкман — каза Джул Маркс директно, — длъжен сте да заложите Бъркли. Това е единственото имущество в Калифорния, което притежавате.

Тя и останалите членове на групата проследиха внимателно как Лъкман оставя големия плик в кошницата.

— Надявам се — добави Джул, — че ще го загубите и никога вече няма да се появите тук.

— Вие сте пряма жена — каза Лъкман с крива усмивка. После лицето му застина в сурово и безкомпромисно изражение.

„Той възнамерява да ни победи — помисли си Пит. — Вече е взел решение. Той ни харесва не повече, отколкото ние него.“

Да, предстоеше трудна, жестока битка.

— Оттеглям предложението си — каза Лъкман. — Няма да ви компенсирам с градове извън Калифорния. — Той взе от масата колода карти и започна да ги разбърква майсторски. — Заради враждебното ви отношение. Явно между нас не може да има дори и сянка на сърдечност.

— Точно така — отвърна Уолт Ремингтън.

Никой от останалите не се обади, но за Лъкман, както и за Пит беше ясно, че те мислят същото.

— Да видим кой ще започне пръв — каза Бил Келъмайн и изтегли карта от разбърканата колода.

„Тези хора ще си платят за отношението им към мен — помисли си Джеръм Лъкман. — Дойдох тук законно и приятелски настроен. Бях откровен с тях, но те не ме приеха.“

Дойде неговият ред да тегли карта. Изтегли седемнайсет. „Късметът ми вече започна да се проявява“ — каза си той. Запали една от мексиканските си цигари, облегна се назад в креслото си и зачака тегленията на останалите.

„Добре, че Дейв Мютро отказа да дойде тук“ — осъзна Лъкман. Ясновидецът се бе оказал прав. Те имаха ЕЕГ-апарат, щяха да

изобличат хитростта му и да го лишат от права.

— Очевидно вие сте пръв, Лъкман — каза Келъмайн. — Вашата седемнайсетица е най-силна.

Имаше вид на вече предал се, останалите изглеждаха по същия начин.

— Късметът на Лъкман — каза Джеръм Лъкман и се пресегна към металното Колело на късмета.

Фрея Гейнс наблюдаваше скришом Пит и си мислеше: „Имали са спречкване отвън. Когато влязоха, Карол изглеждаше, сякаш е плакала. Много лошо.“

Ситуацията я изпълваше със задоволство. Знаеше, че двамата няма да могат да играят като партньори. Карол нямаше да успее да понесе меланхолията и хипохондрията на Пит. От своя страна Пит просто нямаше да намери в нея жената, която да му окаже подкрепа. „Знам, че той ще се върне при мен, за да продължим връзката си извън Играта — каза си Фрея. — Ако не го направи, го очаква емоционален срив.“

Беше неин ред да играе. Първият ход беше без елементи на блъф и затова се използваше Колелото на късмета, а не картите. Фрея завъртя и се падна четири. Тя изруга наум, премести фигурата си четири квадратчета напред и я сложи върху печално познатото поле с надпис „Данък акциз. Платете 500 долара“.

Плати мълчаливо на Дженис Ремингтън, която играеше банката. „Колко съм напрегната! — помисли си Фрея. — Колко напрегнати сме всички, включително и Лъкман. Кой ли от нас пръв ще обяви, че Лъкман блъфира? Кой ще има този кураж? И дали ще спечели? Дали предположението му ще е правилно? Във всеки случай няма да съм аз.“

Сигурно ще е Пит. Той ще е пръв, той наистина мрази този човек.“

Беше ред на Пит. Падна му се седем и той премести фигурката си върху дъската. Лицето му продължаваше да бъде все така безизразно.

ГЛАВА 6

Тъй като беше сравнително беден човек, Джо Шилинг имаше стар, своенравен и капризен автомобил. Обръщаше се към него с името Макс. За съжаление не можеше да си позволи нова кола.

Както обикновено, и днес Макс се отклони от дадените му инструкции.

— Не — обясни колата, — нямам намерение да летя до крайбрежието. Ако искаш, отиди пеша.

— Аз не те моля, нареждам ти! — каза Джо Шилинг.

— И каква работа имаш на крайбрежието? — продължи да спори Макс с обичайния си груб маниер. Въпреки това запали двигателя си. После започна да се оплаква: — Нуждая се от ремонт преди такъв дълъг полет. Защо не ме поддържах както трябва? Виж как останалите се грижат за колите си!

— Ти не заслужаваш човек да се грижи за теб — каза Джо Шилинг и седна зад кормилото, но си спомни, че е забравил да вземе папагала Еор. — По дяволите! Не тръгвай без мен, трябва да се върна да взема нещо.

Той излезе от колата и тръгна към магазина, стиснал ключа в ръка.

Когато се върна заедно с папагала, Макс не каза нищо. Или се беше примирил, или речевият блок бе излязъл от строя.

— Още ли си тук? — попита Шилинг колата.

— Разбира се. Не ме ли виждаш?

— Откарай ме в Сан Рафаел, щата Калифорния — нареди Шилинг.

Беше рано сутринта. Надяваше се да завари Пит Гардън във временния му апартамент.

Пит му се бе обадил късно снощи и му бе разказал за първата си среща с Късметлията Лъкман. Когато чу мрачния му глас, Джо Шилинг веднага се досети как е завършила играта — Лъкман беше спечелил.

— Проблемът сега — каза Пит — е, че той вече има две владения в Калифорния и не е длъжен да рискува Бъркли. Следващия път ще заложим другото.

— Трябваше да ме използваш още в самото начало — каза Шилинг.

След кратка пауза Пит каза:

— Виж, Джо, имаме и друг проблем. Карол Холт Гардън, новата ми съпруга, се смята за блестящ Блъф-играч.

— А такава ли е наистина?

— Добра е — отвърна Пит, — но...

— Но въпреки това ти пак загуби. Утре сутринта тръгвам към крайбрежието.

И ето че сега, както беше обещал, Шилинг потегляше с два куфара багаж и с папагала Еор. Беше готов да си премери силите с Лъкман.

„Жени — помисли си Джо. — Вредата от тях е винаги по-голяма от ползата. Не биваше икономическият и сексуалният аспект на живота ни така да се обвързват. Това усложни нещата твърде много. За всичко са виновни титанците и желанието им да разрешат проблемите ни от раз. А всъщност след намесата им ситуацията стана още по-заплетена.“

Пит не беше казал нищо повече за Карол.

Докато прекосяваше утринното небе на щата Ню Мексико, Шилинг си мислеше, че бракът винаги е бил предимно икономически фактор. И че не са го изобрели въговете — те просто бяха затвърдили вече съществуващото положение. Бракът винаги бе съпровождан с прехвърляне на имущество, с наследяването му. Както и с подпомагане на кариерата на партньора. Всичко това бе намерило ярко изражение в Играта и в правилата, които ръководеха живота на хората в момента. Просто в Играта се сблъскваха открито с онова, което по-рано беше публична тайна.

Радиото на колата се включи и Шилинг чу мъжки глас:

— Говори Кичънър. Уведомиха ме, че напускате моето владение. Защо?

— Имам делова среща на Западното Крайбрежие.

Дразнеше го фактът, че Настояникът на този район постоянно се бърка там, където не му е работа. Но такъв си беше възрастният

полковник Кичънър, пенсиониран офицер и превзет ерген, който обичаше да си пъха носа в работите на всеки.

— Не съм ви дал разрешение — обидено отбеляза Кичънър.

— И Макс не ми даде — каза Шилинг.

— Моля? — възкликна полковникът и го смъмри: — А ако просто реша да не ви пускам обратно в моето владение, Шилинг? Казаха ми, че отивате в Кармел, за да вземете участие в Играта, и ако вие наистина сте толкова добър, колкото твърдят...

— Дали съм толкова добър, колкото твърдят? — прекъсна го Шилинг. — Точно това възнамерявам да проверя.

— Ако сте достатъчно добър, за да играете изобщо — каза Кичънър, — би трябвало да играете за мен.

Очевидно историята беше излязла на бял свят. Шилинг въздъхна. Това беше една от основните трудности при толкова намалелата популация: планетата беше станала като един просторен, но малък град, в който всеки знаеше всичко за останалите.

— Бихте могли да потренирате в моята група — предложи Кичънър. — И да се изправите срещу Лъкман, когато отново влезете във форма. В края на краищата, няма да помогнете много на приятелите си, ако не сте добре подготвен. Съгласен ли сте?

— Може и да съм неподготвен — каза Шилинг, — но не чак до такава степен.

— Първо твърдахте, че не се знае дали сте чак толкова добър, а сега — че не сте чак толкова слаб — каза Кичънър. — Обърквате ме, Шилинг. Разрешавам ви да отидете, но се надявам, че ако отново демонстрирате някогашния си талант, ще се върнете с него на нашата игрална маса, за да покажете лоялността си към собствения си Настойник. Приятен ден.

— Приятен ден, Кич — отвърна Шилинг и прекъсна връзката.

И така, с това пътуване до крайбрежието вече успя да си спечели двама врагове — Макс и полковник Кичънър. „Лошо предзнаменование — реши Шилинг. — Много неудачно начало“. Пред колата можеше да си позволи да държи на своето, но не и пред влиятелен човек като Кичънър. В края на краищата, полковникът беше прав: ако имаше някакъв талант в Играта, би трябвало да го използва, за да помогне на своя Настойник, а не на някой друг.

Макс не закъсня да се обади.

— Виждаш ли в какво се забърка? — изрече колата обвинително.

— Съзнавам, че трябваше да се допитам до своя Настояник и да получа разрешение от него — съгласи се Пит.

— Ти се надяваше да се измъкнеш незабелязано от Ню Мексико — каза Макс.

Шилинг кимна — беше вярно. Да, определено лошо начало.

Питър Гардън се събуди във все още непривичната обстановка на апартамента си в Сан Рафаел и потрепна от изненада при вида на разрешената кестенява коса и гладката кожа на голото женско рамо до себе си. После си спомни коя беше жената и какво се бе случило снощи. Стана от леглото, без да я буди, и както си беше по пижама, отиде в кухнята, за да потърси цигарите си.

В главата му се оформи цялостната картина на ситуацията: бяха загубили второ владение в Калифорния и Джо Шилинг пристигаше от Ню Мексико. Освен това си имаше съпруга, която... Всъщност как би могъл да опише Карол Холт? Нямахше да е зле да определят отношенията помежду си, преди да се появи Джо Шилинг. А той можеше да дойде всеки момент.

Пит запали цигара и сложи чайника на котлона. Чайникът започна да го обсипва с благодарности.

— Тихо — отвърна Пит. — Жена ми още спи.

Чайникът послушно млъкна.

Пит харесваше Карол. Тя бе хубавичка и беше меко казано страхотна в леглото. Всичко се оказа много просто. Тя не беше никаква изключителна красавица, а много от предишните му съпруги бяха също толкова добри в леглото, а дори и още по-добри. И той не беше увлечен безумно по нея — чувствата му напълно отговаряха на реалността. Нейните чувства, обаче, се бяха оказали прекомерни. За Карол този нов брак беше изключително важен за нейния престиж — като жена, съпруга и играч. А това не беше малко.

Отвън, на улицата, тихичко си играеха децата на Маклейнови — Пит чуваше напрегнатите им, приглушени гласове. Той отиде до прозореца на кухнята, погледна навън и ги видя. Момчето Кели и момичето Джесика бяха заети с някаква игра с ножове. Увлечени, те

бяха забравили за всичко останало — и за него, и за безлюдния, поддържан от машини град.

Пит се зачуди как ли е майка им. Патриша Маклейн, чиято история беше научил...

Върна се в спалнята, взе си дрехите и ги пренесе в кухнята, където се облече тихичко, за да не събуди Карол.

— Готов съм — уведоми го в този момент чайникът.

Пит го свали от котлона, сипа си чаша вряла вода и посегна към нес кафето, но промени решението си. „Я да видим дали мисис Маклейн ще приготви закуска за своя Настойник“ — помисли си той.

Отиде при голямото огледало в банята, за да види как изглежда. Реши, че външният му вид е, ако не зашеметяващ, поне напълно приличен. Излезе безшумно от апартамента и се спусна по стълбите към първия етаж.

— Здравейте, деца — поздрави той Кели и Джесика.

— Здравейте, мистър Настойник — промърмориха те, все така погълнати от играта.

— Къде мога да намеря майка ви? — попита ги той.

И двамата посочиха къщата си.

Пит вдиша дълбоко свежия утринен въздух и закрочи бързо по улицата. Чувстваше се гладен — не само във физическия смисъл на думата.

Макс се приземи на тротоара пред жилищна кооперация в Сан Рафаел. Джо Шилинг се завъртя с усилие върху седалката, отвори вратата ръчно и излезе от колата.

Той позвъни и масивната входна врата се отвори. „Сигурна защита срещу крадци, каквито вече не съществуват“ — помисли си Джо, докато се изкачваше към четвъртия етаж по покритите с килим стълби.

Вратата на апартамента беше отворена, но вместо Пит Гардън там го очакваше млада жена с разрошени кестеняви коси и сънена физиономия.

— Кой сте вие? — попита тя.

— Приятел на Пит — отвърна Джо Шилинг. — Вие сигурно сте Карол?

Тя кимна и се загърна по-плътено с халата.

— Пит го няма. Току-що станах и видях, че е излязъл. Не знам къде е.

— Мога ли да вляза? — попита Шилинг. — И да го почакам?

— Както желаете. Аз мисля да закусвам.

Тя тръгна към вътрешността на апартамента и той я последва. Настигна я в кухнята, където тя тъкмо се готвеше да запече бекон на печката.

— Мистър Гардън беше тук, но излезе — уведоми я чайникът.

— А не каза ли къде отива? — попита Джо.

— Погледна през прозореца и после излезе.

Рашмор-ефектът на чайника не беше особено съобразителен и не можеше да помогне кой знае колко.

Шилинг седна до масата.

— Как се справяте двамата с Пит?

— О, първата ни вечер беше отвратителна — каза Карол. — Загубихме играта. Пит така се разстрои, че не каза нито дума през целия път от Кармел дотук, а и след като пристигнахме почти не говори с мен, защото смяташе, че вината за загубата е моя.

Тя се обърна към Джо Шилинг и го погледна тъжно.

— Изобщо не знам как ще живеем по-нататък. Пит изглежда почти... сякаш е готов да се самоубие!

— Той винаги си е бил такъв — успокои я Джо. — Няма за какво да се обвинявате.

— О! — Карол кимна. — Е, благодаря, че ме уведомихте.

— Може ли чаша кафе?

— Разбира се — каза тя и му подаде чайника. — А вие да не би да сте оня негов приятел, на когото той видеофонира снощи след Играта?

— Да — отвърна Шилинг. Почувства се неловко — беше дошъл тук да замести тази жена на игралната маса. Зачуди се доколко тя е запозната с намеренията на Пит. Знаеше, че Пит често се държи гадно с жените.

— Знам защо сте тук, мистър Шилинг — каза Карол.

— Аха — изрече предпазливо Джо.

— Нямам намерение да ви отстъпвам мястото си — каза тя, докато си загребваше нес кафе от алуминиевата кутия. — Вашата

репутация на играч не е особено добра. Вярвам, че съм по-добра от вас.

— Хм — кимна Шилинг.

Той се зае с кафето, а тя — със закуската. В кухнята се възцари неловка, напрегната тишина. И двамата чакаха Пит Гардън да се върне.

Патриша Маклейн бършеше прахта в гостната на апартамента си. Тя вдигна глава, видя Пит и се усмихна бавно и потайно.

— О, самият Настояник — каза тя и продължи да бърше.

— Здравейте — каза Пит смутено.

— Мога да чета мислите ви, мистър Гардън. Вие научихте някои неща за мен от разговора с Джоузеф Шилинг. Освен това се срещнахте с Мери Ан, най-голямата ми дъщеря. Намирате я за „зашеметяващо красива“, както се изрази Шилинг... Същото мислите и за мен.

Пат Маклейн го погледна. Тъмните ѝ очи искряха.

— Не смятате ли, че Мари Ан е малко млада за вас? Вие сте на около сто и четирийсет, а тя — на осемнайсет.

— Откакто се правят операции на Хайнесовата жлеза...

— ... Възрастта вече няма значение — прекъсна го Патриша. — Съгласна съм. Вие си мислите също, че реалната разлика между мен и дъщеря ми е, че аз съм озлобена, а тя — все още свежа и женствена. И това според човек, който постоянно обмисля самоубийството си.

— Не мога да направя нищо против това — каза Пит. — Клиничен случай, това са натрапчиви мисли, неволни са. Бих искал да можех да се отърва от тях. Доктор Маки ми постави тази диагноза преди няколко десетилетия. Какви ли лекарства не пробвах... минава ми за известно време и после пак се връща. — Той пристъпи и влезе в стаята. — Закусвахте ли вече?

— Да — отвърна Патриша. — Но вие няма да ядете тук. Нито е удобно, нито имам желание да ви правя закуска. Ще бъда честна, мистър Гардън: не желая да се обвързвам емоционално с вас. Самата мисъл за подобно нещо ме отвращава.

— Защо? — попита той колкото се може по-спокойно.

— Защото не ви харесвам.

— И защо не ме харесвате? — продължи той, без да отстъпва нито физически, нито психологически.

— Защото можете да участвате в Играта, а аз — не — отговори Патриша. — И защото имате съпруга, и то нова, и въпреки това сте тук. Не харесвам начина, по който се отнасяте към нея.

— Да си телепат си има своите преимущества — каза Пит. — Особено когато се оценяват пороците и слабостите на останалите хора.

— Така е.

— Но какво мога да направя, ако ме привличате вие, а не Карол?

— Не можете да промените чувствата си, но можете да промените постъпките си. Аз съм съвсем наясно с причината за посещението ви тук, мистър Гардън. Но не забравяйте, че *аз също съм омъжена*. И се отнасям към брака си сериозно, за разлика от вас. Макар че поведението ви не е учудващо. Вие имате нова съпруга на всеки няколко седмици. След всеки сериозен неуспех в Играта.

Отвращението ѝ към него стана явно — тя стисна плътно устните си, а черните ѝ очи започнаха да искрят.

Той се зачуди каква ли е била преди да открият, че притежава пси-способности и да я извадят от играта.

— Не съм се променила много — каза Патриша.

— Съмнявам се — отвърна Пит. Замисли се за дъщеря ѝ. Дали с течение на времето щеше да стане същата? Зависеше от това дали притежава телепатичния талант на майка си. Ако го притежаваше...

— Мери Ан го няма — каза Патриша. — Както и другите ни деца. Вече сме го проверили.

„Значи тя няма да свърши по същия начин като теб“ — помисли си Пит.

— Възможно е — отвърна спокойно тя. И веднага добави: — Не желая да оставате тук, мистър Гардън. Но ако искате, можете да ме откарате до Сан Франциско. Трябва да напазарувам. Ако наистина сте толкова гладен, можем да спрем в някой ресторант и да похапнем.

Пит понечи да се съгласи, но си спомни за Джо Шилинг.

— Няма да мога. Имам работа.

— Разговор за стратегията ви в Играта.

— Да.

Естествено, нямаше как да го отрече.

— Вие слагате това на първо място, над всичко друго? Въпреки вашите така наречени „дълбоки чувства“ към мен?

— Аз помолих Джо Шилинг да дойде тук. Трябва да бъде наоколо, за да го посрещна. — Струваше му се, че това е очевидно. Явно според Патриша не беше така, но нищо не можеше да се направи по въпроса. Цинизмът беше проникнал прекалено дълбоко в нея, за да може да ѝ се въздейства по някакъв начин.

— Не ме осъждайте — каза Патриша Маклейн. — Може и да сте прав, но... — Тя отстъпи надалеч от него и се хвана с ръце за челото, сякаш изпитваше физическа болка. — Все още не съм в състояние да издържам подобни неща, мистър Гардън.

— Съжалявам, Пат — отвърна той. — Тръгвам си.

— Чуйте какво ще ви кажа — изрече тя, — нека да се срещнем този следобед в един и половина в търговската част на Сан Франциско. На пресечката между Трета улица и Търговска. Може да обядваме заедно. Как мислите, ще успеете ли да се измъкнете от жена си и от приятеля си дотогава?

— Да — отговори той.

— Значи решено. — Патриша се зае отново да бърше прахта.

— Кажете ми, защо размислихте и решихте да се видите с мен? *Какво видяхте в ума ми?* Сигурно е нещо страшно важно.

— По-добре да не ви казвам — отвърна Патриша.

— Моля ви.

— В телепатичната дарба има един основен недостатък. Вероятно не знаете това. Телепатите възприемат прекалено голямо количество информация. Те са твърде чувствителни към страничните и латентните мисли на хората — това, което старите психолози наричат „подсъзнание“. Съществува връзка между телепатичните способности и параноята, която е неволно възприемане на потиснатите враждебни и агресивни мисли на останалите хора.

— Какво видяхте в подсъзнанието ми, Пат?

— Аз... Видях синдром на потенциално действие. Ако бях ясновидец, щях да съм в състояние да ви кажа повече. Вие може да го извършите. Може и да не го извършите. Но... — Тя го погледна в очите. — Това е насилствено действие, което е свързано със смърт.

— Смърт... — повтори той.

— Възможно е да направите опит за самоубийство — каза тя. — Трудно ми е да кажа, намерението ви е все още в зародиш. Но е свързано със смърт... и с Джеръм Лъкман.

— И нещата са толкова зле, че това ви накара да промените предишното си решение? Нали не искахте да имате нищо общо с мен?

— Нямахте да е честно от моя стана, след като забелязах този синдром, просто да ви оставя на произвола на съдбата.

— Благодаря — отвърна той язвително.

— Не искам това да ми тежи на съвестта. Ще ми бъде неприятно да чуя във вечерното или утрешното предаване на Натс Кетс, че сте взели свръхдоза емфитал — все пак самоубийството ви е фиксирано.

Тя му се усмихна, но това беше механична усмивка, в нея нямаше нищо весело.

— Ще се видим в един и половина на пресечката между Трета улица и Търговска — каза Пит.

„Освен ако — помисли си той — този мой синдром, който е още в зародиша си и е свързан с насилие, смърт и Джеръм Лъкман, междуременно не се активира.“

— Възможно е — отвърна мрачно Патриша. — Основно качество на човешкото подсъзнание е, че то се намира извън времето. Когато се опитваш да погледнеш в подсъзнанието на някого, не знаеш дали това, което виждаш, е отпреди минути, дни или години. Всичко е разбъркано и неясно.

Без да каже нито дума, Пит се обърна и излезе от апартамента, по-надалеч от нея.

В следващия момент осъзна, че е в колата си и лети високо над някаква пустиня.

Мигновено разбра, че е късно през деня.

Включи радиопредавателя и каза:

— Дай ми точно време.

Механичният глас от високоговорителите отвърна:

— В този часови пояс е шест следобед, мистър Гардън. „Къде ли съм?“ — зачуди се той и попита колата:

— Къде се намираме? В Невада?

Голата пустинна местност напомняше за пейзажите на Невада.

— Източната част на щата Юта.

— Кога напуснах крайбрежието?

— Преди два часа.

— Какво правих през последните пет часа?

— В девет и трийсет тръгнахте от Марин Каунти, щата Калифорния, към Кармел, а там отидохте в апартамента, където играе вашата група.

— С кого се срещнах там?

— Не знам.

— Продължавай — едва дишайки, каза Пит.

— Прекарахте там един час. После излязохте и отлетяхте към Бъркли.

— Бъркли?! — възкликна той.

— Кацнахте пред хотел „Клеръмънт“. Влязохте вътре и стояхте там малко, само няколко минути, след което излязохте и отлетяхте към Сан Франциско. Кацнахте при Щатския колеж и влязохте в сградата на администрацията.

— Не знаеш ли какво правих там?

— Не, мистър Гардън. Бяхте вътре около час. После излязохте и отново излетяхте. Кацнахте в търговската част на града, на пресечката между Четвърта улица и Търговска. Паркирахте ме там и тръгнахте нанякъде пеша.

— В каква посока?

— Не видях.

— Продължавай.

— Върнахте се в два и петнайсет, седнахте зад кормилото и ми наредихте да летя на изток, което и правя до момента.

— И не сме спирали никъде след Сан Франциско?

— Не, мистър Гардън. Между другото, останало ми е съвсем малко гориво. Ще трябва да кацнем в Солт Лейк Сити, ако е възможно.

— Добре — съгласи се той. — Тръгни натам.

— Благодаря ви, мистър Гардън — каза колата и смени посоката на полета.

Пит поседя неподвижно известно време, после видеофонира на апартамента си в Сан Рафаел.

Върху малкия екран се появи лицето на Карол Холт.

— Здравей — каза тя. — Къде си? Обади се Бил Келъмайн. Искат тази вечер групата да се събере по-рано, за да обсъдим стратегията. Настоява двамата с теб да сме там.

— Появи ли се Джо Шилинг?

— Да. Какво искаш да кажеш? Нали когато се върна сутринта в апартамента, двамата с Джо излязохте и отидохте да си говорите в колата ти, за да не мога да ви слушам?

— А какво се случи после? — попита Пит с пресипнал глас.

— Не разбирам въпроса ти.

— Какво направих? — настоятелно попита той. — Отидох ли някъде с Джо Шилинг? Къде е той сега?

— Не знам къде е сега — отговори Карол. — Какво става с теб, по дяволите? Не знаеш какво си правил днес ли? Често ли имаш такива периоди на амнезия?

— Просто ми разкажи какво се случи — изскърца със зъби той.

— Двамата с Джо Шилинг седнахте в колата и разговаряхте известно време. После той очевидно си е тръгнал. Във всеки случай ти се качи обратно горе сам и ми каза... Само секунда, оставила съм нещо на печката.

Лицето ѝ изчезна от екрана. Той чакаше и броеше секундите. Най-накрая тя се появи отново.

— Извинявай. Докъде бях стигнала? Ти се качи пак при мен... — Карол замълча замислено. — Поговорихме. После пак слезе и оттогава не съм те виждала, допреди малко, когато ми се обади.

— За какво си говорихме?

— Ти ми каза, че довечера искаш да играеш с мистър Шилинг за партньор. — Гласът на Карол беше студен и отчужден. — Казах ти, че трябва да го обсъдим. И се скарахме. А накрая... — Тя го погледна. — Ако наистина не знаеш...

— Не знам — отвърна той.

— Няма причина, поради която да ти го разказвам. Питай Джо, щом искаш да знаеш. Сигурна съм, че си го информирал.

— Къде е той?

— Нямам никаква представа — отвърна Карол и прекъсна връзката. Екранът на видеофона потъмня.

„Сигурен съм — каза си той, — че съм се разбрал с Джо да играем като партньори довечера. Но не е там проблемът.

Проблемът не е дори в това какво съм правил. Проблемът е защо нищо не си спомням. Може и да не съм направил абсолютно нищо. Тоест нищо важно или необичайно. Въпреки че съм отишъл до

Бъркли... Може би съм искал да взема някои от вещите, които бяха останали там.“

Но Рашмор-ефектът на колата му твърдеше, че той не е ходил в апартамента си, а е отишъл в хотел „Клеръмънт“ — мястото, където бе отседнал Късметлията Лъкман.

„Значи — каза си Пит — съм се видял, — или съм се опитал да се видя — с Лъкман.

По-добре да се свържа с Джо Шилинг. Да го намеря и да поговорим. Да му кажа, че поради неизвестна причина ми се губи почти целия ден. Дали шокът от думите на Пат Маклейн може да е някакво обяснение на случилото се?“

Очевидно двамата с Патриша се бяха срещнали в търговската част на Сан Франциско, каквато беше уговорката им.

Но какво бе станало на тази среща?

Какви бяха отношенията помежду им в момента? Възможно бе да е имал успех. От друга страна, можеше и да я е настроил още повече против себе си. Нищо не беше ясно. А и онова посещение до Държавния колеж...

Явно беше търсил там дъщерята на Пат, Мери Ан.

Господи! Такъв ден, а той да не си го спомня!

Включи предавателя в колата и видеофонира до магазина за грамофонни плочи на Джо Шилинг в Ню Мексико. Чу гласа на Рашмор-ефекта на отговарящото устройство:

— В момента мистър Шилинг не е тук. Той и папагалът му са на тихоокеанското крайбрежие. Можете да се свържете с него чрез Настояник Питър Гардън в Сан Рафаел, Марин Каунти.

„Не, не можете!“ — каза си Пит и прекъсна връзката със замах.

След кратко колебание видеофонира на Фрея Гардън Гейнс.

— О, Пит, здравей — каза Фрея. Изглеждаше щастлива, че го вижда. — Къде си? Искаме да се съберем всичките и...

— Търся Джо Шилинг — прекъсна я той. — Случайно да знаеш къде е?

— Не, не съм го виждала. Какво, поканил си го тук да играе срещу Лъкман?

— Ако го видиш — каза Пит, — му кажи да отиде в апартамента ми в Сан Рафаел и да ме чака там.

— Добре — отвърна Фрея. — Да нямаш никакви проблеми?

— Възможно е — отговори Пит и прекъсна връзката.

„И аз искам да знам това“ — каза си той. После попита колата:

— Имаш ли достатъчно гориво, за да се върнем направо в Сан Рафаел, без да кацаме в Солт Лейк Сити?

— Не, мистър Гардън — отвърна колата.

— Тогава отивай да се заредиш с гориво, да те вземат дяволите — каза той, — и поемай колкото се може по-бързо обратно към Калифорния.

— Добре, но няма защо да се сърдите на мен. Докарах Ви дотук съгласно вашите инструкции.

Той отново изруга по адрес на колата и зачака нетърпеливо кацането в огромния пустинен Солт Лейк Сити под тях.

ГЛАВА 7

Когато най-накрая се върна в Сан Рафаел, беше вечер. Пит включи фаровете на колата си и се приземи на тротоара пред кооперацията, в която беше апартаментът му.

След като излезе от колата, от тъмнината изникна някаква фигура и бързо тръгна към него.

— Пит!

Той разпозна Патриша Маклейн. Носеше дълго обемисто палто, а косата ѝ беше завързана на кок на тила.

— Какво има? — попита Пит, долавяйки тревогата и настоятелността в погледа ѝ.

— Само за секунда. — Тя се приближи до него, напрегната и задъхана, очите ѝ бяха разширени от страх. — Искам да ти сканирам мозъка.

— Какво се е случило?

— Боже мой! — възкликна тя. — Ти не си спомняш. Губи ти се целия ден. Пит, *много внимавай*. По-добре да тръгвам — мъжът ми ме чака. Довиждане. Ще се видим пак, веднага щом е възможно, не се опитвай да ме търсиш, аз ще ти се обадя.

Тя го изгледа за миг, тръгна бързо надолу по улицата и изчезна във вечерния здрач.

Той влезе в сградата и тръгна нагоре по стълбите към апартамента си.

В гостната седеше огромният Джоузеф Шилинг, поглаждаше червената си брада и чакаше. Когато зърна Пит, той моментално скочи на крака.

— Къде беше?

— Карол тук ли е или си сам? — попита Пит и бързо се огледа. Нямаше никакви следи от жената.

— Не съм я виждал от сутринта. Откакто тримата бяхме заедно тук, в апартамента. Говорих с бившата ти съпруга, Фрея, и тя ми каза, че ти...

— А как успя да влезеш — попита Пит, — след като Карол я няма?

— Апартаментът беше отключен.

— Чуй ме, Джо. Нещо се случи днес.

— Имаш предвид изчезването на Лъкман?

Пит изтръпна и смаяно се втренчи в него.

— Не знаех, че Лъкман е изчезнал.

— Естествено, че знаеш. Нали ти ми каза.

Сега Шилинг го гледаше смаяно.

Известно време цареше тишина. После Джо каза:

— Ти ми се обади от колата си. Аз бях в Кармел, в щабквартирата на вашата група и преглеждах записите на последните ви игри. По-късно го чух и по следобедното шоу на Натс Кетс. Той каза, че Лъкман е изчезнал тази сутрин.

— И още не са го намерили?

— Не. — Шилинг сграбчи Пит за рамото. — *Защо не си спомняш?*

— Имах среща. С телепатка.

— С Пат Маклейн? Ти ми каза. Беше извънредно разстроен. Усетих го, познавам те добре. Спомена за нещо, което тя била видяла в подсъзнанието ти, нещо свързано с твоите натрапчиви мисли за самоубийство. После неочаквано прекъсна връзката.

— Видях я отново току-що — каза Пит.

Възможно беше предупреждението ѝ да е свързано с изчезването на Лъкман. Нима Патриша мислеше, че той може да има нещо общо със случая?

— Ще ти сипя нещо за пиене — каза Джо. Отиде при скрина до големия прозорец на гостната. — Докато те чаках, успях да намеря запасите ти. Това уиски не е лошо, но според мен нищо не може да се сравни с...

— Не съм вечерял — каза Пит. — Не ми се пие нищо.

Той отиде в кухнята и отвори хладилника със смътната идея да си приготви нещо за ядене.

— Там има много хубаво солено говеждо, купих го от магазин за деликатеси в Сан Франциско — обади се Джо. — А също и черен хляб и зелева салата.

— Става. — Пит извади яденето.

— Трябва да тръгваме към Кармел, нямаме много време. Останалите очакват да пристигнем там по-рано. Но ако Лъкман не се появи...

— Търси ли го полицията? Тя уведомена ли е?

— Не знам. И ти, и К-то не казахте нищо по въпроса.

— А не ти ли казах как съм научил за изчезването на Лъкман? — попита Пит.

— Не.

— Това е ужасно. — Пит си отрязва две дебели филии от черния хляб. Ръцете му трепереха.

— Защо?

— Не знам защо. Нима ти не мислиш по същия начин?

Шилинг сви рамене:

— Може би няма да е толкова лошо, ако някой му е видял сметката. Иначе рискуваме да имаме същия лош късмет всеки ден. Нима това не решава общите ни проблеми? Вдовицата му ще бъде принудена да играе с неговите владения, а нея можем да победим. Познавам добре стила на Доти Лъкман, тя е посредствен играч.

Той също си отрязва филия хляб и си взе от месото.

Видеофонът иззвъня.

— Ще вдигнеш ли ти? — попита Пит. Чувстваше се ужасно.

— Разбира се — Джо стана и отиде в гостната. След миг оттам долетя гласа му: — Здравсти.

— Става нещо. — Гласът бе на Бил Келъмайн. — Искам всички незабавно да дойдат в Кармел.

— Добре, сега тръгваме.

Шилинг се върна в кухнята.

— Чух всичко — каза Пит.

— Остави бележка на Карол.

— Какво да й напиша?

— И това ли не знаеш? Напиши й да дойде в Кармел. Нашето споразумение беше — нали си спомняш? — аз да играя вместо нея, но тя да седи зад мен и да наблюдава какво тегля и какво играя всеки ход. Ти и това не помниш, нали?

— Не — каза Пит.

— Тя не беше особено очарована. — Джо взе палтото и шапката си от шкафа. — Но ти беше твърдо решен този път да направим

първокласна игра. Хайде, време е да тръгваме. Вземи сандвича с говеждото за из път.

Когато излязоха от апартамента и се озоваха на стълбището, срещнаха Карол Холт Гардън. Тя тъкмо слизаше от асансьора. Лицето ѝ изглеждаше уморено. Когато ги видя, се спря.

— Е? — попита тя. — Предполагам, че вече сте чули.

— Чухме се с Бил Келъмайн, ако имате предвид това — отвърна Шилинг.

— Имам предвид Лъкман — каза Карол. — Тъй като вече се обадох на полицията. Ако искате да го видите, елате долу.

Тримата се спуснаха до приземния етаж с асансьора и Карол ги отведе при колата си, паркирана на тротоара зад колите на Джо и Пит.

— Открих го по средата на полета — каза тя сковано, облегната на капака на колата и мушнала ръце в джобовете на палтото си. — Чудех се дали не съм си оставила портмонето в стария ми апартамент, където живеехме с предишния ми съпруг. Бях там днес, за да си взема някои неща, които бях забравила.

Пит и Джо Шилинг отвориха вратата на колата ѝ.

— Включих осветлението в купето — каза Карол — и го видях. Трябва да са сложили трупа вътре, когато съм паркирала пред стария ми апартамент, но е възможно да е станало и по-рано, когато още бях тук, сутринта. Вижте — трупът е долу на пода, извън полезрението на шофьора. Аз... го докоснах, когато се опитвах да намеря портмонето си.

Тя замълча.

Осветлението в колата все още беше пуснато и Пит видя трупа, проснат зад предните седалки. Това несъмнено беше Лъкман. Кръглото му, пълно лице нямаше как да бъде сбъркано, въпреки настъпилата смърт. Само че сега не беше червендалесто. На изкуствената светлина изглеждаше сиво-кафяво.

— Веднага се обадох на полицията — каза Карол — и обещах да ги чакам тук.

Някъде далеч в черното небе над тях прозвучаха сирени.

ГЛАВА 8

Бил Келъмайн застана пред членовете на група „Красивата синя лисица“ и каза:

— Дами и господа, Джеръм Лъкман е убит и всички ние сме заподозрени. Такава е ситуацията. В момента не мога да ви кажа повече подробности. Естествено, тази вечер няма да има Игра.

Силванус Енгст се изхили и каза:

— Не знам кой е направил това, но който и да е — поздравления.

Той продължи да се смее, очаквайки останалите да се присъединят.

— Престани! — сряза го Фрея.

Енгст почервения и каза:

— Но аз съм прав. Това е най-добрата новина...

— Не е добра новина, че сме заподозрени — възрази Бил Келъмайн. — Не знам кой го е направил и дори дали го е направил някой от нас. И не съм сигурен, че това ще ни бъде от полза. Мисля, че ще имаме огромни законови пречки да си върнем двете владения в Калифорния, които загубихме от него. Знам само, че всичко стана прекалено бързо. Трябва да се посъветваме с юрист.

— Така е — подкрепи го Стюърт Маркс и останалите членове на групата, насядали около масата, закимаха. — Всички заедно трябва да наемем адвокат и то добър адвокат.

— За да ни помогне да се защитим — добави Джак Блау — и да ни посъветва как да си върнем тези две владения.

— Да гласуваме — предложи Уолт Ремингтън.

— Няма защо да гласуваме — ядосано възрази Бил Келъмайн. — Очевидно се нуждаем от адвокат. Полицията ще пристигне всеки момент. Мога ли да попитам... — Той огледа присъстващите — ... Ако някой от вас го е направил — наблягам на думата *ако* — иска ли този човек да си признае сега?

Настана тишина. Никой не помръдна.

— Както и да е, въпросът беше формален — усмихна се Келъмайн. — Ако някой от нас е убил Лъкман, той, естествено, няма да си признае.

— Ти да не искаш да си признае? — попита Джак Блау.

— Не особено — каза Келъмайн и се обърна към видеофона. — Ако никой не възразява, ще се обадя на Бърт Барт, моя адвокат от Лос Анджелис, и ще го попитам дали може да дойде веднага тук. Съгласни ли сте?

Той отново ги огледа. Никой не възрази.

— Добре тогава — заяви Келъмайн и започна да набира номера.

Шилинг изрече със суров глас:

— Който и да го е направил и каквито и да са били мотивите му, оставянето на трупа в колата на Карол Холт Гардън е грозна и брутална постъпка. Абсолютно недопустима.

Фрея се усмихна:

— Готови сме да оправдаем убийството на Лъкман, но не и оставянето на тялото в колата на мисис Гардън. В странни времена живеем...

— Знаете, че съм прав — каза й Джо Шилинг.

Фрея сви рамене.

През това време застаналият пред видеофона Бил Келъмайн каза:

— Свържете ме с мистър Барт. Спешно е. — Той се обърна към Карол, която седеше между Пит и Джо Шилинг на масата в центъра на стаята. — Бързам да наема адвокат, защото съм особено загрижен за вашата защита, мисис Гардън. Все пак тялото на убития е било открито във вашата кола.

— Няма причина, поради която Карол да бъде подозирана повече от когото и да било от останалите — каза Пит.

„Поне според мен — помисли си той. — Защо би направила такова нещо? Пък и веднага щом е намерила трупа е уведомила полицията.“

Джо Шилинг запали цигара и се обърна към него:

— Значи закъснях. Никога няма да имам шанса да взема реванш от Късметлията Лъкман.

— Ако вече не сте взели реванш — промърмори Стюърт Маркс.

— Какво искате да кажете? — попита Шилинг и го измери с поглед.

— А вие какво, по дяволите, мислите, че искам да кажа? — отвърна Маркс.

Междувременно върху екрана на видеофона се бе появило твърдото, издължено лице на адвокатата от Лос Анджелис Бърт Барт и той вече беше готов да защитава интересите на групата.

— Ще дойдат в екип — обясняваше той на Бил Келъмайн. — Един въг и един теранец. Обичайната практика при разследване на сериозни престъпления. Ще пристигна при вас колкото се може по-бързо. Но при всички случаи полетът ще ми отнеме поне час и половина. Имайте готовност и двамата да се окажат отлични телепати — това също е обичайна практика. Но помнете: сведенията, получени чрез телепатично сканиране, не са законни според теранското правосъдие. Те трябва да бъдат потвърдени със солидни доказателства.

— Иначе щеше да се наруши Конституцията на САЩ — каза Келъмайн. — Нали гражданите не могат да бъдат принуждавани да свидетелстват против себе си?

— Точно така — кимна Барт.

Всичките членове на групата бяха млъкнали и слушаха внимателно диалога между Келъмайн и адвокатата.

— Полицаите-телепати могат да ви сканират и да определят дали сте виновни или невинни — продължи Барт. — Разбира се, в съда ще трябва да предоставят доказателства. Но определено ще използват телепатичните си способности в пълната им сила при всеки удобен случай, можете да бъдете сигурни.

Рашмор-ефектът на входната врата звънна и обяви:

— Отвън има двама господата, които искат да влязат.

— Полицаи ли са? — попита Стюърт Маркс.

— Единият е титанец — отвърна Рашмор-ефектът, — а другият — теранец. Полицаи ли сте?

Последната реплика явно беше насочена към посетителите.

— Полицаи са. Да ги пусна ли?

— Нека да влязат и да се качат горе — каза Бил Келъмайн, след като се спогледа с адвокатата.

— Хората ви трябва да са подготвени за следното нещо — продължи Барт: — Властите имат законното право да разпуснат групата ви до разкриване на престъплението. По принцип се предполага, че подобно решение е профилактична мярка против

извършване на бъдещи престъпления от членове на групите, участващи в Играта. Но всъщност е наказание за всички, замесени по някакъв начин в престъплението.

— Разпускане на групата? О, само това не! — възкликна Фрея ужасено.

— Разбира се, че ще ни разпуснат — каза Джак Блау мрачно. — Не знаеше ли? Това беше първата мисъл, която ми хрумна, след като чух за смъртта на Лъкман. Сигурен съм, че ще го направят.

Той огледа останалите, сякаш търсеше извършилият престъплението.

— А може и да не ни разпуснат — каза Уолт Ремингтън.

Дочу се почукване откъм вратата на апартамента. Полицията.

— Аз по-добре да остана на видеофона — предложи Бърт Барт, — вместо да се опитвам да се добера по-бързо до вас. Вероятно така ще ви бъде по-полезен.

Той гледаше с интерес от екрана към вратата на стаята. Фрея отвори. На прага стоеше слаб, висок теранец, а до него имаше въг. Теранецът каза:

— Аз съм Уейд Хоторн.

Той им показа черния си кожен портфейл, в който се намираха документите им. Въгът си отдъхваше след изморителното изкачване на стълбите. Върху тялото му с цветни конци беше избродирано името му: „Е. Б. Блек“.

— Заповядайте — покани ги Бил Келъмайн, тръгвайки към вратата. — Аз съм председателят на групата, казвам се Бил Келъмайн.

Той отвори вратата по-широко и двамата офицери влязоха вътре. Първ вървеше въгът Е. Б. Блек.

— Първо искаме да разговаряме с мисис Карол Холт Гардън — обърна се телепатично към групата титанецът. — Тъй като тялото е намерено в нейната кола.

— Аз съм мисис Гардън. — Карол се изправи и спокойно изчака полицаите да се обърнат към нея.

— Съгласна ли сте да ви сканираме телепатично? — попита я Уейд Хоторн.

Тя се обърна към екрана на видеофона.

— Съгласете се — посъветва я Бърт Барт. После се обърна към двамата полицаи и поясни: — Аз съм Барт, техният адвокат, от Лос

Анджелис съм. Посъветвах моите клиенти, групата „Красивата синя лисица“, да ви окаже пълно съдействие. Всички те ще се съгласят да ги сканирате телепатично, но много добре знаят, както и вие, че информацията, получена по този начин, не може да бъде използвана в съда.

— Точно така — каза Хоторн и пристъпи към Карол. Вървът се плъзна бавно след него.

Настана тишина.

— Явно всичко се е случило така, както ни го описа по видеофона мисис Гардън — обяви Е. Б. Блек след малко. — Тя е открила трупа по време на полета и веднага ни е уведомила.

Следващите му думи бяха предназначени за спътника му:

— Не откривам никакви признаци мисис Гардън да е знаела предварително, че трупът е в колата ѝ. Не личи и да е имала нещо общо с Лъкман, преди да открие трупа му. Съгласен ли сте?

— Съгласен съм — каза бавно Хоторн. — Но...

Той огледа стаята.

— Има нещо, свързано със съпруга ѝ, мистър Питър Гардън. Бих искал следващият, когото ще сканираме, да бъдете вие, мистър Гардън.

Пит се изправи. Гърлото му беше пресъхнало.

— Мога ли да говоря насаме с адвоката ни? — попита той.

— Не — отвърна Хоторн с приятния си, спокоен глас. — Той вече ви посъветва как да се държите и не виждам причини да ви разрешавам...

— Наясно съм какво ни посъветва — каза Пит. — Но ме интересува какви ще бъдат последствията, ако откажа да се сканирам.

Той прекоси стаята, застана пред видеофона и погледна въпросително адвоката:

— Е?

— Ще станете основният заподозрян — отвърна Барт. — Но можете да откажете, това е ваше законно право. Аз не бих ви посъветвал да постъпите по този начин, защото те ще ви преследват безмилостно. И рано или късно все пак ще ви сканират.

— Мисълта, че някой ще се рови из ума ми, ме отвращава — каза Пит. Осъзна, че когато открият амнезията му, ще решат, че той е убил Лъкман. А може би наистина беше той? Тази очевидна възможност го зашемети.

— Какво е решението ви? — попита Хоторн.

— Вие вероятно вече сте започнали да ме сканирате — каза Пит. Разбира се, Барт беше прав. Ако откажеше, те така или иначе щяха да го сканират, ако не сега, по-късно.

— Така че продължавайте — добави той.

Чувстваше се изтощен, беше му лошо. Пристъпи към полицаите и застана на място, пъхнал ръце в джобовете.

Мина известно време. Всички мълчаха.

— Изясних си за какво мисли мистър Гардън — обърна се въгът към колегата си. — А вие?

— И аз — кимна Хоторн и попита Пит: — Не си спомняте нищо от днешния ден, нали? *Възстановили* сте събитията по думите на колата си, или поне така смятате.

— Можете да разпитате и Рашмор-ефекта на колата ми.

— Колата ви е уведомила — продължи бавно Хоторн, — че днес сте посетили Бъркли. Но вие всъщност не знаете дали целта ви е била да видите Лъкман, и ако е така — дали сте го видели или не. Нямам никаква представа как е блокирана тази част от спомените ви и дали сте я блокирали сам. И ако е така, как сте го постигнали.

— Не мога да отговоря на въпросите ви — каза Пит. — Разбира се, вие знаете това.

— Всеки, който замисля сериозно престъпление, знае, че ще бъде разследван от телепати — произнесе сухо Хоторн. — Той трябва да намери някакво противодействие и едва ли може да се измисли нещо по-подходящо от частична амнезия, която да блокира спомените му за периода на престъплението.

Той се обърна към Е. Б. Блек и каза:

— Предполагам, че ще трябва да арестуваме мистър Гардън.

— Най-вероятно — отвърна въгът. — Но първо трябва да сканираме останалите.

Следващите му мисли бяха насочени към цялата група:

— Вашата организация се разформирова. От този момент ви се забранява да се събирате заедно с цел да играете Блъф. Настоящата забрана важи, докато не бъде разкрит убиецът на Джеръм Лъкман.

Всички инстинктивно се обърнаха към екрана на видеофона.

— Законно е — рече Барт. — Както ви предупредих.

Явно се беше примирил с поражението.

— Протестирам от името на групата — каза Бил Келъмайн на полицаите.

Хоторн сви рамене. Не изглеждаше особено притеснен от протеста му.

— Открих нещо необичайно — съобщи въгът на колегата си. — Моля, сканирайте останалата част от групата и кажете какво мислите.

Хоторн кимна и бавно обиколи стаята, спирайки се при всеки човек, после се върна при въга и каза:

— Прав сте. Мистър Гардън не е единственият, който не може да си спомни какво е правил днес. Общо шест човека от тази група имат подобни пропуски в паметта. Мисис Ремингтън, мистър Гейнс, мистър Енгст, мисис Енгст, мисис Келъмайн и мистър Гардън. Никой от тях не е с непокътнати спомени.

Пит Гардън смаяно огледа останалите петима и по изразенията им разбра, че полицаят е прав. Те бяха в същата ситуация като него. И вероятно също като него до преди малко всеки от тях беше вярвал, че само той има проблем. Ето защо не бяха обсъждали странната си амнезия.

— В момента — каза Хоторн, — поради възникналите усложнения, не сме в състояние да установим самоличността на убиеца на Лъкман. Но съм сигурен, че ще го открием. Просто това ще ни отнеме повече време.

Той изглежда групата мрачно и заплашително.

Дженис Ремингтън и Фрея Гейнс отидоха в кухнята да направят кафе. Останалите продължаваха разговора си с детективите в гостната.

— Как е бил убит Лъкман? — попита Пит.

— Явно с „гореща игла“ — отвърна Хоторн. — Ще трябва да изчакаме аутопсията за по-подробна информация.

— А какво е това „гореща игла“? — попита Джак Блау.

— Вид лично оръжие, останало от войната — обясни Хоторн. — След приключване на бойните действия е било иззето, но много от военнослужещите са запазили своите „горещи игли“ и ние от време на време се сблъскваме с употребата им. Стреля с лазерен лъч и е доста точно дори от голямо разстояние, стига да няма прегради по пътя.

Жените донесоха кафето. Хоторн си взе чаша и седна. Е. Б. Блек отказа.

Бърт Барт попита от екрана на видеофона:

— Мистър Хоторн, кого възнамерявате да задържите? И шестимата ли са със заличени спомени? Бих искал да чуя отговора ви, защото скоро ще трябва да прекъсна връзката — имам и други ангажименти.

— Предполагам, че ще трябва да задържим шестимата и да пуснем останалите. Приемливо ли е това за вас, мистър Барт?

Ситуацията явно забавляваше Хоторн.

— Нямам право да ме задържат, без да повдигнат обвинение — възмути се мисис Енгст.

— Могат да ви задържат — вас и когото другиго пожелаят — за седемдесет и два часа — поясни Барт. — За разследване. Има няколко формални основания, на които могат да се позоват. Така че съпротивата е безсмислена, мисис Енгст. В края на краищата, бил е убит човек. Това е сериозна работа.

— Благодаря ви за помощта, мистър Барт — каза Бил Келъмайн, както се стори на Пит, с известна доза ирония. — Бих искал да ви попитам още нещо. Можете ли да предприемете действия за възстановяване на правото на групата ни да се събира и да участва в Играта?

— Ще видя какво може да се направи — каза Барт. — Дайте ми малко време. Имаше подобен случай миналата година в Чикаго. Тамошната група беше разпусната за няколко седмици и те, естествено, се обърнаха към съда. Доколкото си спомням, спечелиха процеса. Във всеки случай аз ще се заема с въпроса.

Барт прекъсна връзката.

— Колко хубаво направихме — каза Джийн Блау, — че си наехме законен адвокат.

Изглеждаше уплашена и се стремеше постоянно да е по-близо до съпруга си.

— Продължавам да твърдя, че ни провървя — каза Силванус Енгст. — Лъкман щеше да ни изхвърли всичките от Играта. — Той се ухили на двамата полицаи. — Може и аз да съм го направил. Както казахте, не си спомням. Честно казано, ще съм доволен, ако съм бил аз.

Явно изобщо не се страхуваше от полицията. Пит му завидя.

— Мистър Гардън — каза Хоторн, — улових много интересна ваша мисъл. Рано сутринта сте били предупреден от някого — не мога да видя от кого, — че сте способен да извършите насилствено действие, свързано по някакъв начин с Лъкман. Нали не греша? — Той се изправи и се доближи до Пит. — Бихте ли си помислили колкото може по-ясно за този разговор?

Тонът му беше дружелюбен.

— Това е нарушаване на правата ми — възрази Пит. Искаше му се адвокатът още да е на видеофона. Веднага след като Барт бе прекъснал връзката, отношението на полицията се бе втвърдило. Сега групата беше изцяло в тяхна власт.

— Не е точно така — каза Хоторн. — Ние се ръководим от много правила. Дори това, че работим по двойки, е въведено с цел да защити правата на хората, които разследваме. А всъщност само ни пречи да си вършим работата.

— А вие също ли смятате, че групата ни трябва да бъде разпусната — попита Бил Келъчайн, — или това е само негово мнение?

Той кимна към Е. Б. Блек.

— Изцяло поддържам мнението му за разпускане на „Красивата синя лисица“ — каза Хоторн. — Независимо от това какво ви подсказват вродените ви предразсъдъци.

— Напрасно си губиш времето, като го упрекваш за сътрудничеството му с въговете — каза Пит.

Очевидно Хоторн беше свикнал да се отнасят така с него. Вероятно се сблъскваше с това навсякъде, където изпратеха екипа.

Джо Шилинг се приближи до Пит и прошепна:

— Не ми хареса този Бърт Барт. Предаде се прекалено лесно. Един добър адвокат щеше да бъде по-агресивен и да ни защитава по-ефективно.

— Сигурно — съгласи се Пит. И той мислеше така.

— Имам свой адвокат в Ню Мексико. Казва се Леърд Шарп. Познавам го като професионалист и като човек от много години. Начинът му на действие е коренно различен от този на Барт. И тъй като явно искат да те арестуват, предпочитам да се обърна към Шарп вместо към адвоката на Келъмайн. Сигурен съм, че ще успее да те измъкне.

— Проблемът е в това — отвърна Пит, — че в много ситуации все още е в сила военният закон.

Договорът между теранците и титанците беше военен. Пит бе песимистично настроен.

— Ако полицията реши да ни задържи, вероятно нищо не може да ѝ попречи — продължи той.

Нещо не беше наред. Някаква огромна сила беше влязла в действие и вече бе поставила в тежка ситуация шестима от членовете на групата, а кой знае какъв бе пределът на възможностите ѝ? Ако някой бе в състояние да ги лиши от спомените им за днешния ден...

— Съгласен съм с вас, мистър Гардън — уведоми го въгът Е. Б. Блек. — Случаят е уникален и заплетен. Досега не сме се срещали с нищо подобно. Случвало се е хора, желаещи да избегнат сканирането, да се подложат на електрошок и да унищожат отделни клетки от мозъка. Но сега, изглежда, си имаме работа с нещо друго.

— Откъде може да сте толкова сигурен? — попита Стюърт Маркс. — Може тези шестимата да действат заедно и да са си набавили електрошокова апаратура — тя може да се намери едва ли не при всеки психиатър и във всяка психиатрична клиника. В наши дни не е трудно да се издири каквато и да било техника. — Той изгледа Пит враждебно. — Виждате ли какво направихте? Заради вас наказаха цялата група!

— Заради мен? — попита Пит.

— Заради вас шестимата! — Маркс изгледа и останалите заподозрени. — Очевидно един или повече от вас са убили Лъкман. Преди да го направите е трябвало да проучите юридическия аспект на ситуацията!

— Не сме убивали Лъкман! — възрази мисис Енгст.

— Вие просто не знаете това — каза Стюърт Маркс. — Не си го спомняте. Нали? И сега се чудите какво искате повече: да си спомните какво ви се е случило или да не си спомняте.

— Маркс — изрече Бил Келъмайн с леден глас, — по дяволите, нямаш моралното право да се държиш по този начин! Какво искаш да постигнеш, като обвиняваш колегите си по група? Настоявам да продължим да действваме заедно и няма да позволя да бъдем разбити по този начин. Ако започнем да се борим помежду си и да се обвиняваме неоснователно, полицията ще получи възможност...

Той млъкна.

— Ще получи възможност за какво? — попита Хоторн. — Да открие убиеца? Точно това имаме намерение да направим и вие го знаете.

Келъмайн се обърна към групата:

— Продължавам да настоявам да се държим заедно, независимо дали сме с непокътнати спомени или не. Ние все още сме група и нека обвиненията ги повдига полицията, това не е наша работа.

Следващите му думи бяха адресирани към Стюърт Маркс:

— Ако още веднъж постъпиш така, ще поискам да се гласува за отстраняването ти от групата.

— Това е незаконно — отвърна Маркс. — И ти го знаеш. Ще продължа да твърдя това, което казах: един от тези шестима човека е убил Лъкман и не виждам защо трябва да го защитаваме. Това ще доведе до окончателно разпускане на групата ни. В наш интерес е убиецът да бъде разкрит. Тогава ще можем да възобновим играта.

— Който и да е убил Лъкман — каза Уолт Ремингтън, — той не го е направил заради себе си, а заради всички нас. Може и да е била индивидуална постъпка, индивидуално решение, но печелим всички ние. Този човек спаси кожата ни. Аз съм му благодарен и смятам, че от етична гледна точка ще е отвратително, ако някой от членовете на групата започне да помага на полицията за разкриването му.

Разтреперан от ярост, той изгледа Стюърт Маркс.

— Ние не харесвахме Лъкман — каза Джийн Блау — и ужасно се страхувахме от него, но това не дава право на някого да го убива от името на групата. Аз съм съгласна със Стюърт. Трябва да си сътрудничим с полицията за разкриването на извършителя.

— Да гласуваме — предложи Силванус Енгст.

— Да — съгласи се Карол. — Трябва да определим политиката на групата. Дали ще сме заедно или ще се предаваме един друг. Аз мога да ви кажа веднага за какво ще гласувам: ще бъде абсолютно погрешно за всички нас да...

— Нямате избор, мисис Гардън — прекъсна я полицаят Уейд Хоторн. — Трябва да си сътрудничите с нас. Такъв е законът. Можем да ви принудим да му се подчинявате.

— Съмнявам се — каза Бил Келъмайн.

— Искам да се свържа с адвоката си в Ню Мексико — каза Джо Шилинг. Той прекоси стаята, отиде при видеофона и започна да набира номера.

— Мистър Хоторн — попита Фрея, — има ли някакъв начин да бъдат възстановени липсващите спомени?

— Не и ако са били унищожени съответните мозъчни клетки — отвърна полицаят. — А аз подозирам, че нашият случай е точно такъв. Малко вероятно е тези шест члена на „Красивата синя лисица“ да са изгубили едновременно паметта си заради нервен срив.

Той сдържано се усмихна.

— Моят ден беше възстановен в доста голяма степен от Рашмор-ефекта на колата ми — каза Пит. — Не съм спирал близо до психиатрична клиника, където бих могъл да се подложя на електрошок.

— Спирали сте при Щатския колеж в Сан Франциско — каза Хоторн. — Във факултета им по психология има електрошоково оборудване. Може да сте се възползвали от него.

— А останалите петима? — попита Пит.

— За разлика от вашия случай, при тях денят не е възстановен от Рашмор-ефектите на колите им — отвърна полицаят. — А и при вас има големи пропуски. Много от действията ви са абсолютно неясни.

— Свързах се с Шарц — каза Джо Шилинг. — Искаш ли да говориш с него, Пит? Вече му описах набързо ситуацията.

— Един момент, мистър Гардън — внезапно се обади въгът. Той се посъветва телепатично с колегата си, след което продължи: — Мистър Хоторн и аз решихме да не арестуваме никой. Няма преки доказателства, че някой от вас е участвал в престъплението. Но ако ви пуснем, трябва да се съгласите да носите „дрънкало“ със себе си през цялото време. Можете да се посъветвате с адвоката си, мистър Шарп, дали това е приемливо.

— Какво, по дяволите, е това „дрънкало“? — попита Джо Шилинг.

— Проследяващо устройство — отвърна Хоторн. — Ще ни информира постоянно къде се намира всеки от заподозрените.

— А то има ли телепатични свойства? — попита Пит.

— Не — отговори Хоторн. — Макар че ми се щеше да има.

Леърд Шарп, младолик и енергичен мъж, се обади от екрана на видеофона:

— Чух предложението и, без да навлизам в подробности, съм склонен да го квалифицирам като грубо потъпкване на правата на тези хора.

— Както желаете — каза Хоторн. — Тогава ще трябва да ги арестуваме.

— Ще ги измъкна от ареста веднага — отвърна Шарп. И се обърна към Пит: — Не позволявайте да ви слагат никакви проследяващи устройства, а ако намерите такива по себе си, веднага ги унищожете. Веднага излитам към вас. За мен е очевидно, че правата ви грубо се нарушават.

Джо Шилинг се обърна към Пит:

— Искаш ли той да ти бъде адвокат?

— Да.

— Аз... също ще трябва да се съглася — каза Бил Келъмайн. — Изглежда ми по-решителен от Барт.

Той се обърна към цялата група и обяви:

— Предлагам да наемем Шарп да защитава интересите на групата.

Всички вдигнаха ръце. Предложението бе прието.

— Тогава, доскоро! — каза Шарп и прекъсна връзката.

— Бива си го — каза Шилинг и се настани в едно от креслата.

Пит се почувства малко по-добре. „Приятно е да знаеш — помисли си той, — че някой е на твоя страна и се бори решително.“

Членовете на групата живнаха. Вече започваха да излизат от шока.

— Имам предложение — обяви Фрея. — Предлагам да свалим Бил Келъмайн от поста му и да си изберем нов председател. Някой по-енергичен.

— 3-защо? — смаяно попита Бил Келъмайн.

— Защото ти ни натресе онзи безполезен адвокат — отвърна Фрея. — Този Бърт Барт, който направо ни хвърли в ръцете на полицията.

— Вярно е — каза Джийн Блау, — но по-добре да си остане председател, отколкото да си създаваме допълнителни проблеми.

— Но проблемите — възрази Пит — са нещо, което вече не можем да избегнем. Затънали сме до гуша в проблеми. — След кратка пауза той добави: — Подкрепям предложението на Фрея.

Групата не беше подготвена за подобно нещо. Надигна се ропот.

— Да гласуваме — каза Силванус Енгст. И добави: — Съгласен съм с Пит. Гласувам за смяната на Келъмайн.

Бил Келъмайн се втрени в Пит и изрече дрезгаво:

— Как можа да подкрепиш подобно предложение? *Наистина ли искаш по-енергичен председател?* Аз мисля, че не искаш.

— Защо не? — попита Пит.

— Защото — изрече Келъмайн с пламнало от гняв лице — лично ти ще изгубиш страшно много.

— Какво ви накара да кажете това? — попита детектив Хоторн.

— Пит е убил Джеръм Лъкман — каза Келъмайн.

Хоторн се намръщи и попита:

— Откъде знаете това?

— Той ми се обади рано сутринта и каза, че ще го извърши — отговори Келъмайн. — Ако ме сканирате по-задълбочено, ще установите, че ви казвам истината. Не е много надълбоко в мислите ми.

Хоторн замълча за момент, сканирайки Келъмайн. После се обърна към групата и каза замислено:

— Той казва истината. В мозъка му действително има такъв спомен. *Но този спомен го нямаше там преди малко, когато го сканирах за първи път.*

Той погледна към партньора си, Е. Б. Блек.

— Така е, нямаше го — потвърди въгът. — Аз също го сканирах. Но сега очевидно е там.

И двамата се обърнаха към Пит.

ГЛАВА 9

— Не мисля, че ти си убил Лъкман, Пит — каза Джо Шилинг. — Не мисля и че си се обадил на Бил Келъмайн и си му казал, че имаш такова намерение. Смятам, че някой или нещо манипулира мозъците ни. Първоначално онзи спомен го нямаше в мозъка на Келъмайн, нали двете ченгета го сканираха.

Той замълча.

Двамата се намираха в Палатата на правосъдието в Сан Франциско и вече цял час чакаха предявяването на обвинение.

— Кога очакваш да дойде Шарп? — попита Пит.

— Всеки момент. — Шилинг стана да се разтъпче. — Келъмайн очевидно беше искрен. Той вярва, че наистина е имал такъв разговор с теб.

Надолу по коридора настана суматоха и се появи Леърд Шарп. Беше с обемисто синьо палто и носеше куфарче. Тръгна към тях.

— Вече говорих с окръжния прокурор. Накарах го да промени обвинението от убийство в умишлено укриване на сведения от полицията. Изтъкнах, че сте Настояник с владения в Калифорния и можете да бъдете пуснат под гаранция. Сега ще оформим документите и ще ви освободят.

— Благодаря — каза Пит.

— Това ми е работата — каза Шарп. — В края на краищата, затова ми плащате. Разбрах, че е имало смяна в ръководството на групата ви. Кой е новият ви председател на мястото на Келъмайн?

— Бившата ми съпруга, Фрея Гардън Гейнс — каза Пит.

— Бившата? — попита Шарп, слагайки ръка на ухото си в знак, че не е дочул. — Както и да е, въпросът е ще убедите ли групата да ме наеме, така че да поделите помежду си плащането на таксата ми, или ще защитавам само вас?

— Няма значение — каза Джо Шилинг. — И в двата случая гарантирам, че ще си получиш парите.

— Питам — каза Шарп, — защото таксата ми ще бъде различна в зависимост от това дали защитавам отделен човек или цялата група.

Той погледна часовника си.

— Добре, нека да оформим документите и да отидем да обсъдим ситуацията в някое кафене.

— Чудесно — кимна Шилинг. — Нали ти казах — обърна се той към Пит, — бива си го. Без Леърд нямаше да те пуснат под гаранция.

— Знам — напрегнато изрече Пит.

— Позволете ми да ви попитам директно — каза Леърд Шарп на седналия от другата страна на масата Пит, — вие ли убихте Късметлията Джеръм Лъкман?

— Не знам — отвърна Пит. И обясни защо.

— Шест човека, казвате... — намръщи се Леърд Шарп. — Боже мой, какво става? Значи вие може да сте го убили? Вие или някой от останалите, или дори всички заедно?

Той си взе бучка захар.

— Трябва да ви съобщя една лоша новина. Вдовицата на Лъкман, Доти, оказва голям натиск върху полицията. Това означава, че ще се опитат колкото се може по-бързо да намерят виновен и да го предадат на военен съд... Дяволите да го вземат тоя Договор с въговете, никога няма да се отървем от него!

— Това е ясно — отвърна Пит. Чувстваше се страшно уморен.

— Полицията ми даде копие от рапорта на офицерите, водещи разследването — продължи Шарп, отваряйки куфарчето си. — Трябваше да задействам някои връзки, но успях да го получа.

Той извади от куфарчето обемиста папка с документи, отмести кафето си встрани и я остави на масата.

— Вече го прегледах набързо. Онзи Е. Б. Блек е открил в спомените ви срещата с жена на име Патриша Маклейн, която ви е казала, че всеки момент ще извършите насилствено действие, свързано със смъртта на Лъкман.

— Не — възрази Пит. — Свързано със смърт и с Лъкман. Изобщо не е едно и също.

Адвокатът го изгледа проникателно.

— Абсолютно прав сте, мистър Гардън.

Той се върна към документите.

— Леърд — каза Джо, — на практика те не разполагат с реални доказателства против Пит. Само с онзи фалшив спомен на Келъмайн...

— Да, с нищо не разполагат — кимна Шарп. — Ако не броим амнезията, която имат мистър Гардън и още пет човека. Проблемът е, че сега ще започнат да ровят около вас и да търсят компрометиращи факти, изхождайки от предположението, че сте виновни. А щом гледат на нещата от тази позиция, бог знае какво са способни да открият. Казвате, че според колата ви по някое време през деня сте били в Бъркли... където е бил отседнал Лъкман. Не знаете защо сте ходили там, не знаете дори дали сте успели да го видите. Божичко, може и вие да сте го направили, Гардън. Но засега ще приемем, че не сте. Има ли някой, когото вие лично подозирате, и ако има — защо?

— Никога не подозирам — отвърна Пит.

— Случайно подочух някои неща за Бърт Барт, адвокат на мистър Келъмайн — каза Шарп. — Той е отличен специалист. Ако сте сменили Келъмайн заради Барт, сте сгрешили. Барт е много предпазлив, но щом веднъж се захване за нещо, нищо не може да го спре.

Пит и Джо Шилинг се спогледаха.

— Както и да е — каза Шарп, — жребият е хвърлен. Мисля, че най-добрият ни следващ ход, мистър Гардън, ще бъде да открием онази ваша приятелка с псионичните способности, Пат Маклейн, да видим какво сте правили заедно днес и какво е видяла в ума ви през това време.

— Добре — съгласи се Пит.

— А ще може ли да отидем при нея веднага? — попита Шарп, докато прибираше документите в куфарчето и се изправяше на крака. — Едва десет часа е, може и да я хванем преди да си е легнала.

Пит също се изправи и отвърна:

— Има малък проблем. Тя е омъжена. Никога не съм се срещал със съпруга ѝ. Разбирате, нали...

Адвокатът кимна:

— Ясно.

Той се замисли.

— А дали тя ще пожелае да дойде тук, в Сан Франциско? Сега ще ѝ позвъня. Ако не се съгласи, сещате ли се за някое друго място?

— Само да не е в твоя апартамент, Пит — каза Джо Шилинг. — Карол е там.

Той погледна Пит мрачно.

— Аз имам подходящо местенце. Сигурно не си спомняш, но ти ми го намери, в настоящото ти владение Сан Анселмо. На около две мили от твоя апартамент е. Ако искаш, аз ще позвъня на Пат Маклейн — тя несъмнено ме помни. Двамата с Ал, съпругът ѝ, са си купували плочи на Юси Бьорлинг^[1] от мен. Ще я помоля да се види с нас в апартамента ми.

— Добре — каза Пит.

Джо Шилинг отиде при видеофона в задната част на ресторанта, за да се обади.

— Прекрасен човек — каза Шарп, докато двамата с Пит чакаха.

— Да — съгласи се Пит.

— Мислите ли, че той е убил Лъкман?

Поразен, Пит вдигна глава и погледна адвоката.

— Не се стряскайте — изрече спокойно Шарп. — Питам просто от любопитство. Вие сте моят клиент, Гардън. И тъй като съм професионално заинтересован, всеки, свързан с вас, се превръща в заподозрян за мен, дори Джо Шилинг, когото познавам от осемдесет и пет години.

— Вие сте от старите жители? — попита Пит, изненадан. Със своята енергичност Шарп му изглеждаше на не повече от четирийсет или петдесет.

— Да — отвърна Шарп. — И аз съм от вашето поколение. На сто и петнайсет години съм.

Той замислено смачка на топка празната кибритена кутийка.

— А Шилинг би могъл да го направи. Той мрази Лъкман от години. Нали знаете историята как Късметлията разорил Джо?

— И защо е чакал досега?

Шарп хвърли поглед към Пит и каза:

— Шилинг е дошъл тук да играе с Лъкман отново, нали? Бил е убеден, че ще победи, ако двамата се срещнат отново на игралната маса. Повтарял си е това през всичките тези години, след като Късметлията го е победил. Може би Джо наистина е дошъл тук, за да играе с твоята група срещу Лъкман, но нервите му не са издържали...

Може да е открил в последния момент, че все пак *не е по силите му да победи Лъкман... или най-малкото да се е изплашил.*

— Разбирам — каза Пит.

— Но за него нямало връщане назад, той бил длъжен да играе и да победи Лъкман — не само заради себе си, но и заради приятелите си... А знаел, че просто не може да го направи. Какво друго му е оставало, освен...

Шарп млъкна. Джо Шилинг бе тръгнал през полупразния ресторант обратно към мястото си.

— Разбира се, това е просто заслужаваща внимание хипотеза — каза Шарп и се обърна към приближаващия Шилинг.

— За каква интересна хипотеза става въпрос? — попита Джо, сядайки на мястото си.

— Че някаква ужасно могъща организация е манипулирала мозъците на част от членовете на „Красивата синя лисица“, превръщайки ги в послушен инструмент на своята воля.

— Малко преувеличаваш — каза Шилинг, — но мисля, че ситуацията е горе-долу такава. Както вече каза на Пит.

— Какво каза Пат Маклейн? — попита Пит.

— Ще дойде тук — отвърна Джо. — Така че може да си поръчаме по още едно кафе. Ще пристигне след около петнайсет минути. Беше си легнала.

След половин час Пат Маклейн, облечена с леко войнишко яке, памучни панталони и обувки на нисък ток, влезе в ресторанта и тръгна към масата им.

— Здравей, Пит — каза тя. Лицето ѝ изглеждаше бледо, а очите — неестествено големи. — Мистър Шилинг — кимна тя на Джо. — И...

Тя изучаваше с поглед Леърд Шарп, докато седеше.

— Аз съм телепат, нали знаете, мистър Шарп? Да, виждам, че знаете, вие сте адвокатът на Пит.

„Чудя се — помисли си Пит — как телепатичните ѝ способности биха могли да ми помогнат в този случай, ако изобщо могат да ми помогнат. Не се съмнявам в Шарп, но по никакъв начин не мога да приема хипотезата му относно Джо Шилинг“.

Пат го погледна и каза:

— Ще направя всичко, каквото мога, за да ти помогна, Пит. — Гласът ѝ беше тих и спокоен, тя се контролираше напълно. Паниката отпреди няколко часа беше изчезнала. — Значи не помниш нищо от онова, което се случи между нас този следобед?

— Не — призна си той.

— Е, добре — каза Пат, — аз и ти си прекарахме удивително хубаво за хора, които имат бракове с други лица.

— Когато се видяхте следобед — попита Шарп, — в ума на Пит имаше ли нещо, свързано с Късметлията Лъкман?

— Да — отговори тя. — Огромно желание Лъкман да умре.

— Значи не е знаел, че Лъкман вече е мъртъв — каза Джо.

— Така ли е? — попита я Шарп.

Пат кимна.

— Той беше ужасно уплашен. Усещаше, че... — тя се поколеба. — Той усещаше, че Лъкман може да победи Джо отново, както е направил преди години. Пит беше пред психичен срив, искаше да се откъсне от всичко, свързано с Лъкман.

— Но предполагам, че не е планирал да го убие? — попита Шарп.

— Не — отвърна Пат.

— Ако установим, че в един и половина Лъкман вече е бил мъртъв — попита Шилинг, — това ще освободи ли Пит от подозрение?

— Вероятно — отговори Шарп. И се обърна към Пат: — Ще потвърдите ли това в съда?

— Да — кимна тя.

— Независимо от това какво ще е отношението на съпруга ви?

След кратка пауза тя отново кимна.

— И ще позволите на телепатите от полицията да ви сканират? — попита Шарп.

— О, Господи! — възкликна тя и се отдръпна назад.

— Защо не? — попита Шарп. — Нали казвате истината?

— Д-да — каза Пат. — Но... — Тя размаха ръце. — Там има още толкова много неща, лични неща...

— Каква ирония — каза Шилинг с кисела физиономия. — Като телепатка цял живот се ровите в личните неща на хората, но щом стане въпрос вас да ви сканира телепат...

— Но вие не разбирате! — възкликна Пат.

— Много добре разбирам — каза Джо. — Вие и Пит сте имали среща днес. Между вас има нещо. Нали? И нито вашият съпруг, нито жената на Пит знаят това. Но такъв е животът, вие го съзнавате много добре. Ако позволите на телепатите от полицията да ви сканират, вероятно ще спасите живота на Пит. Не си ли заслужава това сканирането? Или може би не казвате истината и те ще го открият?

— Казах ви истината — каза Пат ядосано, очите ѝ блестяха. — Но не мога да позволя на телепатите от полицията да ме сканират!

Тя се обърна към Пит:

— Съжалявам. Може би някой ден ще научиш защо постъпвам така. Не е свързано с теб или с мнението на съпруга ми. Всъщност няма какво да крия от него — ние просто се видяхме, разходихме се, обядвахме, после ти си тръгна.

— Джо — каза адвокатът проницателно, — това момиче явно се е забъркало в нещо незаконно. И ако полицията я сканира, здравата ще загази.

Пат не каза нищо, но по изражението на лицето ѝ си личеше, че е точно така — адвокатът беше прав.

„В какво ли се е забъркала? — зачуди се Пит. — Странно...“
Никога не би допуснал подобно нещо за нея. Пат Маклейн изглеждаше толкова затворена, толкова отчуждена...

— Може би това е поза — отвърна тя, прочела мислите му.

— Значи не можем да ви накараме да свидетелствате в полза на Пит, въпреки че думите ви ще са пряко доказателство, че той не е знаел за смъртта на Лъкман?

Той я изгледа внимателно.

— Чух по телевизията — каза тя, — че Лъкман май е бил убит по-късно през деня, по-близо до времето за вечеря. Така че — Пат разпери ръце — моите показания не биха помогнали.

— Наистина ли чухте такова нещо? — попита Шарп. — Странно. Аз слушах Натс Кетс по пътя от Ню Мексико дотук и според него часът на смъртта на Лъкман още не е установен.

Настана тишина.

— Много е лошо — изрече язвително Шарп, — че ние не можем да четем мислите ви така, както вие четете нашите, мисис Маклейн. Сигурно щяхме да открием доста интересни неща.

— Този клоун Натс Кетс! — възкликна Пат. — Та той не е новинар, а поп певец и диско водещ. И неговите така наречени „последни новини“ понякога закъсняват с шест часа от реалните събития. — Тя спокойно извади цигара и я запали. — Излезте навън, намерете вестникарски автомат и си купете вечерното издание на „Кроникъл“. Сигурно новината ще я има там.

— Няма значение — каза Шарп. — Така или иначе вие няма да дадете показания в полза на клиента ми.

Тя се обърна към Пит и каза:

— Прости ми.

— По дяволите — каза Пит, — щом не можеш да свидетелстваш, значи не можеш!

Във всеки случай той беше склонен да повярва на думите ѝ относно установяването на късния час на смъртта.

— В какъв вид незаконна дейност би могла да се забърка красива жена като вас? — попита я Шарп.

Пат не отговори.

— Ако се вдигне шум по този въпрос — продължи адвокатът, — властите ще пожелаят да ви сканират, независимо от това дали ще свидетелствате, или не.

— Престанете — каза му Пит.

Шарп го погледна и сви рамене.

— Както кажете.

— Благодаря ти, Пит.

Тя продължи да пуши мълчаливо.

— Имам една молба към вас, мисис Маклейн — каза Шарп след малко. — Вероятно вече сте разбрали от мислите на мистър Гардън, че още пет от членовете на „Красивата синя лисица“ имат аналогична амнезия, свързана със събитията от днешния ден.

— Да — кимна Пат.

— Несъмнено те ще се опитат да открият какво са правили през деня по примера на мистър Гордън и ще разпитат Рашмор-ефекта на различни устройства. Ще можете ли да сканирате тези пет човека, да речем утре, и да ни разкажете какво са научили?

— Защо? — попита Джо.

— Не знам защо — отвърна Шарп. — И няма да знам, докато мисис Маклейн не ни даде информацията. Обаче... — Той се поколеба.

Намръщи се, хапейки долната си устна. — Бих искал да разбера дали пътищата на тези шест човека са се пресичали по някое време през деня. През периодите, за които сега не си спомнят.

— Ще ни кажеш ли каква е оперативната ти хипотеза? — попита Джо.

— Не е изключено и шестимата да са действали съвместно, като всеки е изпълнявал своята част от сложен, добре подготвен план. Те може да са го разработили по някое време в миналото и да са премахнали и този спомен с електрошок.

Джо Шилинг направи кисела физиономия и каза:

— Но до преди два дни те не са знаели, че Късметлията Лъкман ще дойде при тях.

— Смъртта на Лъкман може да е само част от по-глобална стратегия — каза Шарп. — Неговото присъствие тук може да е объркало някоя вече задействана операция от този по-мащабен план. Какво ще кажете по въпроса, Пит?

— Ще кажа, че вашата версия е още по-объркана, отколкото е ситуацията в действителност — отвърна Пит.

— Възможно е — каза Шарп. — Но явно е било необходимо шестима души да бъдат ослепени ментално точно днес, при положение, че изглежда двама или трима щяха да са достатъчни. Мисля, че разследването на убиеца плюс още двама души щеше да е достатъчно трудно. Разбира се, може и да греша. Който и да стои зад това, може да е постъпил по този начин просто от предпазливост.

— Някой майстор в Играта — каза Пит.

— Моля? — попита Шарп. — А, да. Имате предвид Блъфа. Играта, в която мисис Маклейн никога вече няма да участва, защото е прекалено талантива. Играта, заради която Джо Шилинг загуби положението си в обществото, а Лъкман — живота си. Не намали ли това убийство донякъде вашата ожесточеност, мисис Маклейн? Може би в края на краищата ще се окаже, че извън Играта не е чак толкова зле?

— Откъде знаете за моята „ожесточеност“? — попита Пат. — Не сме се виждали никога по-рано, нали? Или „ожесточеността“ ми е толкова добре известна?

— Научих всичко от полицейския рапорт. — Шарп потупа с длан коженото куфарче. — Полицаяте са го извлекли от ума на Пит.

Адвокатът се усмихна.

— Нека сега да ви попитам още нещо, мисис Маклейн. Като човек с пси-способности, вие *поддържате ли връзка с много други псионици?*

— Понякога — отвърна Пат.

— Сигурно знаете от първа ръка какъв е диапазонът на псионичните способности? Всички ние знаем за телепатите, ясновидците, психокинезиците, но как стоят нещата с по-рядко срещаните таланти? Например има ли пси-сили, способни да променят психиката на хората? Някакъв вид ментална психокинеза?

— Не — отвърна Пат. — Доколкото знам — не.

— Разбрахте същността на въпроса ми, нали?

— Да — кимна тя. — Но според моите познания в тази област, а те не са кой знае колко големи, няма пси-сили, способни да предизвикат амнезия у шест члена на „Красивата синя лисица“, нито пък да променят спомена на Бил Келъмайн за това какво му е говорил Пит.

— Твърдите, че познанията ви не са особено големи — каза Шарп, гледайки я внимателно в очите. — Значи не е невъзможно такива сили — или такива псионици — да съществуват?

— Но защо му е на някой псионик да убива Лъкман? — попита Пат.

— А защо му е на когото и да било да убива Лъкман? — усмихна се Шарп. — Но въпреки това някой го е убил.

— Но този някой е бил от „Красивата синя лисица“. А те са имали причини.

— Никой от членовете на „Красивата синя лисица“ не е в състояние да изтрие спомените на шест човека — тихо отвърна Шарп. — И да промени спомените на седми.

— А чували ли сте за някого, който е в състояние да направи това? — попита Пат.

— Да — каза Шарп. — По време на войната и двете страни са използвали технологии от този вид. Разработването им е започнало през средата на двайсети век със съветските методи за промиване на мозъци.

— Ужасно — потръпна Пат. — Един от най-лошите периоди в историята ни.

На вратата на ресторанта се появи вестникарски автомат с вечерното издание на „Кроникъл“. Неговият Рашмор-ефект вряскаше:

— Специална статия за убийството на Лъкман.

В ресторанта вече не беше останал никой освен тях. Автоматът ги забеляза и се насочи към масата им, като продължаваше да вресци:

— Самостоятелно разследване на „Кроникъл“ разкрива нови поразяващи подробности за престъплението, които не са отразени в „Игземинър“ и в „Нюз Кол Бюлетин“.

Автоматът размаха вестника пред очите им.

Шарп извади монета, пусна я в процепа на машината и веднага получи вестника, а колелцата на автомата го понесоха обратно към улицата, за да преследва други купувачи.

— Какво казват? — попита Пат, докато Шарп четеше заглавната статия.

— Вие бяхте права — кимна Шарп. — Убийството е извършено късно следобед. Не много преди мисис Гардън да намери трупа в колата си. Така че ви дължа извинение.

— Може би Пат притежава и способности на ясновидец — каза Джо Шилинг. — Когато тя ни каза новините, те още не бяха отпечатани. Тя предвиди какво ще пише във вестника преди излизането му. Колко полезна би била във вестникарския бизнес!

— Никак не е смешно — каза Пат. — Ето такива неща превръщат псиониците в циници. Никога не ни се доверяват, каквото и да направим.

— Нека да отидем някъде, където можем да си поръчаме по питие — предложи Джо. — Знаеш ли някой хубав бар в района на Залива, Пит? Трябва да познаваш обстановката тук — ти си изискан гражданин и космополит.

— Можем да отскочим до „Пияния лимон“ в Бъркли — отговори Пит. — На почти два века е. Или по-добре да не ходя в Бъркли?

Последните му думи бяха отправени към адвоката. Шарп отвърна:

— Не виждам причина да го отбягвате. Няма да се сблъскате с Доти Лъкман в бара, това е сигурно. Нали Бъркли не предизвиква във вас никакви лоши чувства?

— Не — отвърна Пит.

— Ще трябва да се прибирам — каза Патриша Маклейн. — Лека нощ.

Тя се изправи на крака.

Пит я изпрати до колата. Когато излязоха от ресторанта и се озоваха в нощния Сан Франциско, той ѝ каза:

— Благодаря ти, че дойде.

Тя се спря на тротоара до колата си, хвърли цигарата си и я подритна с връхчето на обувката си. Каза:

— Пит, дори и ако си убил Лъкман или си помогнал за убийството му, аз... все още искам да те опозная по-добре. Тъкмо бяхме започнали да научаваме някои неща един за друг този следобед. И аз много те харесвам. — Тя му се усмихна. — Колко неясно е всичко! Вие, побъркани играчи, вземащи Играта толкова насериозно! Някои от вас дори биха убиили човек заради нея. Май даже съм доволна, че трябваше да напусна, като че ли съм си по-добре извън Играта. — Тя се повдигна на пръсти и го целуна. — Доскоро. Ще ти видеофонирам при първа възможност.

Пит проследи с поглед как колата ѝ бързо се изстреля в нощното небе с мигащи в червено фарове.

„В какво ли се е забъркала? — се питаше той, докато се връщаше в ресторанта. — Самата тя никога няма да ми каже. Може би ще успее да го открие чрез децата ѝ?“

По някаква причина за него беше изключително важно да разкрие тази загадка.

— Ти не ѝ се доверяваш — каза му Джо Шилинг, когато Пит седна обратно на мястото си. — Това е много лошо. Мисля, че тя е безкрайно честен човек, но бог знае в какво се е забъркала. Възможно е и да имаш основание.

— Не съм подозрителен — отвърна Пит. — Просто съм разтревожен.

— Псионците са различни от нас — каза Шарп. — Много е трудно да се разбере какво представляват като хора, ако се абстрахираме от способностите им. Това момиче... — Той поклати глава. — Сигурен съм, че лъжеше. От колко време казвате, че ви е любовница, Пит?

— Не ми е любовница — отвърна Пит. Или поне така смяташе. Срамуваше се, че може да забрави нещо такова, да не е сигурен за

действителното състояние на нещата в един толкова важен аспект от живота си.

— Дори не знам дали да ви пожелавам късмет или не — каза Леърд Шарп замислено.

— По-добре ми пожелайте — каза Пит. — Когато става въпрос за жени, малко късмет никога не е излишен.

— И още как — каза Шилинг с усмивка.

Когато се прибра в апартамента си в Сан Рафаел, Пит завари Карол застанала до прозореца да се взира навън с празен поглед. Тя го поздрави едва-едва. Гласът ѝ беше тих и отчужден.

— Шарп ме освободи под гаранция — каза Пит. — Предявиха ми обвинение...

— Знам. — Карол скръсти ръце и кимна. — Те бяха тук. Двамата детективи, Хоторн и Блек. Доброто и лошото ченге, само дето не си личи кое е доброто и кое — лошото. Май и двамата са лоши.

— Какво правиха? — поинтересува се той.

— Обискираха апартамента. Имаха съдебна заповед. Хоторн ми разказа за Пат.

След кратка пауза Пит каза:

— Какво безобразие!

— О, не, аз съм много доволна от постъпката му. Сега и двамата сме наясно с отношението си един към друг. Ти не ме искаш в Играта, ще ме замениш с Джо Шилинг. Не ме искаш и тук. Така че реших да се върна в старата си група.

Тя тръгна към спалнята и той видя два куфара върху леглото.

— Ще ми помогнеш ли да ги отнеса до колата? — попита Карол.

— Не искам да си тръгваш — каза той.

— И за какво да оставам? За да ми се смеят всички зад гърба?

— Никой не ти се смее зад гърба.

— Разбира се, че го правят. Всички в „Красивата синя лисица“. Ако някой още не го прави, скоро ще започне. Ще пишат за мен и по вестниците.

— Да, вероятно — каза той. Не беше помислил за това.

— Ако не бях намерила трупа на Лъкман — каза Карол, — нямаше да знам и за Пат. А ако не знаех за Пат, щях да се опитам — и вероятно да успея — да ти бъда добра съпруга. Така че трябва да виниш убиеца на Лъкман за разпадането на брака ни.

— Може би точно затова са го извършили? — попита той. — Убийството на Лъкман?

— Съмнявам се. Едва ли бракът ни е толкова важен. Колко пъти си се женил?

— Осемнайсет.

Карол кимна.

— А аз съм имала петнайсет съпрузи. Това са общо трийсет и три комбинации от мъже и жени. И нито един случай на *късмет*.

— Кога опита за последен път от „заековата хартия“?

Карол тъжно се усмихна:

— О, дъвча я постоянно. Но и за нас няма да покаже нищо. Още е прекалено рано.

— Не и за новия западногермански тест — каза Пит. — Четох за него. Регистрира бременност първия час след началото ѝ.

— За съжаление не разполагам с него — каза Карол. — Дори не подозирах, че съществува.

— Знам къде са всички нощни аптеки в Бъркли — каза Пит. — Хайде да отидем там и да купим от новата „заекова хартия“.

— Защо?

— Винаги има шанс. Ако се окаже, че имаме *късмет*, може да решиш да не прекъсваш връзката ни.

— Добре — каза Карол. — Вземи куфарите ми с нас, долу, в колата, и ще прелетим до някоя нощна аптека. Ако съм бременна, ще се върна с теб тук. Ако не съм, ще се сбогуваме.

— Добре — съгласи се той. Какво друго можеше да направи? Не можеше да я накара да остане насила.

— Наистина ли искаш да остана? — попита го Карол, докато той мъкнеше двата тежки куфара към колата ѝ.

— Да — отговори той.

— Защо?

Пит не знаеше.

— Ами... — започна.

— Да забравим за това — прекъсна го тя и влезе в колата. — Следвай ме с своята кола. Не ми се седи до теб, Пит.

Скоро той летеше над Сан Рафаел, следвайки лъча от задните фарове на колата ѝ. Чувстваше се потиснат. „Проклети ченгета!“ — мина му през ума. Обработваха всеки поотделно, за да разединят

групата по някакъв начин. Но той винеше не толкова двамата полицаи, колкото себе си. Карол така или иначе щеше да научи какви ги върши. Ако не ѝ бяха казали полицаите, щеше да е някой друг.

„Прекалено много усложних живота си — помисли си той. — Вече ми е трудно да вървя напред и да се справям с проблемите. Карол извади лош късмет с присъединяването си към «Красивата синя лисица». Първо се появи Лъкман, после аз доведох Шилинг, за да заеме мястото ѝ в Играта, а сега и това. Нищо чудно, че иска да ме напусне.

И защо да остава с мен? Има ли поне една основателна причина?“

Знаеше, че няма нито една.

Скоро прелетяха над залива и кацнаха на пустия паркинг пред една аптека. Карол, която се приземи първа, изчака Пит да излезе от колата си и да дойде при нея.

— Прекрасна нощ — каза тя. — Значи тук си живял? Колко жалко, че си изгубил това място. Само си помисли, Пит: ако не го беше изгубил, никога нямаше да се срещнеш с мен.

— Да — отвърна той, докато двамата се изкачваха по стълбите към входа на аптеката. — Нямаше да се случат и толкова много други неща.

Рашмор-ефектът на аптеката ги поздрави — те бяха единствените клиенти:

— Добър вечер, мадам. Добър вечер, сър. С какво мога да ви помогна?

Услужливият механичен глас идваше от стотина високоговорители, скрити навсякъде из добре осветеното помещение. Цялата система на обслужване беше съсредоточила вниманието си върху тях двамата.

— Знаете ли нещо за новата бързодействаща „заекова хартия“? — попита Карол.

— Да, мадам — отвърна аптеката ентусиазирано. — Нов пробив в науката на една фармацевтична компания в Бон. Заповядайте!

От отвора в края на стъкления щанд изпадна пакет. Той се плъзна и спря точно пред тях. Пит го взе.

— Цената е същата като на стария тест — уведоми ги аптеката.

Той плати и двамата с Карол излязоха навън, при тъмния пуст паркинг.

— И всичко това — само за нас двамата! — възкликна Карол. — Тази огромна сграда с хиляди светещи лампи и верига от Рашмор-ефекти, които ни говорят от всички посоки. Сякаш аптеката е за мъртъвци. За призраци.

— Да, по дяволите — кимна Пит. — Прекалено голяма е за живите. Проблемът е, че тук няма достатъчно живи хора.

— Може пък да са станали с един повече — каза Карол. Тя разопакова лентичката „заекова хартия“, сложи я между равните си бели зъби и я захапа. — Как трябва да се оцвети? Като при старите тестове?

— Бяло при отрицателен резултат — отвърна Пит — и зелено — при положителен.

Бледата светлина, която хвърляха уличните лампи върху паркинга, не беше достатъчна, за да се види резултата. Карол отвори вратата на колата си и осветлението на купето веднага се запали. Тя погледна лентата „заекова хартия“.

Цветът ѝ беше зелен.

Карол се обърна към Пит и каза:

— Бременна съм. Имаме *късмет*.

Гласът ѝ беше тъжен, а очите ѝ се взираха в далечината, пълни със сълзи.

— Сигурно някой ме е проклетел — каза тя на пресекулки. — За пръв път в живота си съм бременна. И то от мъж, който вече...

Тя млъкна. Дишаше тежко и продължаваше да гледа някъде встрани от него, към нощния мрак.

— Та това трябва да се отпразнува! — възкликна той.

— Наистина ли? — изгледа го тя.

— Трябва да включим радиото и да го кажем на целия свят!

— О! — кимна Карол. — Да, правилно, такъв е обичаят. Нима сега всички ще започнат да ни завиждат? Боже мой!

Пит се вмъкна в колата ѝ, включи радиото и го настрои за извънредно предаване по всички честоти.

— Хей! — извика той. — Знаете ли какво се случи? Аз съм Пит Гардън от „Красивата синя лисица“ от Кармел, щата Калифорния. Аз и

Карол Холт Гардън сме женени само от около ден, и тази вечер пробвахме новата западногерманска „заекова хартия“...

— Иска ми се да съм мъртва — каза Карол.

— Какво?! — той я изгледа невярващо. — Полудя ли? Това е най-важното събитие в живота ни! Ще увеличим популацията на планетата! Раждането на детето ще компенсира смъртта на Лъкман и ще възстанови баланса. Нали така?

Той стисна ръката ѝ толкова силно, че тя изстена.

— Кажете нещо в микрофона, мис Гардън!

— Пожелавам на всеки да има същия *късмет*, който имах аз днес — изрече Карол.

— Дяволски права си! — изкрещя Пит в микрофона. — Успех на всеки, който ме слуша!

— Значи ще останем заедно? — попита Карол тихо.

— Да — каза Пит. — Нали така решихме?

— А Патриша Маклейн?

— Да ги вземат дяволите всички на света освен теб! — възкликна Пит. — Освен теб, мен и бебето.

Карол се усмихна плахо.

— Добре. Да се връщаме.

— Мислиш ли, че си в състояние да караш? Хайде да оставим тук твоята кола и да се върнем с моята. Аз ще карам.

Той бързо пренесе куфарите ѝ, после я хвана за ръка и я отведе при колата си. Настани я вътре, сложи ѝ предпазния колан и каза:

— Просто седи и не се притеснявай за нищо.

— Пит, осъзнаваш ли какво означава това според правилата на Играта? — попита тя. Беше пребледняла. — Всички заложили владения автоматично стават наша собственост. Но точно в момента Играта е прекъсната! Заради полицейската забрана няма нищо заложено. Но не може да не печелим нищо! Трябва да проверим в справочника.

— Добре, ще проверим — отвърна Пит, който почти не я слушаше. Беше погълнат от полета, опитваше се да кара колкото се може по-предпазливо.

— Пит — каза тя, — *а може и да си върнеш обратно Бъркли*.

— Няма никакъв шанс. Трябваше да сме изиграли поне още една игра след снощната.

— Така е — кимна тя. — Предполагам, че ще трябва да подадем в Комитета по правилата на сателита „Сойка“ молба за тълкуване.

Но в този момент Пит изобщо не го беше грижа за Играта. Не можеше да мисли за друго освен за това, че ще има дете, син или дъщеря... Беше забравил за всичко, случило се напоследък, всичко, свързано с пристигането на Лъкман, със смъртта му и с полицейската забрана групата да играе.

„Най-накрая *късметът* дойде и при мен — помисли си той. — След сто и петдесет години живот. След толкова много опити. След толкова много неуспешни комбинации.“

Прекосиха отново тъмния Залив, само че в обратна посока, и скоро стигнаха до Сан Рафаел.

Веднага щом кацнаха пред апартамента и се качиха горе, Пит тръгна към банята, където се намираше аптекката.

— Какво правиш? — попита Карол, която вървеше след него.

— Смятам да изляза да се напия. Така, както никога не съм се напивал в живота си.

Той извади от аптекката пет таблетки „Дремекс“ и, след кратко колебание, шепа метамфетамини.

— Това трябва да помогне — обясни Пит на Карол. — Довиждане.

Той изпи всички таблетки наведнъж, после тръгна към вратата. Там се спря за кратко и обясни:

— Такъв е обичаят. Така са правели мъжете, когато са разбирали, че ще имат дете. Чел съм за това.

Той тържествено отдаде чест и затвори вратата след себе си.

След миг отново беше на улицата. Издигна пак колата си в нощното небе, търсейки най-близкия бар.

Докато колата му се носеше като куршум нагоре, Пит си помисли: „Бог знае къде отивам и кога ще се върна. Аз определено не знам — и не ми пука.“

— Йеехуу! — извика той ликуващо, а колата продължи да набира височина.

Ехото от вика му се върна при него и той отново изкрещя.

[1] Юси Бьорлинг (1911–1960) — шведски оперен певец, тенор. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

Фрея се събуди от извъняването на видеофона. Пресегна се, намери пипнешком бутона за включване и го натисна.

— Това пък какво е? — промърмори тя, чудейки се колко е часът. Напипа светещия будилник до леглото и го вдигна. Три сутринта. Хубава работа!

Върху екрана на видеофона се появи лицето на Карол Холт Гардън.

— Фрея, виждала ли си Пит? — Гласът ѝ беше угрижен и треперещ. — Вечерта излезе и още не се е върнал. Не мога да заспя.

— Не — отвърна Фрея, — естествено, че не знам къде е. Значи полицията го пусна?

— Да, под гаранция. Имаш ли някаква представа кои са местата, където ходи? Всички барове затварят след два часа, надявах се да се появи до два и половина, но...

— Опитай с „Пияния лимон“ в Бъркли — посъветва я Фрея и се пресегна да прекъсна връзката. „Може да е мъртъв — помисли си. — Сигурно най-накрая е скочил от някой мост или е разбил колата си...“

— Той празнува — каза Карол.

— И какво, по дяволите, празнува? — попита Фрея.

— Бременна съм.

Фрея моментално се разсъни.

— Разбирам — каза тя. — Удивително. В самото начало. Трябва да си използвала онази нова „заекова хартия“, дето я рекламират.

— Да — каза Карол. — Сдъвках вечерта едно парче и то стана зелено. Ето защо Пит излезе. Искане ми се да се прибере. Той е толкова емоционален. Първо — депресиите му и натрапчивите мисли за самоубийство, а сега и това...

— Ти си имаш твои си проблеми, аз — свои — прекъсна я Фрея. — Поздравления, Карол. Надявам се наистина това да е бебе.

Тя прекъсна връзката. Екранът на видеофона потъмня.

„Копеле! — помисли си Фрея с ярост и горчивина. Легна отново по гръб, вперила поглед в тавана, стиснала юмруци и бореща се със сълзите. — Бих могла да го убия. Надявам се, че е мъртъв. Надявам се, че никога вече няма да се върне при нея. А дали би дошъл тук?“

Тя се изправи в леглото, поразена от тази мисъл. Какво щеше да стане, ако той дойдеше? До нея, в леглото, Клем Гейнс захърка. „Не — реши тя, — ако Пит се появи тук, няма да го пусна да влезе. Не искам да го виждам повече!“

Но по някаква причина знаеше, че Пит изобщо няма да дойде. „Той дори няма да ме погледне — осъзна тя. — Аз съм последният човек, когото би потърсил.“

Запали цигара и остана седнала в леглото — пушейки и безмълвно взирайки се в тъмнината пред себе си.

— Мистър Гардън — каза въгът, — откога започнахте да усещате това чувство за безплътност, като че ли светът около вас не е напълно реален?

— Откакто се помня — отвърна Пит.

— И каква беше вашата реакция?

— Депресия. Изпил съм хиляди таблетки амитриптилин, но ефектът им върху мен е само временен.

— Знаете ли кой съм аз? — попита въгът.

— Нека да видим... — каза Пит, мислейки усилено. В ума му изплува името *Доктор Фелс*. — Доктор Юджин Фелс? — попита той с надежда.

— Почти сте прав, мистър Гардън. Доктор Ю. Р. Филипсън. А как успяхте да ме намерите? Поне това спомняте ли си?

— Как успях да ви намеря? — повтори Пит. Отговорът беше очевиден. — Защото сте там. Или, по-скоро, тук.

— Изплезете си езика.

— Защо?

— В знак на неуважение.

Пит изплези езика си.

— Ааа... — изтръгна се от гърлото му.

— Не са необходими допълнителни коментари. Работата е ясна. Колко пъти сте правили опити за самоубийство?

— Четири — каза Пит. — Първо, когато бях на дваайсет. След това — на четирийсет. После...

— Няма нужда да продължавате. Колко близо бяхте до успеха?

— Много близо. Да, сър. Особено последния път.

— Какво ви спря?

— Една сила, по-могъща от мен — отговори Пит.

— Колко забавно! — Въгът се изкиска.

— Имам предвид жена ми. Бети, така се казваше. Бети Джоу. С нея се запознахме в магазина за грамофонни плочи на Джо Шилинг. Гърдите на Бети Джоу са твърди като зрели пъпеши. Или май се казваше Мери Ан?

— Не се е казвала Мери Ан — отвърна доктор Ю. Р. Филипсън. — Това е името на осемнайсетгодишната дъщеря на Пат и Алън Маклейн, а тя никога не ви е била съпруга. Не съм достатъчно квалифициран, за да опиша гърдите ѝ. Или тези на майка ѝ. Във всеки случай вие я познавате съвсем бегло. Единственото, което знаете за нея е, че е голяма почитателка на Натс Кетс, когото вие не можете да понасяте. Между вас и нея няма нищо общо.

— Вие сте лъжлив кучи син — каза Пит.

— О, не. Не лъжа. Аз виждам реалността. Това, което вие не можете да направите. Ето защо сте тук. Вие сте въвлечен в сложна, постоянно поддържана система от илюзии. Система с гигантски мащаби. Вие и половината играчи от групата ви. Искате ли да се освободите от нея?

— Не — отвърна Пит. — Тоест, да. Да или не — какво значение има?

Почувства, че му се гади.

— Може ли да си тръгвам? — попита той. — Мисля, че похарчих всичките си пари.

— Останало ви е време за дваайсет и пет долара — отвърна въгът доктор Ю. Р. Филипсън.

— Така ли? По-добре да ми бяха останали дваайсет и пет долара.

— Професионалната ми етика ме кара да ви напомня, че ми платихте предварително.

— Тогава върнете ми парите! — каза Пит.

— Това е задънена улица — въздъхна въгът. — Смятам да взема решение, което е добро и за двама ни. Мога да ви окажа някаква

допълнителна помощ за двайсет и пет долара. Зависи какво ще пожелаете. Намирате се в ситуация, която все повече и повече се усложнява. Тя вероятно ще ви убие бързо, както уби и мистър Лъкман. Трябва много да се грижите за бременната си жена. Тя е особено уязвима в това състояние.

— Добре. Ще се грижа.

— Най-добрият ви ход, Гардън — каза доктор Ю. Р. Филипсън, — е да се подчините на силните на деня. Има малка надежда, че сте в състояние да постигнете нещо. Вие сте сам и можете, в някои отношения, да видите ситуацията правилно. Но физически сте безсилен. При кого можете да отидете? При Е. Б. Блек? При мистър Хоторн? Може да опитате. Те може и да ви помогнат, може и да не ви помогнат. А сега да се заемем с времевия отрязък, който липсва от паметта ви.

— Да — каза Пит. — Времевият отрязък, който липсва от паметта ми. Какво за него?

— Вие успяхте горе-долу да го възстановите чрез показанията на Рашмор-ефектите на механизмите. Така че няма защо да се безпокоите чак толкова.

— Но аз ли убих Лъкман?

— Ха-ха — каза въгът. — Наистина ли мислите, че ще ви кажа това? Да не сте полудели?

— Може и да е така — каза Пит. — А може и да съм просто наивен.

Той се почувства още по-зле, прекалено зле, за да може да продължи разговора.

— Къде е мъжката тоалетна? — попита той въга. — Или може би трябва да кажа „тоалетната за хора“?

Огледа се и присви очи. Цветовете не изглеждаха както трябва и когато се опита да пристъпи, усети, че е безтегловен или поне страшно лек. *Прекалено лек*. Той не беше на Земята. Притеглянето не беше 1G, а много по-малко. „*Аз съм на Титан*“ — помисли си той.

— Втората врата вляво — отговори въгът доктор Ю. Р. Филипсън.

— Благодаря — каза Пит и внимателно тръгна напред. Все му се струваше, че ще се понесе нагоре, така че се подпираше на една от

белите стени. — Чуйте, а какво ще кажете за Карол? Отказвам се от Патриша. Нищо няма значение за мен освен майката на детето ми.

— Нищо няма значение, казвате? — отвърна доктор Ю. Р. Филипсън. — Простете за неуместната шега, но това просто описва състоянието на ума ви. Теранският хуморист Гилберт има такава блестяща мисъл: „Нещата рядко са такива, каквито изглеждат. Например кой знае защо, наричат каймака на млякото сметана“. Пожелавам ви успех и ви препоръчвам да се посъветвате с Е. Б. Блек — на него може да се разчита. За Хоторн не съм много сигурен.

Пит излезе в коридора, а вгът извика подире му:

— Да не забравите да затворите вратата на тоалетната след себе си, не искам да ви слушам. Повръщането на теранците е нещо отвратително.

Пит затвори вратата.

„Как да се измъкна оттук — запита се той. — Трябва да избягам. И преди всичко — как съм се озовал на Титан? Колко ли време е минало? Дни? Или може би седмици?

Искам да се прибера вкъщи при Карол. Господи! Те вече може да са я убили, както убиха Лъкман.“

Те? Кои бяха те?

Пит не знаеше. Бяха му обяснили... или не бяха? Наистина ли беше платил сто и петдесет долара? Май да. Това беше негов проблем, не техен, той трябваше да помни.

Високо горе, до тавана на тоалетната, имаше прозорче. Пит премести големия метален бидон за тоалетна хартия, стъпи върху него и се опита да достигне прозорчето. То беше непрозрачно и здраво затворено. Пит бутна с всички сили нагоре дървената рамка с основата на дланите си.

Прозорчето се отвори със скърцане.

Имаше достатъчно пространство, за да се промъкне човек. Той се набра на ръце и подаде глава през отвора. Навън беше мрачна титанска нощ... Пит се измъкна през прозорчето и скочи. Понесе се със свистене надолу като перце, или по-скоро като бръмбар с огромна за масата си повърхност на съприкосновение с въздуха. Той изкрещя, но не чу никакъв звук освен свистенето, предизвикано от падането му.

Удари се в земята и политна напред. Усети мъчителна болка в стъпалата и краката си. „По дяволите — помисли си той, — дали не си

счупих глезените?“ Изправи се. Накуцваше, но можеше да ходи. Видя алея с калдъръмена настилка и кошчета за боклук. Тръгна към уличните светлини. Видя от дясната си страна да свети червен неонов надпис. „При Дейв“. Някакъв бар. Беше излязъл от задната му страна, през прозореца на мъжката тоалетна, а някъде вътре беше останало сакото му. Облегна се на стената на сградата, изчаквайки болката във вкочанените му глезени да отmine.

По улицата минаваше автомат-полицай.

— Всичко наред ли е, сър? — попита Рашмор-ефектът му.

— Да — отвърна Пит. — Благодаря ви. Само спрях да... знаете защо. Зова на природата. Благодаря.

Той се засмя. Полицаят отмина.

„В кой ли град се намирам? — запита се той. — Въздухът е влажен, мирише на пепел. Чикаго? Или Сейнт Луис? Горещ, замърсен въздух, нищо общо с чистотата на Сан Франциско“.

Той тръгна с несигурна походка по улицата, по-далеч от „При Дейв“. И от въга вътре, който си изпросваше питиета и обираше клиентите-теранци, като ги баламосваше, че е високо образован. Бръкна в джоба на панталоните, за да провери там ли е портфейлът му. Нямаше го. Господи! Беше го оставил в сакото си. Оказа се обаче, че сакото си е на място. Пит въздъхна с облекчение.

„Тези таблетки, които взех — помисли си той, — вървят ли с алкохол или не? Това е проблемът. Но аз съм добре. Нищо не съм счупил, само съм малко развълнуван и поизплашен. И съм се изгубил. Изгубил съм се и съм изгубил и колата си. Разделени сме.“

— Колата ми? — извика той с надеждата Рашмор-ефектът на автомобила му да го чуе. Понякога се получаваше, друг път — не. Въпрос на шанс.

Някъде наблизко проблеснаха чифт фарове. Колата му пристигна покрай бордюра и спря пред него.

— Ето ме, мистър Гардън.

— Чуи ме — каза Пит, докато пипнешком търсеше дръжката на вратата, — къде се намираме, за бога?

— Покатело, щата Айдахо.

— За бога!

— Това е самата истина, мистър Гардън, заклевам се!

— Нещо си прекалено красноречива за Рашмор-ефект — каза Пит, докато отваряше вратата. Светлината на купето го заслепи за миг и той примижа, взирайки се вътре с подозрение и дори със страх.

Някой седеше зад кормилото.

След кратка пауза неясната фигура каза:

— Влезте, мистър Гардън.

— Защо? — попита Пит.

— Мога да Ви откарам където пожелаете.

— Не искам да ходя никъде — отвърна той. — Искам да си стоя тук.

— Защо ме гледате толкова странно? Не помните ли как дойдохте и ме взехте? Идеята да се повеселим из града, всъщност из няколко града, беше ваша.

Тя се усмихна. Да, вече виждаше, че това е жена.

— Коя, по дяволите, сте вие? — попита той. — Не ви познавам.

— Определено ме познавате. Запознахме се в магазина за редки грамофонни плочи на Джоузеф Шилинг в Ню Мексико.

— Мери Ан Маклейн — каза той и седна бавно в колата до нея. — Какво става?

— Вие празнувате забременяването на жена си, Карол — отвърна спокойно Мери Ан.

— Но как се оказах заедно с вас?

— Първо сте кацнали пред апартамента ни в Марин Каунти. Не сте ме намерили, защото по същото време бях в обществената библиотека в Сан Франциско и се занимавах със своите проучвания. Майка ми ви е казала това и вие долетяхте до Сан Франциско, до библиотеката, и ме взехте. После дойдохме в Покатело, защото след като в Сан Франциско отказаха да ни обслужат, вие предположихте, че в баровете в Айдахо обслужват осемнайсетгодишни момичета.

— И прав ли се оказах?

— Не. Така че влязохте сам в „При Дейв“, а аз останах да ви чакам в колата. Появихте се преди малко на алеята и се развихахте.

— Разбирам — каза той и се облегна назад. — Чувствам се зле. Искам да се прибера вкъщи.

— Ще ви откарам вкъщи, мистър Гардън — отговори Мери Ан Маклейн. Колата се издигна към небето. Пит затвори очи.

— А как се оказах заедно с онзи въг? — попита той след малко.

— Какъв въг?

— В бара. Май беше доктор Филипсън или нещо подобно.

— Откъде бих могла да знам? Не ме пуснаха вътре.

— А имаше ли въг в бара? Успяхте ли да надникнете?

— Хвърлих един поглед вътре. Дори успях да вляза донякъде. Но не видях никакви въгове. Разбира се, веднага ме накараха да изляза.

— Какъв гад съм — каза Пит. — Да пия вътре, докато вие стоите самичка в колата.

— А, няма нищо — отвърна Мери Ан. — Проведохме много хубав разговор с Рашморовия модул на колата ви. Научих много неща за вас. Нали, кола?

— Да, мис Маклейн — отговори колата.

— Тя ме харесва — каза Мери Ан. — Всички Рашмор-ефекти ме харесват.

Тя се засмя.

— Аз ги очаровам.

— Очевидно — каза Пит. — Колко е часът?

— Около четири.

— Четири сутринта? — Той не можеше да повярва. Защо тогава барът все още беше отворен? — В никой щат не разрешават баровете да са отворени до толкова късно.

— Може да съм се объркала — предположи Мери Ан.

— Не — каза Пит. — Не сте се объркали. Но нещо е объркано. Нещо е ужасно объркано.

— Ха-ха — изсмя се Мери Ан.

Той я погледна. Зад кормилото седеше безформената слузеста фигура на въг.

— Кола — изрече Пит незабавно, — кой седи зад кормилото? Кажете ми!

— Мери Ан Маклейн — отговори колата.

Но на шофьорското място все още седеше въг. Пит го виждаше ясно.

— Сигурна ли си? — попита Пит.

— Абсолютно — потвърди колата.

— Нали ви казах — обади се вгът, — аз мога да очаровам Рашмор-устройствата.

— Къде отиваме? — попита Пит.

— Вкъщи. Връщате се при съпругата си Карол.

— А после?

— После и аз ще се прибера вкъщи да си легна.

— *Какво сте вие?*

— А вие как мислите? Можете да проверите. Разкажете за това на детектив Хоторн или детектив Е. Б. Блек. На Е. Б. Блек ще му хареса.

Пит затвори очи.

Когато ги отвори, до него, зад кормилото, отново седеше Мери Ан Маклейн.

— Ти беше права — каза той на колата. Но после си помисли: „А дали наистина беше права? Господи! Иска ми се да си бях вкъщи, иска ми се да не бях излизал тази вечер. Страх ме е. Джо Шилинг сигурно ще може да ми помогне.“

— Откарайте ме в апартамента на Джо Шилинг, Мери Ан, или както там се казвате — изрече той на глас.

— По *това* време на нощта? Вие сте полудели.

— Той е най-добрият ми приятел. В целия свят.

— Когато стигнем там, ще бъде пет сутринта.

— Въпреки това, той ще се зарадва — каза Пит. — Особено пък като чуе това, което ще му кажа.

— И какво ще му кажете? — попита Мери Ан.

— Вие знаете — внимателно отвърна той. — За Карол. За бебето.

— А, да — кимна Мери Ан. — Както е казала Фрея — „надявам се наистина това да е бебе“.

— Фрея е казала това? На кого?

— На Карол.

— Откъде знаете?

— Свързахте се с Карол от колата, преди да влезете в „При Дейв“ — каза Мери Ан. — Искахте да се уверите, че с нея всичко е наред. Беше доста разстроена и когато я попитахте защо, тя ви каза, че е звъняла на Фрея, за да ви търси, и Фрея ѝ е казала това.

— Дяволите да я вземат тази Фрея — каза Пит.

— Не ви виня за тези чувства. Тя има тежък шизоиден характер. Учихме това по психология.

— Харесва ли ви училището?

— Обожавам го!

— Би ли могъл да ви заинтригува с нещо един стар човек на сто и петдесет години.

— Не сте чак толкова стар, мистър Гардън. Само объркан. Когато ви откарам вкъщи, ще се почувствате по-добре. — Тя му се усмихна за миг.

— Все още съм potentен — отвърна той. — Доказателството е бременността на Карол. Ура!

— Просто бинго — каза Мари Ан. — Помислете си само: на света ще се появи още един теранец. Не е ли прекрасно?

— Ние обикновено не се наричаме теранци — каза Пит. — Казваме „хора“. Допуснахте грешка.

— О! — Мери Ан кимна. — Приемам забележката.

— Майка ви участва в това, нали? — попита Пит. — И затова не искаше полицията да я сканира?

— Да — каза Мери Ан.

— И колко са забъркани в тази история?

— О, хиляди — каза Мери Ан или по-скоро възгът. Защото въпреки това, което виждаше, Пит беше сигурен, че говори с възгът. — Хиляди и хиляди. По цялата планета.

— Но не всички са се присъединили към вас, нали? — каза Пит. — Защото вие все още сте принудени да се криете от властите. Мисля да се свържа с Хоторн.

Мери Ан се изсмя.

Пит отвори жабката и започна да рови из нея.

— Мери Ан взе пистолета ви — уведоми го колата. — Беше я страх, че полицията може да ви спре и пак да ви приберат в затвора.

— Точно така — потвърди Мери Ан.

— Вашите хора са убили Лъкман. Защо?

Тя сви рамене.

— Забравих. Съжалявам.

— И кой е следващият?

— Нещото.

— Какво е това „нещо“?

— Нещото, което расте в корема на Карол — отвърна Мери Ан. Очите ѝ искряха. — Лош късмет, мистър Гардън. Това не е бебе.

Пит затвори очи.

Следващото, което видя, бе, че летят над Залива.

— Почти сме си у дома — каза Мери Ан.

— И вие възнамерявате да ме пуснете? — попита той.

— Защо не?

— Не знам.

Беше му лошо, беше се свил в ъгъла на колата като подплашено животинче. Мери Ан не каза нищо повече, той също мълчеше.

„Каква ужасна нощ! — помисли си Пит. — А трябваше да бъде прекрасна — първият ми късмет. Вместо това...“

И сега не можеше да прибегне до спасителните мисли за самоубийство, защото ситуацията страшно се беше влошила, бе станала толкова лоша, че дори самоубийството не беше изход.

„Проблемите ми са проблеми на възприятието — осъзна той. — На разбирането и на приемането на реалността. Това, което трябва да запомня, е, че *не всички участват в заговора*. Детектив Е. Б. Блек не участва. Нито пък доктор Филипсън. Сигурно някой някъде в някой момент ще може да ми помогне.“

— Прав сте — каза Мери Ан.

— И вие ли сте телепат? — попита я той.

— Мога с доста голяма увереност да кажа, че съм.

— Но майка ви твърди, че не сте — отбеляза той.

— Излъгала ви е.

— Натс Кетс е в центъра на всичко това, нали?

— Да — отвърна тя.

— Знаех си — каза той и се облегна назад в седалката, стараяйки се да превъзмогне гаденето.

— Пристигнахме — каза Мери Ан.

Колата се гмурна надолу и се плъзна над безлюдните улици на Сан Рафаел.

— Да не пропуснете да ме целунете за довиждане. — Тя паркира колата върху тротоара и го погледна. Той наблюдаваше кооперацията, в която бе домът му. Прозорците на апартамента му светеха — Карол още не си беше легнала и го чакаше, или пък беше заспала на включено осветление.

— Да ви целуна? — повтори той. — Наистина ли?

— Наистина — каза Мери Ан и се наведе към него, изпълнена с очакване.

— Не мога — отвърна той.

— Защо?

— Защото вие не сте това, за което се представяте.

— Какъв абсурд! — възмути се момичето. — Какво ви става, Пит? Вие съвсем сте се изгубили в своите кошмари.

— Така ли?

— Да! — отвърна тя ядосано. — Вечерта пихте таблетки, после и алкохол, много се вълнувахте за Карол и ви беше страх от полицията. От два часа халюцинирате като луд. Първо решихте, че онзи психиатър, доктор Филипсън, е въг, после взехте дори мен за въг. Кола, аз въг ли съм?

— Не, Мери Ан — отново потвърди Рашмор-ефектът на колата.

— Въпреки това, няма да ви целуна — каза той. — Просто ме пуснете да сляза от колата.

Той намери дръжката на вратата, натисна я и излезе. Когато стъпи върху тротоара, установи, че краката му треперят.

— Лека нощ — каза Мери Ан, гледайки подире му.

— Лека нощ — отвърна той и тръгна към входната врата на сградата.

— Изпоцапахте ме цялата — оплака се колата.

— Много лошо — съгласи се Пит.

Той отключи вратата и влезе вътре. Вратата се затвори зад гърба му.

Когато се качи горе, завари Карол да го чака в хола, облечена с къса, полупрозрачна жълта нощница.

— Чух как колата потегли — каза тя. — Слава богу, че се върна! Толкова се безпокоях за теб!

Тя прикри гърдите си с ръце и смутено се изчерви.

— Трябваше да си облека пенъора, знам.

— Благодаря ти, че ме изчака.

Той мина покрай нея, влезе в банята и изми ръцете и лицето си със студена вода.

— Искаш ли да ти приготвя нещо за ядене или пиене? — попита го тя. — Вече е толкова късно.

— С удоволствие бих изпил чаша кафе — каза той.

Тя отиде в кухнята и направи кафе за двамата.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита Пит. — Обади се по видеофона на информационната служба в Покатело и виж дали в списъците им фигурира доктор Ю. Р. Филипсън.

— Добре. — Карол включи видеофона, разговаря известно време и после го изключи. — Да.

— Видях се с него — каза Пит. — Това удоволствие ми струваше сто и петдесет долара. Прекалено са им високи тарифите. А можеш ли да ми кажеш на кой номер можем да разберем дали Филипсън е теранец?

— Не ми казаха. Но взех неговия номер.

Тя побутна бележника си към Пит.

— Ще му се обадя и ще го попитам — каза той и включи видеофона отново.

— В пет и половина сутринта?

— Да — отвърна той, набирайки номера. Настъпи дълга пауза, видеофонът от другата страна на линията звънеше ли звънеше. Пит започна да си тананика някаква детска песничка. Каза на Карол: — Докторите не се изненадват от такива неща.

Чу се изщракване и на екрана се появи покрито с бръчки човешко лице.

— Доктор Филипсън? — попита Пит.

— Да. — Докторът замаяно тръсна глава, после се вгледа в Пит. — О, това сте вие.

— Значи ме помните? — попита Пит.

— Разбира се, че ви помня. Вие сте мъжът, когото Джо Шилинг изпрати при мен. Видяхме се с вас преди час.

„Джо Шилинг, значи — помисли си Пит. — Не знаех това.“

— Вие не сте въг, нали? — попита той доктор Филипсън.

— Само за да ме питате това ли ми се обадохте?

— Да — отвърна Пит. — Много е важно.

— Не съм въг — каза доктор Филипсън и прекъсна връзката.

Пит изключи видеофона.

— Мисля, че ще е най-добре да си легна — каза той на Карол. — Напълно изтощен съм. С теб всичко ли е наред?

— Да — каза тя. — Малко съм поуморена.

— Тогава да си легнем заедно.

Карол се усмихна.

— Добре. Радвам се, че се върна. Често ли правиш такива неща? Като да излезеш да пиянстваш до пет и половина сутринта?

— Не.

„И повече никога няма да го направя“ — помисли си той.

Седна на края на леглото и започна да се съблича. Когато свали лявата си обувка, откри в нея смачкана кутия от кибрит. Пит остави обувката на пода и поднесе кибритената кутийка към нощната лампа, за да я огледа. В другата половина на леглото Карол вече бе успяла да си легне и май спеше.

Върху кибритената кутийка беше написано със собствения му почерк:

ЗАОБИКОЛЕНИ СМЕ ОТВСЯКЪДЕ ОТ БЪГОВЕ, РЪБОВЕ И ВЪГОВЕ

„Ето какво открих тази нощ — спомни си той. — Моето блестящо прозрение. Страхувах се, че по някакъв начин ще го забравя. Чудех се къде да го напиша. Някъде в бара? Или по пътя към къщи? Като че ли го осъзнах за пръв път по време на разговора с доктор Филипсън.“

— Карол — каза той, — знам кой е убил Лъкман.

— Кой? — попита тя, явно все още будна.

— Всички ние — каза Пит. — Всичките шестима, които сме изгубили спомените си. Дженис Ремингтън, Силванус Енгст и жена му, Клем Гейнс, жената на Бил Келъмайн и аз. Направили сме го под въздействието на въговете.

Той ѝ подаде кибритената кутия.

— Прочети какво съм написал тук. В случай, че забравя. Ако отново започнат да бърникат из мозъка ми.

Тя се надигна, взе кибритената кутийка и я разгледа.

— „Заобиколени сме отвсякъде от въгове“... Извинявай, ама ми стана смешно.

Той я изгледа намръщено.

— Ето защо се обади на онзи доктор от Айдахо и го попита какво си правил, сега разбирам. Но той не е въг — ти го видя на екрана и го чу как говори.

— Да, така е — съгласи се Пит.

— Кой друг е въг тогава? Или когато си започнал да пишеш това...

— Мери Ан Маклейн. Тя е най-лоша от всички.

— О! — кимна Карол. — Разбирам, Пит. Ето с кого си бил тази нощ. Чудех се. Знаех, че не си бил сам, а с някоя жена.

Пит включи видеофона до леглото.

— Смятам да позвъня на онези две ченгета, Хоторн и Блек. Те не са замесени.

Той започна да набира номера и добави:

— Нищо чудно, че Пат Маклейн не искаше полицията да я сканира.

— Пит, недей да правиш това през нощта — каза тя, пресегна се и прекъсна връзката.

— Но те могат да се доберат до мен още тази нощ. По всяко време.

— Утре. — Карол му се усмихна нежно. — Моля те.

— А мога ли да позвъня на Джо Шилинг в такъв случай?

— Както искаш. Просто мисля, че не трябва да говориш с полицията точно в момента, в сегашното ти състояние. И без това си се превърнал в доста голям проблем за тях.

Той позвъни на информационната служба и взе новия номер на Джо Шилинг в Марин Каунти.

Скоро на екрана се появи брадатото и червендалесто лице на Джо. Изглеждаше напрегнат.

— Да? Кой е? Пит, слушай, Карол ми се обади и ми каза добрата новина за вашия късмет. Боже мой, това е велико!

— Ти ли ме прати при доктор Филипсън в Покатело? — попита Пит.

— При кого?

Пит повтори името. Лицето на Джо Шилинг застина от учудване.

— Е, добре — каза Пит. — Извинявай, че те събудих. Знаех си, че не си ме изпратил ти при него.

— Почакай за минута — каза Джо Шилинг. — Слушай, преди около две години, когато беше в магазина ми в Ню Мексико и говорехме... за какво ли говорехме? Беше нещо за страничните ефекти на метамфетамин хидрохлорида. Тогава ти го вземаше и аз те предупредих, че е опасен. В „Сайънтифик Америкън“ имаше статия на един психиатър от Айдахо. Мисля, че беше този Филипсън, за когото говориш. Казваше, че метамфетамините могат да предизвикат пристъпи на психоза.

— Имам някакъв смътен спомен — каза Пит.

— Твоята теория беше, че няма защо да се боиш от описаното в статията, защото взимаш и трифлуоперазин, някакъв вид дихидрохлорид, който компенсира страничните ефекти на метамфетамините.

— Изпих цяла шепа метамфетамини снощи. Седем и половина милиграмови таблетки.

— Освен това пи и алкохол, нали?

— Да.

— Как можа! Помниш ли какво пише в статията си Филипсън за смесването на метамфетамините и алкохола?

— Смътно.

— Те взаимно усилват действието си. Имаше ли пристъп на психоза тази нощ?

— За кратко. Имах момент на абсолютно прозрение. Чакай, ще ти го прочета. — Той се обърна към Карол: — Дай ми пак кибритената кутийка.

Тя му я подаде и той прочете на глас написаното.

— Това е моето откровение, Джо. Моят опит. Има въгве навсякъде около нас.

Шилинг помълча известно време, след което каза:

— А за онзи доктор Филипсън от Айдахо... Ти си ходил при него? И затова ми зададе този въпрос?

— Платих му сто и петдесет долара тази нощ — отвърна Пит. — И мисля, че не съм си похарчил парите напразно.

Шилинг отново направи пауза и най-накрая каза:

— Ще ти предложи нещо, което сигурно ще те изненада, Пит. Обади се на онзи детектив, Хоторн.

— Точно това исках да направя — каза Пит, — но Карол не ми позволи.

— Искам да говоря с Карол — каза Джо Шилинг.

Карол седеше в леглото и гледаше екрана на видеофона.

— Тук съм, Джо. Ако смяташ, че Пит трябва да се обади на Хоторн...

— Карол, познавам мъжа ти от години. Той има депресии с натрапчиви мисли за самоубийство. Редовно. Ще бъда откровен, скъпа — той е маниакалнодепресивен тип. Периодично изживява афективни психози. Снощи, под влиянието на новината за бебето е изпаднал в маниакална фаза и аз не мога да го осъждам за това. Знам как се чувства — това е като да се родиш отново. Искам да се обади на Хоторн по една много основателна причина: Хоторн е имал вземане-даване с въговете повече от всеки друг, когото познаваме. Няма да има особена полза, ако продължа да разпитвам Пит — аз не знам нищо за проклетите въгове. Възможно е наистина да са навсякъде около нас, откъде да съм сигурен? Не искам да споря с Пит по този въпрос, особено в пет и половина сутринта. Съветвам и теб да следваш същия курс.

— Добре — отвърна Карол.

— Пит — каза Джо Шилинг, — когато говориш с Хоторн, не забравяй, че всичко, което кажеш, по-късно може да бъде използвано срещу теб. Чисто и просто Хоторн не ти е приятел. Така че повнимателно. Ясно?

— Да — съгласи се Пит. — Но кажи ми, нима всичко се обяснява само със смесването на метамфетамините с алкохола?

Избягвайки прекия отговор, Джо Шилинг попита:

— Може ли да те попитам нещо? Какво каза доктор Филипсън?

— Много неща. Например, че така създамата се ситуация ще ме убие, както е убила Лъкман. И че трябва да полагам специални грижи за Карол. И че... — Той направи пауза. — Няма големи шансове да променя нещата.

— А приятелски настроен ли изглеждаше?

— Да — каза Пит. — Въпреки че е въг.

Той прекъсна връзката, изчака за миг и набра номера на полицията. „Един от приятелски настроените — помисли си. — Един, който може би е на наша страна.“

На дежурните полицаи им отне два̀сет минути да намерят Хоторн. През това време Пит пиеше кафе и се чувстваше все потрезвен.

— Хоторн? — каза той, когато на екрана се появи изображение. — Извинявайте, че ви безпокоя толкова късно през нощта. Но мога да ви кажа кой е убил Лъкман.

— Мистър Гардън — отвърна Хоторн, — ние знаем кой е убил Лъкман. Разполагаме със самопризнания. Затова съм тук, в полицейското управление в Кармел.

Той изглеждаше измъчен и изтощен.

— И кой е? — попита Пит. — Кой от групата го е направил?

— Не е член на „Красивата синя лисица“. Насочихме разследването си обратно към Източното крайбрежие, откъдето е тръгнал Лъкман. Самопризнанията са на високопоставен служител на Лъкман на име Сид Моск. Все още не сме установили мотивите. Продължаваме да работим по случая.

Пит изключи видеофона и поседя известно време сред пълната тишина. „А сега? — запита се. — Какво да правя сега?“

— Ела да си легнеш — каза Карол, докато отново лягаше и се завиваше.

Пит Гардън загаси лампата и си легна.

Това беше грешка.

ГЛАВА 11

Той се събуди и видя, че до леглото са застанали две фигури — мъжка и женска.

— Тихо! — прошепна Пат Маклейн, кимайки към Карол. Мъжът, абсолютно непознат на Пит, държеше в ръка „гореща игла“.

— Ако се опитате да ни създавате проблеми, ще я убием — каза той и насочи „горещата игла“ към Карол. — Разбрахте ли ме?

Часовникът до леглото показваше девет и половина. През прозорците на спалнята нахлуваха ярките лъчи на утринното слънце.

— Да — каза Пит. — Разбрах ви.

— Ставай и се обличай — каза Патриша Маклейн.

— Къде? — попита той, докато се измъкваше от завивките. — Тук, пред вас двамата?

Патриша хвърли поглед към мъжа и каза:

— В кухнята.

Двамата дойдоха с него в кухнята. Патриша затвори вратата.

— Стой с него, докато се облича — каза тя на мъжа. — Аз ще наглеждам жена му. Няма да има проблеми от негова страна — той няма да направи нищо, с което да застраши сигурността на Карол. Прочетох го в ума му. Няма никакво съмнение.

Тя извади втора „гореща игла“ и безшумно се върна в спалнята.

Пит започна да се облича. Непознатият беше насочил към него другата „гореща игла“.

— Чух, че жена ви има *късмет* — каза мъжът. — Поздравления.

Пит го погледна и каза:

— Вие сигурно сте съпругът на Пат.

— Точно така — отговори мъжът. — Аз съм Алън Маклейн. Радвам се, че най-накрая се запознахме, мистър Гардън. — Той леко се усмихна. — Пат ми е разказвала толкова много за вас.

След малко тримата излязоха в коридора и се насочиха към асансьора.

— Дъщеря ви се прибра без проблеми тази нощ, нали? — попита Пит.

— Да — отвърна Патриша. — Само че много късно. И това, което прочетох в ума ѝ, беше много интересно. За щастие тя не заспа веднага, а лежеше и обмисляше случилото се. Така че успях да видя всичко.

— Карол ще се събуди поне след час — каза Алън Маклейн. — Така че няма да съобщи скоро за изчезването му. Сигурно чак до единайсет.

— Откъде знаете, че тя няма да се събуди по-рано? — попита Пит.

Алън не отговори.

— Ясновидец ли сте? — зададе нов въпрос Пит.

Отново не последва отговор. Но беше очевидно, че Алън наистина е ясновидец. Той се обърна към жена си и каза:

— Мистър Гардън няма да се опита да избяга. Или поне в по-голямата част от паралелните възможности. В пет от шест случая. Според мен доста добра статистика.

Той натисна бутона на асансьора.

Пит се обърна към Патриша.

— Вчера се безпокоеше за моята безопасност, а сега — това. — Той кимна към двете игли. — На какво се дължи тази промяна?

— Защото тогава още не се навърташе около дъщеря ми — отвърна Патриша. — Искане ми се и сега да беше така. Казах ти, че е твърде млада за теб. Предупредих те да стоиш далеч от нея.

— Обаче — отбеляза Пит — сигурно още тогава си прочела в мозъка ми, че смятам Мери Ан за изумително привлекателна.

Асансьорът пристигна. Вратата се отвори с плъзгане.

В кабината стоеше детектив Уейд Хоторн. Той ги зяпна изумено, после посегна към джоба на самото си.

— Колко полезно е да си ясновидец — каза Алън Маклейн. — Нищо не може да те изненада.

Той стреля с „горещата игла“ в главата на Хоторн. Детективът падна назад, към стената на асансьорната кабина, бавно се плъзна надолу и се просна по лице на пода.

— Влизай — нареди Патриша Маклейн на Пит. Той влезе в асансьора и Маклейнови го последваха. Спуснаха се до долу заедно с

тялото на Уейд Хоторн.

Пит се обърна към Рашмор-модула на асансьора и каза:

— Те ме отвлякоха и убиха детектив. Повикай помощ.

— Отменям последното нареждане — каза Патриша Маклейн на асансьора. — Не се нуждаем от никаква помощ, благодаря ти.

— Добре, мис — каза послушно Рашмор-ефектът.

Патриша погледна Пит.

— Знаеш ли защо Хоторн беше в асансьора и се качваше на твоя етаж? Ще ти кажа. Искаше да те арестува.

— Не — отвърна Пит. — Той ми каза през нощта по видеофона, че са хванали убиеца на Лъкман — човек от Източното крайбрежие.

Маклейнови мълчаливо се спогледаха.

— Вие убихте невинен човек — каза Пит.

— Хоторн ли? — каза Патриша. — Трудно може да се каже, че е невинен. Надявах се заедно с него да се доберем и до Е. Б. Блек, но той не дойде. Нищо, може би по-късно.

— Тази проклета Мери Ан — каза Алън, докато вървяха към колата, паркирана до бордюра. Това не беше колата на Пит. Очевидно Маклейнови бяха дошли с нея. — Някой път ще ѝ извият врата.

Той запали колата и тя се понесе нагоре в утринната мараня.

— Удивителна възраст. Когато си на осемнайсет, вярваш, че знаеш всичко и си всемогъщ. Когато станеш на сто и петдесет, разбираш, че не е така.

— Дори и тогава не го разбираш — каза Патриция. — Само се досещаш.

Тя седеше зад Пит и продължаваше да се цели в него с „горещата игла“.

— Ще ви предложи едно споразумение — каза Пит. — Искам да съм сигурен, че Карол и детето няма да пострадат. Каквото и да искате да направя...

— Смятай, че вече сме го склучили — прекъсна го Патриша. — Карол и бебето са добре. Така че не се безпокой за тях. Във всеки случай последното нещо, което искаме, е да ги нараним.

— Тя е права — кимна Алън. — Това би противоречило на всичко, за което се борим, така да се каже.

Той се усмихна на Пит.

— Какво е усещането да имаш *късмет*!

— Вие трябва да знаете — каза Пит. — Имате повече деца от всеки друг в мъж в Калифорния.

— Да — съгласи се Алън Маклейн. — Но минаха повече от осемнайсет години, откакто се случи за пръв път. Това е доста време. Наистина ли излязохте сам да се напиете снощи? Мери Ан каза, че сте били в транс. Мъртвопиян.

Пит не каза нищо. Гледаше надолу към земята и се опитваше да определи посоката на полета. По всичко личеше, че държат курс към вътрешността на континента, към горещите долини в Централна Калифорния и Сиера Невада отвъд тях. Пустинната и абсолютно безлюдна Сиера Невада.

— Разкажи ни малко повече за доктор Филипсън — каза му Патриша. — Долавям някакви изкривени мисли. Звъннал си му през нощта, след като се прибра, нали?

— Да.

Патриша обясни на съпруга си:

— Пит му е позвънил и го е питал дали той — доктор Филипсън — е въг.

Алън Маклейн се засмя.

— И какво е отговорил докторът?

— Отговорил е, че не е въг — каза Патриша. — После Пит се обади на Джо Шилинг и го осведомил за новините. Сещаш се — че отвсякъде сме заобиколени с въгове. Джо Шилинг му предложил да се обади на Хоторн. Пит така и направил. Ето защо Хоторн беше тръгнал при него тази сутрин.

— Знаете ли на кого трябваше да позвъните вместо на Уейд Хоторн? — обърна се Алън Маклейн към Пит. — На адвокатата си, Леърд Шарп.

— Вече е твърде късно — каза Патриша. — Но ние вероятно ще успеем да се свържем някак с Шарп. Ще можеш да говориш с него, Пит. Разкажи му цялата истина — че сме островче от хора, загубено в огромно море от извънземни.

Тя се засмя и съпругът ѝ се присъедини към нея.

— Май го изплашихме — каза Алън Маклейн.

— Не — отвърна Патриша. — Аз сканирам ума му и мога да ти кажа, че не е уплашен, или поне не толкова, колкото е бил през нощта.

Тя се обърна към Пит.

— Това пътуване до дома ти с Мери Ан е било голямо изпитание за теб, нали? Обзалагам се, че никога не си имал такова изживяване.

Алън я погледна въпросително и Патриша му обясни:

— Възприятието му непрекъснато е превключвало от една в друга рамка. Първо е виждал Мери Ан като момиче, привлекателна осемнайсетгодишна теранка. Но после, като поглеждал към нея с крайчето на окото си...

— Престани! — каза Пит ядосано.

— ... Тя започвала да му се струва аморфна маса цитоплазма, която плете своята паяжина от илюзии, образно казано. Горкият Пит Гардън. Така на човек може да му мине мерака за всякаква романтика. Първо, не можеш да намериш бар, в който да пуснат Мери Ан, после...

— Стига — обади се съпругът ѝ. — Достатъчно. И без това му се е насъбрало много. Това съперничество между теб и Мери Ан няма да доведе до нищо добро и за двете. Не бива да се съревноваваш със собствената си дъщеря.

— Добре де — каза Пат и запали цигара в настъпилата тишина.

Под тях се низеха хребетите на Сиера Невада. Пит наблюдаваше как бавно отлитат назад.

— По-добре му позвъни — каза Патриша на Алън.

— Хубаво.

Съпругът ѝ включи радиопредавателя.

— Тук е „Черният товарен кон“ — каза той в микрофона. — Викам „Зеленото морско агне“. Морско агне, обади се. Хайде, Дейв!

От високоговорителите долетя мъжки глас:

— Тук е Дейв Мютро. Аз съм в мотел „Подслон“ в Спаркс и ви чакам.

— Добре, Дейв. Сега пристигаме. След около пет минути. Алън Маклейн прекъсна връзката.

— Всичко е уредено — каза той на Патриша. — Точно както предвиждах. Няма да има никакви проблеми.

— Великолепно — каза Патриша.

— Между другото — каза Алън Маклейн на Пит, — Мери Ан ще бъде там. Тя ще дойде направо със своята кола. И още няколко човека, един от които ви е познат. Мисля, че ще бъде интересно за вас. Всички те са псионици. Между другото, Мери Ан не е телепат като майка си. Въпреки че ви е казала противното. Много безотговорно от нейна

страна. Доста от нещата, които ви е наговорила, са абсолютни глупости. Например...

— Достатъчно — прекъсна го рязко Патриша.

Алън Маклейн сви рамене.

— Той и без това ще научи всичко след половин час. Нали мога да го предвидя.

— Просто тази тема ме нервира. По-добре да изчакаме докато стигнем в мотела. — Тя се обърна към Пит и каза: — Между другото, по-добре да беше отстъпил и да я беше целунал за лека нощ, както тя искаше.

— Защо? — попита Пит.

— Тогава щеше да знаеш каква е. Кажи ми, много пъти ли ти се е случвало да се целуваш със зашеметяващо красиви млади момичета?

В гласа ѝ продължаваше да се долавя горчивина.

— Напрасно се измъчваш по този начин — каза ѝ Алън Маклейн. — Господи, боли ме като те виждам да правиш това.

— Ще го правя отново и когато Джесика поотрасне — каза Пат.

— Знам — кимна съпругът ѝ. — Това може да се предвиди и без човек да притежава способностите ми.

Видът му беше мрачен.

Колата се приземи върху гладката пясъчна площадка пред мотел „Подслон“. Насочили „горещите игли“ към Пит, Маклейнови го принудиха да излезе от колата и го поведоха към едноетажната кирпичена сграда в испански стил.

От мотела излезе висок и слаб, добре облечен мъж на средна възраст и тръгна срещу тях, разперил ръце.

— Здравей, Маклейн. Здравсти, Пат. — Той хвърли поглед към Пит. — Мистър Гардън, някогашният собственик на Бъркли, щата Калифорния. Знаете ли, Гардън, за малко да дойда в Кармел да играя в групата ви, но със съжаление трябва да си призная, че се уплаших от вашата ЕЕГ апаратура. — Той се засмя. — Аз съм Дейвид Мютро, бивш член на екипа на Джеръм Лъкман.

Той протегна ръка, но Пит не прие ръкостискането.

— Правилно — изрече провлечено Мютро, — вие не разбирате ситуацията. Вече и аз самият съм малко объркан от нещата, които се

случват и които ще се случат скоро. От възрастта е, предполагам.

Той ги поведе по покритата с плочки пътека към отворената врата на офиса на мотела.

— Мери Ан пристигна преди няколко минути. Сега плува в басейна.

Патриша пъкна ръце в джобовете и тръгна към басейна. Там се спря и погледа как дъщеря ѝ плува.

— Ако някой можеше да прочете мислите ми — каза тя, без да се обръща конкретно към някого, — щеше да види завистта ми. — Обърна гръб на басейна и се върна при останалите. — Знаеш ли, Пит, когато те видях за пръв път, се лиших в голяма степен от подобни чувства. Ти си един от най-невинните хора, които познавам. Помогна ми да се отърся от своята тъмна страна, както я наричат Юнг и Джо Шилинг. Как е Джо, между другото? Приятно ми беше да го видя отново снощи. Как се почувства, когато го събуди в пет и половина сутринта?

— Поздрави ме за *късмета* — отвърна Пит.

— А, да — каза весело Мютро и потупа Пит добродушно по гърба. — Всичко най-хубаво по случай бременността!

— Това, което бившата ти съпруга каза на Карол — че се надява наистина да имате бебе — беше ужасно — каза Пат. — А дъщеря ми стигна още по-далеч. Предполагам, че е наследила тази жестокост от мен. Но недей да виниш Мери Ан за това, което каза тази нощ, защото по-голямата част от нещата, които си преживял, не са по нейна вина. Те са се случили само в ума ти. Халюцинации. Джо Шилинг е прав за нещата, които ти е казал. Амфетамините са виновни. Имал си пристъп на психоза.

— Така ли?

Тя срещна погледа му.

— Да.

— Съмнявам се — каза Пит.

— Нека да влезем вътре — предложи Алън Маклейн, обърна се към басейна и извика: — Мери Ан, излизай!

Момичето с плясък се подаде над ръба на басейна.

— Върви по дяволите!

— Имаме работа, излизай! — отвърна Алън Маклейн. — Не забравяй, че все още си ми дете!

Във въздуха над повърхността на басейна се образува блестящо водно кълбо. То се понесе към него, пукна се над главата му и го обля с вода. Той отскочи назад, ругаейки.

— Мислех, че си велик ясновидец — изсмя се Мери Ан. — Не очаквах, че някой може да те свари неподготвен.

Тя се хвана за перилата на стълбичката и ловко изскочи от басейна.

Гладкото ѝ влажно тяло блестеше под лъчите на утринното слънце на Невада. Тя се загърна с бяла хавлия и тръгна към мотела.

— Здравейте, Пит Гардън — каза, докато минаваше покрай него. — Приятно е да ви видя отново, при това в момент, в който не ви се повдига. Снощи бяхте тъмнозелен на цвят, като плесенясал.

Тя се усмихна и белите ѝ зъби блеснаха.

Бършейки капките вода от лицето и косата си, Алън Маклейн се приближи до Пит.

— Вече е единайсет часа — каза той. — Бих искал да позвъните на Карол и да ѝ кажете, че сте добре. Но понеже мога да погледна в бъдещето, виждам, че няма да го направите или поне, че най-вероятно няма да го направите.

— Точно така — отвърна Пит. — Няма да го направя.

Маклейн сви рамене.

— Добре. Не мога да видя какво ще направи тя. Може би ще се обади на полицията, може би — не. Времето ще покаже.

Тръгнаха към сградата на хотела. Маклейн продължаваше да тръска глава, за да се изсуши.

— Интересна особеност на псионичните способности е, че някои от тях неутрализират останалите. Например психокинезата на дъщеря ми — както тя нагледно демонстрира. Аз не мога да предвидя използването ѝ. Явно в случая важи принципа за едновременността на Паули — някое безпричинно свързващо събитие неутрализира напълно способностите на ясновидец като мен.

Патриша се обърна към Дейв Мютро:

— Сид Моск наистина ли си е признал, че е убил Лъкман?

— Да — отвърна Мютро. — Ротман му е въздействал, за да намали натиска върху „Красивата синя лисица“. Решихме, че полицията в Калифорния е започнала да се рови твърде надълбоко.

— Но те скоро ще разберат, че това е лъжа — каза Патриша. — Онзи въг Е. Б. Блек ще сканира ума на Моск телепатично.

— Тогава това вече няма да има значение — отвърна Мютро. — Или поне се надявам да е така.

В офиса на мотела бучеше климатик. В стаята беше тъмно и прохладно. Пит видя няколко души, които бяха насядали из цялата стая и тихичко си говореха. Приличаха на група, събрала се за утринна игра, но разбира се, не беше така. Пит не си правеше и най-малка илюзия по въпроса. Това не бяха Настоящици.

Той седна предпазливо, чудейки се за какво ли си говорят. Някои седяха абсолютно безмълвно, вперили поглед право напред, много съсредоточени. Може би бяха телепати, общуващи един с друг. Те явно бяха по-голямата част от групата. Можеше само да гадае какви са останалите. Ясновидци като Маклейн, психокинези като Мери Ан. И Ротман, който и да бе той. Дали Ротман беше тук? Пит имаше някакво интуитивно усещане, при това много силно, че Ротман е тук и контролира всичко.

Мери Ан се появи от някаква вътрешна стаичка. Сега носеше тениска, сини памучни шорти и сандали. Не беше сложила сутиен. Малките ѝ гърди стърчаха напред. Седна до Пит, като енергично триеше мократа си коса с хавлиена кърпа.

— Каква шайка от мижитурки! — прошепна му тя. — Не сте ли съгласен? Те — майка и татко — ме накараха да дойда тук.

В стаята влезе още един мъж и се огледа. Тя се намръщи.

— Кой е пък този? Не го познавам. Вероятно е от Източното крайбрежие, като Мютро.

— Значи не сте въг, в края на краищата? — попита Пит.

— Не съм. И никога не съм ви казвала, че съм въг. Когато ме попитахте, ви отговорих: „Можете да проверите“. И вие наистина можехте. Това е самата истина. Виждате ли, Питър Гардън, тогава вие бяхте неволен телепат. Имахте пристъп на психоза, заради онези хапчета и алкохола, и бяхте в състояние да уловите моите странични мисли, всичките ми тревоги. Това, което наричат подсъзнание. Не ви ли предупреди майка ми за това? Тя би трябвало да знае тези неща.

— Разбирам — каза Пит. Да, Патриша го бе предупредила.

— Преди разговора си с мен вие сте възприемали подсъзнателните страхове на онзи психиатър. Всички ние се

страхуваме от въговете. Това е естествено. Те са наши врагове. Ние водихме война с тях, загубихме я и сега те са тук. Разбирате ли?

Тя го сръга с лакът в ребрата.

— Не гледайте толкова глупаво. Слушате ли изобщо какво ви говоря?

— Слушам ви — отвърна Пит.

— Бяхте се ококорили като някоя риба. Знам, че снощи имаште пристъп на параноя, придружен с халюцинации. Струваше ви се, че сте попаднали в ужасен заговор на враждебни извънземни същества. Тези видения се преплитаха с вашите възприятия, но по принцип *вие бяхте прав*. Аз наистина изпитвах тези страхове, мислех си за тези неща. Психично болните живеят през цялото време в подобен измислен свят. За съжаление краткото време, през което имаште телепатична дарба, прекарахте с мен, а аз знам за съществуването на тази група. — Тя махна с ръка към присъстващите в стаята. — Разбирате ли? Така че от този момент вие станяхте опасен. Трябваше веднага да се обадите на полицията. Хванахме ви точно навреме.

Пит изучаваше слабото ѝ лице със сърцевидна форма и се чудеше дали да ѝ вярва или не. Дори и наистина да бе имал някакви телепатични способности, явно в момента го бяха напуснали.

— Вижте — прошепна бързо Мери Ан, — всеки човек има потенциални пси-способности. Те могат да се проявят при сериозна болест или дълбока психическа регресия...

Тя замълча за момент.

— И така — вие, Питър Гардън, сте имали пристъп на психоза, били сте пиян и сте халюцинирали под въздействието на амфетамини. Но сте прозрели каква е реалността, която ни заобикаля. Схванали сте ситуацията, за която знае тази група хора и с която се опитва да се справи. Разбирате ли?

Тя му се усмихна, очите ѝ блестяха.

— Сега вече знаете истината.

Той не разбираше. Той *не искаше* да разбере.

Вцепенен, той се отдръпна по-надалеч от нея.

— Вие изобщо не искате да знаете истината — каза Мери Ан замислено.

— Точно така — отвърна той.

— Но вече я знаете — каза тя. — Прекалено късно е да си затваряте очите. — Замълча за миг, после добави безмилостно: — И този път не ви е лошо, не сте пиян и нямате халюцинации. Възприятията ви не са изкривени. Ще се наложи да погледнете реалността в лицето. Горкичкият Питър Гардън. Снощи по-щастлив ли бяхте?

— Не — призна си той.

— Няма да се самоубиете заради това, нали? Защото това няма да помогне. Виждате ли, ние сме организация, Пит. И вие трябва да се присъедините към нас, въпреки че не сте псионик. Или ще се присъедините към нас, или ще ви убием. Естествено, никой не иска да ви убива. А какво ще се случи с Карол? Нима ще я оставите да бъде измъчвана от Фрея?

— Не — отвърна той. — Не и ако зависи от мен.

— Знаете, че Рашмор-ефектът на вашата кола ви каза, че не съм въг. Не мога да разбера защо не се вслушахте в него. Рашмор-ефектите никога не грешат. — Тя въздъхна. — Поне докато не се развалят. И ако не е бърникано в тях. Но ако има начин да се разбере дали някой е въг или не, това е да се попита някой Рашмор. Разбирате ли?

Тя отново му се усмихна ободряващо.

— Така че нещата в действителност не стоят чак толкова зле. Още не е дошъл краят на света или нещо подобно. Просто имаме малък проблем с определянето на това кои са приятелите ни. Вражеската страна има същия проблем. От време на време това доста ги обърква.

— Кой уби Лъкман? — попита Пит. — Вие ли?

— Не! — възмути се Мери Ан. — Последното нещо, което бихме направили, е да убием човек, имал *късмет* толкова много пъти. Та нали в това е цялата работа.

Тя го изгледа намръщено.

— Но снощи — каза той бавно — ви попитах дали вашите са направили това. И вие казахте... — Той замълча, опитвайки се да проясни мислите си и да подреди обърканите събития. — Спомням си какво казахте — „Забравих“. И казахте, че следващата жертва ще бъде нашето бебе. Нарекохте го „нещото“ и казахте, че *не е* бебе.

Мери Ан го гледа дълго време.

— Не — прошепна тя. Беше преbledняла, изглеждаше поразена.
— Не съм казвала такова нещо. Знам, че не съм.

— Но аз ви чух — настоя той. — Спомням си. Да, в главата ми е бъркотия, но, бог ми е свидетел, това си го спомням много ясно.

— Значи те са се добрали до мен — прошепна Мери Ан. Думите ѝ бяха едва доловими — той трябваше да се наведе към нея, за да я чуе.

Тя продължаваше да го гледа втренчено.

Отваряйки вратата на обляната от слънчевата светлина кухня, Карол Холт Гардън каза:

— Пит, тук ли си?

Присви очи.

Пит го нямаше. В кухнята беше светло, топло и празно.

Тя се приближи до прозореца и погледна надолу към улицата. Колата на Пит и нейната си бяха на мястото. Значи не беше отишъл някъде с нея.

Докато завързваше колана на халата си, Карол побърза да излезе от апартамента и тръгна към асансьора.

„Ще го попитам — реши тя. — Асансьорът ще знае къде е отишъл Пит, дали някой е с него и ако да — кой е този някой.“

Натисна бутона и зачака.

Асансьорът пристигна. Вратата се плъзна встрани.

На пода му лежеше човек. Мъртъв. Хоторн.

Карол изпищя.

— Дамата каза, че не е необходима помощ — каза Рашмор-веригата на асансьора с извинителен тон.

— Каква дама? — успя да попита Карол с усилие.

— Тъмнокосата дама.

Това не ѝ говореше нищо.

— Мистър Гардън с тях ли тръгна? — попита тя.

— Те се качиха без него, но излязоха от апартамента му заедно с него, мисис Гардън. Мъжът — не мистър Гардън, а другият — уби този човек тук. Тогава мистър Гардън каза: „Те ме отвлякоха и убиха детектив. Повикай помощ!“

— И ти какво направи?

— Тъмнокосата дама каза: „Отменям последното нареждане. Не се нуждаем от никаква помощ, благодаря ти“. Така че не направих нищо.

Асансьорът замълча за момент.

— Сгрешил ли съм? — поинтересува се той.

— Ужасно си сгрешил — прошепна Карол. — Трябвало е да го послушаш и да повикаш помощ.

— Мога ли да направя нещо сега? — попита асансьорът.

— Обади се в полицейското управление в Сан Франциско и им кажи да изпратят някого тук. Кажи им какво се е случило.

След кратка пауза тя добави:

— Мъжът и жената са отвлекли мистър Гардън, а ти не си направил нищо!

— Съжалявам, мисис Гардън — извини се асансьорът.

Тя се обърна и бавно се върна в апартамента. Влезе в кухнята и с несигурно движение седна до масата.

„Тези глупави, вбесяващи Рашморови устройства — помисли си тя. — Изглеждат толкова интелигентни, а всъщност изобщо не е така. Достатъчно им е нещо неочаквано, за да объркат всичко. Но как постъпих аз? Не кой знае колко по-добре. Спала съм, докато мъжът и жената са дошли и са взели Пит. Тъмнокоса жена... Това ми напомня за Пат Маклейн. Но как да науча дали наистина е тя?“

Видеофонът иззвъня.

Карол нямаше сила дори да отговори.

Джо Шилинг седеше пред видеофона и подстригваше червената си брада, докато чакаше да му отговорят. „Странно — помисли си той. — Може би още спят. Едва десет и половина е. Но...“

Той не мислеше така.

Приключи набързо с подстригването на брадата, облече самото си, излезе от апартамента и слезе долу при колата си Макс.

— Откарай ме до апартамента на Гардънови — нареди той, докато седеше.

— Сам се откарай — отвърна колата.

— Свършено е с тебе, ако не ме откараш — каза Шилинг.

Колата неохотно запали и потегли по улицата, избирайки най-трудния начин за пътуване — по повърхността на земята. Шилинг

нетърпеливо гледаше сградите и автоматите за поддръжка, покрай които преминаваха. Най-накрая стигнаха до Сан Рафаел.

— Е, доволен ли си? — каза Макс, докато паркираше тронаво и с излишно резки движения пред кооперацията с апартамента на Гардънови.

Докато излизаше, Джо забеляза, че колите на Пит и на Карол са на местата си. А до тях бяха паркирани две полицейски коли.

Качи се с асансьора и излезе на стълбищната площадка. Вратата към апартамента на Гардънови беше отворена. Той влезе вътре.

Посрещна го някакъв въг.

— Мистър Шилинг?

Изпратената от въга мисъл беше с въпросителна интонация.

— Къде са Пит и Карол? — попита Джо. И видя зад въга седналата до кухненската маса Карол Холт. Лицето ѝ беше бледо като восък.

— Случило ли се е нещо с Пит? — попита той, докато избутваше назад въга.

— Аз съм Е. Б. Блек — каза въгът. — Сигурно ме помните, мистър Шилинг. Успокойте се. Виждам в мислите ви, че нямате нищо общо със случилото се тук, така че няма да ви безпокоя с разпити.

Карол вдигна глава и каза със скован глас:

— Уейд Хоторн, детективът, е убит, а Пит изчезна. Според асансьора са го отвлели мъж и жена. Те са убили Хоторн. Мисля, че жената е била Пат Маклейн. Полицията провери в апартамента им — сега там няма никой, колите им също са изчезнали.

— Но... знаеш ли защо им е трябвало да отвличат Пит? — попита Шилинг.

— Не, не знам. Аз дори не знам кои всъщност са тези хора.

Въгът Е. Б. Блек извади един псевдокрайник и вдигна от земята някакъв дребен предмет. Подаде го на Джо Шилинг.

— Мистър Шилинг е написал тази доста интересна забележка — съобщи въгът. — „Заобиколени сме отвсякъде от въгове“. Това обаче не е вярно, както показва и изчезването на мистър Гардън. Снощи мистър Гардън се е обадил на бившия ми колега Хоторн и му е казал, че знае кой е убил мистър Лъкман. По онова време ние мислехме, че знаем кой е убиецът и не проявихме интерес. Сега сме наясно, че сме били заблудени. За нещастие мистър Гардън не е съобщил кой е убил

Лъкман, защото колегата ми е отказал да го изслуша. — Въгът замълча за момент. — Мистър Хоторн плати прекалено скъпо за лекомислието си.

— Е. Б. Блек смята — каза Карол, — че хората, убили Лъкман, са дошли и са отвлекли Пит и са попаднали на Хоторн, докато са се оттегляли.

— Но не знае кои са те? — попита Шилинг.

— Точно така — отвърна Е. Б. Блек. — Но благодарение на мисис Гардън успях да науча много. Например узнах с кого се е видял мистър Гардън снощи. Преди всичко с психиатъра от Покатело, щата Айдахо. Също така с Мери Ан Маклейн. За момента не можем да я издирим. Мистър Гардън е бил пиян и объркан. Той е казал на мисис Гардън, че убийството на мистър Лъкман е извършено от шестимата члена на „Красивата синя лисица“, които имат пропуски в паметта. Включително и от него самия. Можете ли да кажете нещо по въпроса, мистър Шилинг?

— Не — промърмори Джо Шилинг.

— Надяваме се, че ще открием мистър Гардън жив — каза Е. Б. Блек. Не звучеше особено уверен.

ГЛАВА 12

Патриша Маклейн долови изплашените мисли на дъщеря си и веднага обяви:

— Ротман, Мери Ан твърди, че извънземните са проникнали сред нас.

— И права ли е? — попита седналият на централна позиция, като техен водач, Ротман — възрастен, жилав човек с тежък поглед.

Патриша надникна в ума на Пит Гардън и прегледа спомените от срещата му с доктор Ю. Р. Филипсън. Забеляза странното чувство на лекота, незначителната гравитация докато той вървеше по коридора.

— Да — каза тя. — Мери е права. *Той е бил на Титан.*

Тя се обърна към двамата ясновидци, Дейв Мютро и съпруга й Алън.

— Какво ще се случи?

— Вариантите са много — прошепна Алън. Лицето му беше посивяло като пепел. — Облаците се сгъстяват.

Мютро произнесе пресипнало:

— Дъщеря ти възнамерява да извърши нещо, но не мога да кажа точно какво.

— Мисля да се махна отгук — каза им Мери Ан. Тя се изправи на крака. Беше ужасена, мислите ѝ бяха хаотични. — Намирам се под въздействието на въг. Онзи доктор Филипсън, Пит вероятно е прав. Той ме питаше какво съм забелязала в бара и аз реших, че е халюцинирал. Но това, което е видял, не са били страховете ми. Видял го е наистина.

Задъхана, тя тръгна към вратата на мотела.

— Трябва да се махна отгук. Аз съм опасна за организацията.

Когато Мери Ан достигна вратата, Патриша побърза да каже на мъжа си:

— „Горещата игла“. Настрой я на минимум, за да не я нараниш.

— Сега ще я поваля — каза Алън и насочи „горещата игла“ към гърба на дъщеря си.

В този момент Мери Ан рязко се обърна и видя оръжието. То се изтръгна от ръката на Алън Маклейн, превъртя се няколко пъти и се разби в стената.

— Полтъргайт-ефектът — каза Алън. — Не можем да я спрем.

Патриша измъкна своята „гореща игла“, но оръжието завибрира и се изтръгна от пръстите ѝ.

— Ротман! — обърна се Алън към водача на организацията. — Накарайте я да спре!

— Оставете ума ми на мира! — каза Мери Ан на Ротман.

Пит Гардън скочи на крака и се втурна към Мери Ан.

Момичето го видя.

— Не! — изкрещя Патриша на дъщеря си. — Не го прави! Ротман беше съсредоточил цялото си внимание върху Мери Ан, вените върху челото му бяха изпъкнали, а погледът — празен.

Изведнъж Пит Гардън се превъртя напред и увисна надолу с главата. Започна да танцува във въздуха като парцалена кукла, размахвайки крайниците си, които сякаш бяха лишени от кости. После се понесе към стената и Патриша изкрещя на Мери Ан. Мятащата се фигура за момент забави полета си, след това се заби в стената. Тялото навлезе в нея, само протегнатата му ръка и главата останаха да стърчат нелепо навън.

— Мери Ан! — изкрещя Патриша. — *За бога, измъкни го оттам!*

Момичето се спря на вратата, обърна се паникьосана, видя какво е направила с Пит Гардън, видя израженията на майка си и на баща си, ужаса на всички в стаята. Ротман беше съсредоточил върху нея всичките си сили в опит да я спре. Тя видя и това...

— Слава богу! — каза Алън Маклейн и си отдъхна.

Пит Гардън изпадна от стената и се строполи на пода.

Всички с облекчение видяха, че е цял. Той почти веднага се изправи на крака и остана да стои така, разтреперан, втрепен в Мери Ан.

— Извинявайте — каза Мери Ан и въздъхна.

— Ние все още контролираме нещата тук, повярвайте ми, Мери Ан. Дори и те да са проникнали сред нас. Ще проверим всеки от организацията, човек по човек. Нали нямате нищо против да започнем с вас?

Той се обърна към Патриша:

— Опитайте се да установите колко дълбоко в съзнанието ѝ са проникнали.

— Опитвам се — каза Патриша. — Но мисля, че ще узнаем повече от ума на Питър Гардън.

— Той иска да си тръгне — казаха почти в един глас Алън и Дейв Мютро.

— С нея, с Мери Ан — добави Мютро. — Нейното поведение не може да се предвиди, но неговото намерение е такова.

Ротман се изправи на крака и се приближи към Пит Гардън.

— Виждате в какво положение сме — каза той. — Водим отчаяна битка с титанците и непрекъснато губим позиции. Убедете Мери Ан да остане тук, за да можем да си възвърнем загубеното. Иначе сме обречени.

— Аз не мога да я принудя да направи каквото и да било — каза Пит. Беше блед и трепереше, едва успяваше да говори.

— Никой не може — каза Патриша и Алън кимна.

— Вие, психокинезиците — каза Ротман на Мери Ан, — сте толкова своенравни и опърничави, че никой не може да ви каже нито дума.

— Да вървим, Пит — каза Мери Ан. — Трябва да се махнем колкото се може по-надалеч оттук. Не само заради мен, но и заради вас. Те са проникнали във вашето съзнание, също както и в моето.

Лицето ѝ беше изкривено от отчаяние и изтощение.

— Може би Ротман е прав, Мери Ан — каза Пит. — Може би ще е грешка, ако си тръгнем. Ако това разруши организацията ви?

— Всъщност аз не съм им необходима — каза Мери Ан. — Аз съм слаба. Проникването на въговете в съзнанието ми доказва това. Не мога да се боря с тях. Проклети въгове, мразя ги!

Очите ѝ се напълниха със сълзи от безсилие.

— Мистър Гардън — обади се ясновидецът Дейв Мютро, — мога да предвидя следното: ако вие си тръгнете оттук, без значение дали ще сте сам или с Мери Ан, колата ви ще бъде засечена от полицията. Ще ви разпита въг-детектив. Името му е...

Мютро се запъна.

— Е. Б. Блек — довърши вместо него Алън Маклейн, другият ясновидец. — Партньорът на Уейд Хоторн, прикрепен към Западния

отдел на националната агенция по правораздаване. Един от най-добрите специалисти.

Ротман кимна в знак на съгласие.

— Трябва да действаме много внимателно — каза той. — Необходимо е да установим в кой момент въговете са проникнали в организацията ни. Снощи? По-отдавна? Ако научим това, може би ще успеем да се справим. Аз не мисля, че са успели да проникнат много надълбоко — не са достигнали нито до мен, нито до телепатите ни — четирима от тях са тук, други петима са на път за насам. Изглежда, че и ясновидците ни са свободни от въздействие.

— Вие се опитвате да проникнете в съзнанието ми и да ми въздействате, Ротман — каза Мери Ан.

Въпреки това тя бавно се върна на мястото си.

— Мога да усетя как мозъкът ви работи — усмихна се момичето. — Успокояващо е.

Ротман погледна към Питър Гардън и каза:

— Аз съм основната защитна стена по пътя на въговете, мистър Гардън. Няма да им е лесно да проникнат в съзнанието ми. — Лицето му си оставаше невъзмутимо. — Днес направихме ужасно откритие, но организацията ни може да превъзмогне трудностите. А какво е положението при вас, Гардън? Вие ще имате нужда от помощта ни. При всеки човек е различно.

Пит кимна мрачно.

— Трябва да убием Е. Б. Блек — каза Патриша.

— Да — подкрепи я Мютро. — Съгласен съм.

— По-полека — каза Ротман. — Никога не сме убивали въг. Убийството на Хоторн беше достатъчно лоша и опасна стъпка, макар и извършена поради липса на друг изход. Достатъчно ще е да убием някой въг — който и да е, — за да разберат те не само за съществуването ни, но и за крайната ни цел. Не съм ли прав?

Той огледа присъстващите в търсене на подкрепа.

— Но те очевидно вече знаят за нас — обади се Алън Маклейн. — Иначе как щяха да проникнат сред редовете ни?

Гласът му беше сърдит, пълен с раздражение.

Внезапно от ъгъла се обади телепатката Мърл Смит, която до момента не беше взела участие в разговора:

— Ротман, сканирах всички присъстващи и не открих следи от проникване в съзнанието освен при Мери Ан Маклейн и при Питър Гардън, който не е псионик. Но установих наличието на своеобразна инертна зона в съзнанието на Дейв Мютро, която трябва да бъде изследвана. Бих искала останалите телепати да сторят това незабавно.

Патриша веднага съсредоточи вниманието си върху Дейв. Тя установи, че Мърл е права: в съзнанието на Мютро имаше някаква аномалия, която създаваше усещане за дейност против интересите на организацията.

— Мютро — каза тя, — би ли могъл да насочиш мислите си към...

Трудно ѝ беше да определи какво точно трябва да предприеме. Вече повече от сто години се занимаваше със сканирания на чужди съзнания и никога досега не се беше сблъсквала с подобно нещо. Озадачена, тя премина през повърхността на мислите на Мютро и се зае със сканирането на по-дълбоките нива на психиката му — неосъзнатите и потиснати синдроми, които бяха изтласкани от съзнанието му.

Озова се в област на двойствени подбуди, смътни и нереализирани желания, безпокойства и съмнения, преплетени с регресивни убеждения и фантастични сексуални фантазии. Това не беше приятно място, но във всяко съзнание имаше подобна област, Патриша вече бе свикнала с този факт. Сблъсъкът с тази враждебна зона на човешкия ум изпълваше живота ѝ с трудности. Всички възприятия и наблюдения, отхвърлени от Дейв Мютро, бяха тук — вечни, живеещи някакъв полуживот, хранещи се с психическата му енергия.

Мютро не носеше никаква отговорност за тях, но те съществуваха по някакъв начин в него, полуавтономни и неопитомени. Опълчени срещу всичко съзнавано от него, срещу всичко, в което той вярваше. Срещу всичките му жизнени цели.

Чрез изследването на отхвърленото от съзнанието на Мютро можеше да се научи много за психиката му.

— Въпросната област не се поддава на сканиране — каза Патриша. — Можеш ли да я контролираш, Дейв?

Върху лицето на Мютро се изписа недоумение.

— Не разбирам за какво говориш — изрече неуверено той. — Доколкото знам, всичко в мен е отворено за вас. Нямам какво да крия.

Патриша се прехвърли в онази част на ума му, на която се дължаха способностите му на ясновидец. Озовавайки се там, самата тя временно стана ясновидец. Усещането, че владее тази дарба толкова добре, колкото и телепатичните си способности, беше зловещо.

Тя видя многобройните нагаждащи се и жизнеспособни варианти на възможното бъдеще, подредени като кутии върху рафтове. Всеки от тези варианти изключваше останалите, но всичките бяха достъпни едновременно. Възприемаха се като картини, по-скоро странно статични, отколкото драматични. Патриша видя себе си, замръзнала в най-различни ситуации. Някои от тях я накараха да пребледнее — в тях се сбъдваха най-мрачните ѝ предчувствия...

„Моята собствена дъщеря! — помисли си тя ужасено. — Нима съм готова да постъпя така с нея?“ Събитието, което видя, беше слабо вероятно, но все пак възможно. Повечето от възможностите показваха *сдобряването* между нея и Мери Ан и по-скоро сплотяване на организацията, отколкото разединяването ѝ. И все пак... можеше да се случи и обратното.

Внезапно пред нея се мярна сцена, в която телепатите и всички членове на организацията се нахвърлят върху Мютро. Мютро очевидно също съзнаваше тази възможност — все пак сцената съществуваше в съзнанието му. „Но защо? — зачуди се Патриша. — Какво може да направи той, че да ни даде повод да го нападнем? Или какво можем да открием за него?“

Изведнъж мислите на Мютро се размиха.

— Опитваш се да се измъкнеш — каза Патриша и погледна към Мърл и към останалите телепати в стаята. — Свързано е с пристигането на Дон.

Дон беше един от телепатите, който още не беше дошъл. Той пътуваше насам от Детройт и можеше да пристигне всеки момент.

— В ясновидската област от съзнанието на Мютро има сцена, в която след пристигането си тук Дон намира начин да отвори инертната зона и да я проучи, и...

Патриша се поколеба, но останалите трима телепати успяха да прочетат мислите ѝ.

Заради това Мютро ще бъде унищожен.

Но защо? В него или около него нямаше нищо, което да подсказва за намесата на въговете. Но имаше нещо друго, което я караше да се чувства съвсем объркана.

Със сигурност ли Дон щеше да проникне в тази област? Не, но подобна вероятност съществуваше. И как се чувстваше Мютро, знаейки това, знаейки, че смъртта е надвиснала над него? *Как щеше да постъпи ясновидецът в подобна ситуация?*

„Така, както и останалите хора — установи Патриша, докато сканираше съзнанието на Мютро. — Ще се опита да избяга.“

Мютро се изправи на крака и изрече дрезгаво:

— Страхувам се, че ще се наложи да се върна в Ню Йорк.

Изглеждаше спокоен, но вътрешно съвсем не се чувстваше така.

— Съжالياвам, че не мога да остана — каза той на Ротман.

— Дон е най-добрият ни телепат — изрече Ротман замислено. — Ще трябва да те помоля да останеш до пристигането му. Единствената ни защита срещу проникване в организацията е присъствието на четиримата ни телепати, които могат да сканират съзнанията на хората и да ни кажат какво става. Така че по-добре седни, Мютро.

Мютро седна на мястото си.

Затворил очи, Пит Гардън слушаше разговора между Патриша Маклейн, Мютро и Ротман.

„Тази секретна организация — мислеше си той, — съставена от псионици, стои между нас и титанците и се бори срещу господстващото им положение. За правата ни, или нещо от този род.“

Мислите му бяха объркани. Все още не можеше да се съвземе от предишната нощ, от начина, по който беше събуден сутринта, и от безсмислената, шокираща смърт на Хоторн.

Зачуди се дали Карол е добре.

„Господи — помисли си той, — искам да се махна оттук“.

Спомни си за момента, в който чрез психокинетичните си способности Мери Ан го бе превърнала в летяща частица, бе го накарала да мине през материалната стена, а после по някакъв начин, по неясни за него причини, го беше върнала обратно. Бе променила решението си в последния момент.

„Страхувам се от тези хора — каза си той. — От тях и от способностите им.“

Пит отвори очи.

В мотелската стая, разговаряйки помежду си с пискливи, кряскащи гласове, седяха девет въга. И само още един човек освен него самия. Дейв Мютро.

Той и Дейв Мютро срещу всички останали. Невъзможна и безнадеждна ситуация. Пит не помръдна. Само стоеше и гледаше деветте въга.

Единият от тях — този, който говореше с гласа на Патриша Маклейн — каза възбудено:

— Ротман! Току-що улових невероятна мисъл от Гардън.

— Аз също — обади се друг въг. — Гардън ни възприема всичките...

Въгът се запъна и продължи:

— Вижда всички ни, с изключение на Мютро, като *въгове*.

Настъпи тишина.

Въгът, говорещ с гласа на Ротман, попита:

— Гардън, вие смятате, че цялата група се намира под контрола на въговете? Така ли е? Всички, с изключение на Дейв Мютро?

Пит мълчеше.

— Но как можем да съзнаваме това — каза въгът, наричащ себе си Ротман — и да запазваме разума си? Ако може да се вярва на възприятията на Гардън, ние вече сме загубили. Нека да разсъждаваме рационално. Възможно е да ни е останала някаква надежда. Какво ще кажеш, Мютро? Ако Гардън е прав, ти си единственият теранец сред нас.

— Нищо не разбирам — отвърна Мютро и погледна към Пит. — Питайте него, не мен.

— Е, мистър Гардън? — попита тихо въгът Ротман. — Какво ще кажете?

— Моля те, отговори — помоли се въгът Патриша Маклейн. — Пит, в името на всичко свято...

— Мисля, че вече знаете какво е това в ума на Мютро, което телепатите ви не могат да сканират — отвърна Пит. — Той е човешко същество, а вие — не. Това е разликата. И когато последният ви телепат пристигне...

— ... Ние ще унищожим Мютро — каза бавно и замислено въгът Ротман.

ГЛАВА 13

— Искам да се свържа с адвоката си Леърд Шарп — каза Джоузеф Шилинг на информационната мрежа на видеофона. — Намира се на Западното крайбрежие, не разполагам с друга информация.

Вече минаваше пладне, а Пит Гардън още не се беше върнал и Джо Шилинг вече знаеше, че няма и да се върне. Нямахше смисъл да се свързва с останалите членове на „Красивата синя лисица“ — Пит не беше при никой от тях. Който и да го бе отвлякъл, не беше от членовете на групата.

„Ако проблемът с разпознаването на похитителите е решен — помисли си той, — и това са Пат и Ал Маклейн, тогава възниква въпросът *защо?*“

Убийството на детектив Хоторн беше грешка, независимо от това какви са били основанията им. Никой не беше в състояние да го убеди, че такава постъпка може да бъде оправдана по някакъв начин.

Шилинг надникна в спалнята и попита Карол:

— Как се чувстваш?

— Добре съм, Джо — отвърна тя. Беше седнала до прозореца, облечена с пъстра памучна рокля, и апатично гледаше към улицата.

Детектив Е. Б. Блек временно си бе тръгнал от апартамента, така че Джо Шилинг затвори вратата на спалнята и каза на Карол:

— Знам нещо за Маклейнови, което не е известно на полицията.

Карол вдигна глава и го погледна въпросително:

— Разкажи ми.

— Патриша е забъркана в някаква незаконна дейност, и то явно от известно време. Ето защо са убили Хоторн. Според мен това е свързано с нейните пси-способности. И тези на мъжа ѝ. Не виждам други причини да извършат убийство, особено пък на полицейски детектив. Поели са голям риск — сега всички полицейски управления в страната ги търсят. Сигурно са отчаяни.

„Или са фанатици“ — добави той наум.

— Няма нещо, което полицаите да мразят повече, отколкото убийците на полицаи — продължи Джо. — Извършили са огромна глупост.

„Глупост и фанатизъм — помисли си. — Лоша комбинация.“

Видефонът иззвъня и каза:

— За вас е, мистър Шилинг. Адвокат Леърд Шарп.

Джо веднага включи акрана.

— Леърд — каза той. — Чудесно.

— Какво се е случило? — попита Шарп.

— Клиентът ти, Пит Гардън, изчезна — каза Джо и обясни накратко ситуацията. — Имам интуитивно недоверие в полицията. Поради някаква причина ми се струва, че не се опитват да намерят Пит. Сигурно заради онзи въг, Е. Б. Блек.

„Инстинктивното отвращение към титанците си казва думата“ — осъзна той.

— Хм, ще се наложи да се ходи в Покатело — каза Шарп. — Как казваш, че е името на онзи психиатър?

— Филипсън — отвърна Джо Шилинг. — Той е световноизвестен. Какво очакваш да откриеш там?

— Не знам — каза Шарп. — В края на краищата получавам информация само от трета ръка, но имам предчувствие. Тръгвам към Сан Рафаел, ще се видим там. В Сан Франциско съм, така че ме очаквай след десет минути.

— Добре — кимна Джо Шилинг и прекъсна връзката.

— Къде отиваш? — попита го Карол, докато той крачеше към вратата на апартамента. — Нали се разбрахте с адвоката на Пит да се видите тук?

— Мисля да си намеря пистолет — каза Шилинг. Затвори вратата след себе си и забърза надолу по стълбите.

„Трябва ми само един пистолет — осъзна то. — Няма нужда да търся и за Леърд Шарп, защото доколкото знам, той не се разделя с неговия.“

Когато двамата с Шарп полетяха на североизток, Шилинг каза:

— През нощта Пит ми каза някои странни неща по видеофона. Първо, че обстоятелствата ще го убият, както са убили Лъкман. Беше

особено загрижен за безопасността на Карол. И... — Той погледна Шарп. — Пит каза, че доктор Филипсън е въг.

— Е, и какво? — попита Шарп. — Из цялата планета има въгове.

— Знам някои неща за Филипсън — каза Джо Шилинг. — Чел съм статиите му и материали за терапевтичните му методи. Никъде не се споменава, че е от Титан. Нещо не е наред в тази работа. Не мисля, че Пит се е видял с доктор Филипсън. Смятам, че се видял с някой друг или с нещо друго. Човек с положението на Филипсън не би приел клиент посред нощ, като обикновен семеен лекар. А и откъде са попаднали у Пит тези сто и петдесет долара, които си спомня, че му е дал? Познавам Пит — той никога не носи пари в себе си. Нито един Настояник не го прави. Те мислят в мащабите на градовете, които притежават, а не за пари в брой. Парите са за Обикновените жители.

— Той всъщност каза ли ти, че е *платил* на доктора? Може просто да е подписал чек за тази сума.

— Пит каза, че му е платил, и то същата нощ. Каза още, че не е похарчил парите си напразно. — Джо Шилинг се замисли за миг. — В състоянието, в което се е намирал в момента Пит — пиан, натъпкан с медикаменти и в маниякален пристъп, предизвикан от бременността на Карол — може да не е съзнавал какво вижда в действителност, дали наистина срещу него е седял доктор Филипсън или не. Възможно е целият епизод да е халюцинация. И изобщо да не е ходил в Покатело.

Джо извади лулата си и кесията с тютюн.

— Целият епизод не звучи правдоподобно. Може би Пит просто е един болен човек и в това е целият проблем.

— Какъв тютюн използваш сега? — попита Шарп. — Все така нарязан на едро бял „Бърли“?

— Не, нещо друго. Смес, казва се „Лаещо куче“. Но никога не хапе.

Шарп леко се усмихна.

Долу, в покрайнините на Покатело, се виждаше психиатричната клиника на доктор Филипсън — квадратна, ослепителнобяла сграда, заобиколена от поляни и дървета, а зад нея имаше и градина с розови храсти. Шарп приземи колата си върху покрита с пясък алея и продължи да кара по земята, докато стигна до паркинга встрани до централната сграда. Мястото — спокойно и очевидно добре

поддържано — изглеждаше безлюдно. Единствената друга кола на паркинга явно беше на доктор Филипсън.

„Мирно местенце — помисли си Шилинг. — Но очевидно лечението тук е страшно скъпо.“

Привлечен от градината с розите, той бавно тръгна към нея, наслаждавайки се на тежкия аромат. Въртящата се пръскачка го накара да отстъпи от алеята в гъстата зелена пролетна трева.

„Да, самото ми пребиваване тук би ме излекувало от всичко — помисли си той. — Ароматите, които усещам, идилията около мен...“

Пред него, завързано за един кол, му кимна сиво магаре.

— Виж — каза той на Леърд Шарп, който вървеше подире му. — Два от най-прекрасните видове рози, които някога са отглеждани: „Мир“ и „Звездата на Холандия“. През двайсети век в средите, занимаващи се с рози, тези сортове са се оценявали с деветка. Кое то било почти максималната оценка. По-късно бил отгледан още по-модерен вид роза — „Космически пътешественик“. — Той посочи храст с огромни оранжеви и бели пъпки. — И „Нашата страна“.

Това беше червена роза, но толкова тъмна, че изглеждаше черна. Върху венчелистчетата ѝ имаше светли точки.

Докато оглеждаха „Нашата страна“, вратата на клиниката се отвори и на прага се появи дружелюбно усмихнат, плешив възрастен мъж. Той пристъпи напред и ги поздрави.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита той, присвил очи.

— Търсим доктор Филипсън — каза Шарп.

— Аз съм — каза възрастният мъж. — Страхувам се, че градината с розовите храсти се нуждае от напръскване. Виждам трефи на няколко от розите.

Той изтри листенцата с опакоето на дланта си.

— Трефите са вид червеи, пренесени тук от Марс.

— Къде можем да отидем, за да поговорим с вас? — попита Джо Шилинг.

— Може и тук — отвърна доктор Филипсън.

— Кажете, виждали ли сте се късно снощи с мистър Питър Гардън? — попита Шилинг.

— Да, разбира се. — Доктор Филипсън се усмихна накриво. — А след това той ми се обади по видеофона.

— Пит Гардън е отвлечен — уведоми го Шилинг. — Похитителите му са убили полицаи, така че работата е сериозна.

Усмивката на доктор Филипсън се изпари.

— Така значи. — Той изглежда първо Шилинг, после и Леърд Шарп. — Страхувах се, че ще се случи нещо такова. Първо смъртта на Джеръм Лъкман, а сега и това. Нека да влезем.

Той отвори вратата на клиниката, после изведнъж промени решението си.

— Може би ще е по-добре да седнем в колата. Така че никой да не може да ни подслуша. — Поведете ги обратно към паркинга. — Има някои неща, които искам да обсъдя с вас.

Скоро тримата се бяха настанили в колата му.

— Какво общо имате с Питър Гардън? — попита доктор Филипсън.

Шилинг му обясни набързо.

— Вероятно никога повече няма да видите Гардън жив — каза Филипсън. — Дълбоко съжалявам, че трябва да ви кажа подобно нещо, но почти със сигурност това е самата истина. Опитах се да го предупредя.

— Знам това — отвърна Шилинг. — Той ми каза.

— Знам много малко за Питър Гардън — каза докторът. — Никога по-рано не сме се виждали. Дори не успях да науча никакви точни биографични данни от него, защото снощи беше пиян, болен и уплашен. Обади ми се вкъщи, вече си бях легнал. Видяхме се в един бар в търговската част на Покатело, вече не му помня името. Барът, пред който беше паркирал колата си. Придружаваше го младо, привлекателно момиче, но тя не влезе в заведението. Гардън имаше непрекъснати халюцинации и се нуждаеше от сериозна психиатрична помощ. Излишно е да ви казвам, че едва ли можех да направя кой знае какво посред нощ в някакъв бар.

— Той се страхуваше от въговете — каза Джо Шилинг. — Вярваше, че са навсякъде около нас.

— Да, знам. Снощи той ми описа тези свои страхове. Няколко пъти и винаги по различен начин. Беше трогателно. Дори в един момент много усърдно надраска послание до себе си върху кибритена кутийка и я скри — много тържествено — в обувката си. Беше написал „Въговете са по петите ни!“ или нещо подобно. — Докторът погледна

Шилинг и Леърд Шарп и попита: — Знаете ли нещо за вътрешните проблеми на Титан?

— Абсолютно нищо — отвърна Джо Шилинг изненадано.

— Цивилизацията на титанците е рязко разделена на две фракции. Причината за това, доколкото ми е известно, е много проста. В клиниката ми има няколко титанци, които заемат високи постове тук, на Земята. При мен са на психиатрично лечение. Малко необичайно е, но открих, че мога да лекувам доста успешно и тях.

— Затова ли искахте да говорим в колата? — досети се Шарп.

— Да — отвърна Филипсън. — Тук сме извън обсега на телепатичните им способности. И четиримата ми клиенти са от фракцията на умерените. Това е управляващата политическа сила на Титан от десетилетия. Другата сила е партията на военните или така наречената фракция на екстремистите. Тяхното влияние непрекъснато нараства, но никой не знае със сигурност, включително и самите титанци, колко силни са екстремистите в момента. Във всеки случай отношението им към Тера е враждебно. Имам една хипотеза по този повод. Не съм в състояние да я докажа, но вече съм загатнал за нея в няколко статии. Той замълча за миг.

— Предполагам — обърнете внимание, само предполагам, че титанците, подстрекавани от партията на военните, се опитват да регулират нашата раждаемост. Чрез някакви технически средства — не ме питайте какви — те държат човешката раждаемост на възможно най-ниско равнище.

Настъпи тишина. Продължителна и напрегната.

— Веднага след смъртта на Лъкман — продължи доктор Филипсън — аз предположих, че е убит пряко или косвено от титанците, но не поради причината, за която си мислите. Да, той дойде в Калифорния, след като беше поел пълния контрол над Източното крайбрежие. Да, вероятно щеше да доминира икономически и в Калифорния, както преди това в Ню Йорк. Но титанците не са го убили заради това. Те вероятно са се опитвали да се доберат до него от месеци или дори от години. И след като е напуснал убежището на своята организация и е отишъл в Кармел, където не е разполагал нито с ясновидец, нито с други хора-псионици, които да го защитават...

— И защо са го убили? — попита тихо Шарп.

— Заради неговия *късмет* — отвърна докторът. — Неговата плодовитост. Неговата способност да зачева деца. Ето кое е уплашило титанците. Не успехите му в Играта — тях хич не ги е грижа за това.

— Разбирам — каза Шарп.

— И всеки друг човек с *късмет* е заплашен с унищожение от екстремистите. Слушайте какво ще ви кажа сега. *Някои хора знаят това или предполагат, че е така.* Съществува организация, основана от плодовитите Маклейнови от Калифорния. Може би сте чували за тях, Патриша и Алън Маклейн. Тъй като имат три деца, животът им е в опасност. Пит Гардън също демонстрира, че е плодовит и това автоматично постави него и бременната му жена Карол под смъртна опасност. Така че, аз го предупредих. Казах му, че се е сблъскал със ситуация, с която не може да се справи. Наистина вярвам, че е така. Освен това... — гласът на доктора звучеше уверено. — Смятам, че организацията на Маклейнови е безполезна, ако не и опасна за нас. Сигурно титанските власти вече са проникнали в нея, много ги бива в тези работи. Техните телепатични способности са главното им предимство — почти невъзможно е нещо да се запази за дълго в тайна от тях, особено пък съществуването на войнствена патриотична организация.

— Поддържате ли връзка с умерената фракция? — попита Шилинг. — Чрез вашите пациенти-въгове?

След кратко колебание доктор Филипсън каза:

— Да, донякъде. Обсъждал съм ситуацията с тях по време на лечението им.

— Мисля, че открихме това, за което дойдохме — каза Шилинг на Леърд Шарп. — Знаем къде е Пит, кой го е отвлякъл и кой е убил Хоторн. Организацията на Маклейнови, както и да се нарича. И където и да се намира.

— Докторе — изрече крайно предпазливо Леърд Шарп, — вашият разказ беше изключително интересен. Но има още един важен въпрос, който трябва да обсъдим.

— Да? — погледна го въпросително доктор Филипсън.

— Пит Гардън смята, че сте въг — каза Шарп.

— Спомням си това и в някаква степен мога да го обясня — отвърна докторът. — Гардън е възприел опасността на подсъзнателно интуитивно ниво. Обаче възприятията му са били разстроени от

съчетанието между спонтанната телепатия и проекцията на собствените му тревоги плюс...

— *Вие* въг ли сте? — попита Леърд Шарп.

— Не, разбира се — отвърна ядосано доктор Филипсън. Тогава Леърд Шарп попита Рашмор-ефекта на колата, в която седяха:

— Въг ли е доктор Филипсън?

— Да — отвърна колата. — Доктор Филипсън е въг.

А това беше собствената кола на доктора.

— Какво ще кажете, докторе? — попита Джо Шилинг. Той измъкна старинния, но напълно изправен трийсет и две калибров револвер и го насочи към Филипсън. — Бих искал да чуя коментара ви.

— Очевидно грешно заключение на електронната верига — каза доктор Филипсън. — Но трябва да си призная, че има много неща, които още не съм ви разказал. Аз също принадлежа към организацията на псиониците, групирана около Маклейнови.

— Вие сте псионик? — попита Шилинг.

— Точно така — кимна доктор Филипсън. — И момичето, което снощи беше с Пит Гардън, Мери Ан Маклейн, също е член на организацията. С нея се разбрахме набързо какво да е поведението ни пред Гардън. Всъщност тя беше тази, която ме уговори да се срещна с него. В толкова късен час през нощта аз обикновено...

— Каква е вашата псионична дарба? — прекъсна го Шарп. Сега той също бе насочил своето оръжие — пистолет двайсет и втори калибър — към доктора.

Доктор Филипсън изгледа първо него, после и Джоузеф Шилинг.

— Моята дарба е необичайна. Ще се изненадате. По принцип е сродна с дарбата на Мери Ан, форма на психокинеза. Но е по-специфична. Аз създавам единия край на двупосочна транспортна система между Земята и Титан. Чрез мен титанците могат да идват тук, а неколkokратно съм изпращал и теранци на Титан. Този начин на придвижване е значително по-добър от стандартното прекосяване на пространството, тъй като не се губи никакво време.

Той се усмихна на Джо Шилинг и на Леърд Шарп и се наведе напред:

— Искате ли да ви покажа как става?

— Господи! — възкликна Шарп. — Убий го!

— Виждате ли?

Гласът на Филипсън достигаше до тях, но самият доктор не се забелязваше. Сякаш ги обграждаше някаква плътна завеса, която размиваше и постепенно заличаваше очертанията на пейзажа. Наоколо започнаха да кръжат безброй частици, подобни на блестящи топки за голф, и познатата им реалност се скри зад тях.

„Може би — помисли си Джо Шилинг — това е окончателно спиране на процеса на нашите възприятия.“

Въпреки решителността, с която бе изпълнен, той почувства страх.

— Ще го убия — долетя отнякъде гласът на Леърд Шарп и после прозвучаха няколко изстрела. — Дали успях? Джо, дали...

Гласът на Шарп заглъхна. Настана абсолютна тишина.

— Страх ме е, Шарп — каза Джо Шилинг. — Какво е това? Не разбираше какво се случва. Протегна ръце и изпита усещането, че напипва поток от подобни на атоми субчастици, които се носят навсякъде около него.

„Нима това е базовата структура на Вселената? — запита се той. — Свят извън времето и пространството, отвъд границите на човешкото познание?“

Внезапно видя огромна равнина, пълна с въгове, застанали неподвижно във фиксирани части от пространството. Или може би не бяха неподвижни, а се местеха страшно бавно? В позите им се долавяше някакво страдание — въговете се напругаха, но времето сякаш беше застинало и те оставаха по местата си. „Дали е завинаги?“ — запита се Джо Шилинг. Въговете бяха невъобразимо много — той не можеше да види докъде се простира тази хоризонтална повърхност, не можеше да си представи дори.

Това е Титан, каза някакъв глас в ума му.

Джо осъзна, че не усеща теглото си и се носи надолу. Отчаяно се опита да стабилизира позицията на тялото си, но не знаеше как.

„По дяволите! — помисли си. — Всичко се обърка. Изобщо не трябва да съм тук!“

— Помощ — извика той. — Измъкнете ме! Леърд Шарп, тук ли си? Какво стана с нас?

Никой не му отговори.

Джо вече падаше с по-голяма скорост. Въпреки че видимо полетът му не спря, той изведнъж усети, че е пристигнал където е трябвало.

Около него се оформи огромна стая, затворено помещение с неясни очертания. В следващия момент видя маса, от другата страна на която седяха въгове. Започна да ги брои, но когато стигна до двайсет, се отказа. Редицата им продължаваше докъдето му стигаше погледът. Те бяха заети с нещо и в първия момент Джо не успя да проумее какво правят. След това изведнъж разбра.

Играйте, достигна до него мисълта на въговете.

Размерите на масата го смаяха. В далечината двата ѝ края чезнеха в подструктурата на реалността, в която се намираше. А право пред себе си Джо видя ясно колода карти. Въговете чакаха. Явно трябваше да изтегли карта.

Той беше на ход.

„Слава Богу — каза си Джо Шилинг, — че мога да играя. Че знам правилата. Макар че и да не ги знаех, едва ли щеше да има значение за тях. Тази Игра продължава прекалено дълго, за да имат значение такива неща. Колко ли дълго играят всъщност? Кой знае? Може би дори самите въгове не знаят. Или са забравили.“

Изтегли дванайсетица.

„А сега — помисли си той — следва същността на Играта. Моментът, в който трябва да реша дали блъфирам или не, дали ще преместя фигурата си дванайсет полета напред, или не. Но те могат да четат мислите ми! Как да играя с тях в такъв случай? Не е честно!“

И все пак трябваше да направи някакъв ход.

„Такава е ситуацията, в която се намираме — каза си той. — И не можем да се измъкнем, никой от нас не може. Дори велики играчи като Джеръм Лъкман могат да умрат в нея. Да умрат, докато се опитват да спечелят.“

Чакахме ви прекалено дълго, достигна до него мисълта на въговете. Не ни карайте да ви чакаме още.

Джо не знаеше какво да прави. Какъв беше залогът? И какво можеше да заложи той? Огледа се, но не видя кошница или нещо друго, в което да се слагат залозите.

„Игра с блъфиране, в която участват телепати и няма залози — осъзна Джо Шилинг. — Каква пародия. Как мога да се измъкна оттук?“

Има ли изобщо някакъв изход?“

Той не знаеше дори това.

„Ето я истинската Игра — осъзна той, — а на Тера е наложен неин вариант, подходящ за теранците.“

Но дори това озарение не му подсказваше как да постъпи. Той взе фигурата си и започна да я мести напред, квадрат след квадрат. Дванайсет полета. Прочете надписа.

На вашата земя е открито злато. Получавате петдесет милиона долара възнаграждение за продукцията от двете действащи мини.

„Няма нужда да се блъфира — каза си Джо Шилинг. — Какво поле! Най-хубавото, за което съм чувал. На игралните табла на Земята няма такива.“

Той постави фигурата си върху полето и се облегна назад.

Щеше ли някой да го предизвика? Да го обвини, че блъфира?

Той чакаше. Никой от съперниците му не помръдваше, в безкрайната редица от въгове не се забелязваха никакви признаци за живот.

„Е — помисли си той, — аз съм готов. Вие сте на ход.“

Това е блъф, обяви някой.

Той не разбра кой от въговете го предизвиква. Изглеждаше сякаш всички едновременно са му изпратили тази мисъл.

„Нима телепатичните им способности могат да им изневерят в толкова важен момент? — зачуди се той. — Или умишлено не прибягват до телепатията по време на Игра?“

— Грешите — каза той и обърна картата си. — Ето, вижте. Погледна надолу.

Картата вече не беше дванайсетица.

Беше единайсетица.

Вие сте слаб блъфьор, мистър Шилинг, събщи му мислено цялата група въгове. Винаги ли играете така?

— Много съм напрегнат — каза Джо Шилинг. — Не съм видял добре какво пише на картата.

Беше вбесен и много изплашен.

— Тук има някаква измама. Както и да е, какъв е залогът? *В тази Игра — Детройт, отвърнаха въговете.*

— Не виждам документите за собственост — каза Джо Шилинг, оглеждайки масата.

Погледнете отново, казаха въговете.

И той видя в центъра на масата предмет с вид на стъклена топка и с размерите на преспание. Във вътрешността ѝ блещукаше нещо сложно, ярко и живо. Джо се наведе напред, за да го разгледа по-подробно. Миниатюрен град. Небостъргачи и улици, къщи, заводи...

Това беше Детройт.

И сега си го искаме, казаха въговете.

Джо Шилинг се пресегна и върна фигурата си едно квадратче назад.

— Всъщност това беше ходът ми.

Играта експлодира.

— Послужих си с измама — обяви Джо. — Така че е невъзможно Играта да продължи. Съгласни сте, нали? Развалих играта.

Нещо го удари по главата, той падна и потъна дълбоко в сивотата на безсъзнанието.

ГЛАВА 14

В следващия момент Джоузеф Шилинг установи, че се намира насред пустинята и отново усети успокоителния натиск на земното притегляне. Слънцето го заслепяваше и изливаше върху него познатия златист поток горещина. Джо примижа, вдигна ръка, за да защити очите си от слънчевите лъчи и се огледа.

— Не спирайте — каза някой.

Той се обърна и видя, че редом с него през неравния пясък крачи доктор Филипсън. Възрастният весел и дребен доктор се усмихваше.

— Продължавайте да вървите — каза доктор Филипсън с приятен, нормален тон. Защото иначе ще си умрем тук. Няма да ви хареса.

— Обяснете ми какво става — помоли Джо Шилинг, но продължи да върви. Доктор Филипсън изобщо не изоставаше, крачейки с лекота с големи крачки.

— Вие определено провалихте Играта — изкиска се доктор Филипсън. — Изобщо не са предполагали, че може да се опитате да мамите.

— Те започнаха първи! Промениха стойността на картата.

— За тях това е напълно законно. Един от основните ходове в Играта. Любим похват на титанските играчи е да упражняват екстрасензорните си способности върху картите. Това е вид съревнование между страните в Играта. Този, който тегли картата, се стреми да запази стойността ѝ константа, нали схващате? Приемайки променената стойност на картата, вие изгубихте, но когато преместихте фигурата си според същата тази стойност, развалихте Играта.

— Какво стана със залога?

— Детройт? — Доктор Филипсън се засмя. — Не може да се претендира за него, остава си залог. Разбирате ли, титанските играчи спазват свято правилата на Играта. Може да не ви се вярва, но е така. Естествено, придържат се към техните правила, но все пак ги спазват.

В момента не знам как точно ще постъпят. Чакали са много дълго, за да играят с вас, но не съм сигурен, че ще опитат отново след това, което се случи. Това трябва доста да ги е разстроило психически, няма да дойдат на себе си скоро.

— На коя фракция са представители те? На екстремистите?

— О, не. Титанските играчи са изключително умерени в своите политически възгледи.

— А вие? — попита Шилинг.

— Признавам си, че съм екстремист — каза доктор Филипсън. — Ето защо съм тук, на Тера.

Под ослепителната обедна слънчева светлина неговата „гореща игла“ блещукаше в такт с широките му крачки.

— Почти пристигнахме, мистър Шилинг. Още един хълм и ще видите накъде сме се запътили. Постройката нарочно е ниска, за да не привлича внимание върху себе си.

— Всичките въгове, които са дошли на Земята, ли са екстремисти?

— Не — отвърна доктор Филипсън.

— А Е. Б. Блек, детективът?

Доктор Филипсън не отговори.

— Той не е от вашата партия — реши Шилинг.

Отново не последва отговор. На доктор Филипсън явно не му се говореше по темата.

— Значи ако нещата опрат дотам, мога да му се доверя? — попита Шилинг.

— Може би — кимна доктор Филипсън.

Джо погледна напред и видя сграда в испански стил с керемиден покрив и бели кирпичени стени, заобиколена от декоративна желязна ограда, боядисана в черно. „Мотел Подслон“, гласеше надписът на неонова табела, чиито светлини в момента бяха изключени.

— И Леърд Шарп ли е тук? — попита Шилинг.

— Шарп е на Титан — отвърна доктор Филипсън. — Може и да го върна тук, но определено няма да е сега.

Той се намръщи.

— Съобразително създание е този Шарп. Но трябва да си призная, че не ме е грижа за него.

Докторът избърса червеното си потно чело с ленена носна кърпичка и забави крачка, поемайки по настлания с плочки път към мотела.

— Нито пък ме е грижа за вашето мошеничество.

Сега той изглеждаше напрегнат и раздразнен. Шилинг се чудеше на какво се дължи това.

Вратата на офиса на мотела беше отворена и доктор Филипсън тръгна към нея, взирайки се в полумрака вътре.

— Ротман? — нерешително се обади той.

На прага се появи женска фигура. Беше Патриша Маклейн.

— Съжалявам, че закъснях — започна доктор Филипсън. — Но този човек тук и приятелят му дойдоха...

— Тя е извън контрол — прекъсна го Патриша. — Алън с нищо не може да помогне. Махайте се оттук!

Тя претича покрай доктор Филипсън и Джо Шилинг към паркираната си кола. Там внезапно изчезна. Доктор Филипсън изсумтя, после изруга и отскочи от вратата на мотела толкова бързо, сякаш го бяха полели с вряла вода.

Високо в обедното небе Джо Шилинг видя някаква точка, която се издигаше все по-нависоко и по-нависоко, докато накрая съвсем престана да се вижда. От блясъка и напрегнатото виждане започна да го боли главата. Обърна се към доктор Филипсън:

— Боже мой! — възкликна той. — Това не е ли...

— Погледнете — каза доктор Филипсън. Той сочеше с „горещата игла“ към офиса на мотела и Джо Шилинг надникна през вратата. В първия момент не можа да види нищо, после зрението му постепенно се приспособи към полумрака.

На пода лежах сгърчени мъжки и женски тела, преплетени по такъв начин, че приличаха на някакво многоръко чудовище. Като че ли бяха разбъркани и сплескани от някаква неизвестна сила, и получената се невероятна сплав бе захвърлена тук.

Мери Ан Маклейн седеше на пода в ъгъла на стаята, превита и закрила лицето си с ръце. До нея стояха Питър Гардън и добре облечен мъж на средна възраст, когото Шилинг не познаваше. Те мълчаха, а лицата им бяха пребледнели.

— Ротман! — изхлипа докторът, втренчен в едно от осакатените тела. После се обърна към Пит Гардън:

— Кога се случи това?

— Току-що — прошепна Пит.

— Вие сте късметлия — каза добре облеченият мъж на доктор Филипсън. — Ако бяхте дошли малко по-рано, щеше да убие и вас. Трябва да благодарите на съдбата, че закъсняхте за срещата.

Треперейки, доктор Филипсън вдигна „горещата игла“ и неуверено се прицели в Мери Ан.

— Недейте — каза Пит Гардън. — Те опитаха същото и вижте какво стана.

— Мютро — попита докторът, — а вас защо не ви е убила?

— Защото е теранец — отвърна Пит Гардън. — Единственият сред вас. Така че тя дори не го докосна.

— Най-добре ще бъде — каза добре облеченият мъж, Мютро, — ако никой от нас не предприема нищо. Избягвайте каквито и да е движения, така ще е най-сигурно.

Той не откъсваше поглед от превитата фигура на Мери Ан Маклейн.

— Не пожали дори баща си — добави Мютро, — но Патриша успя да се измъкне. Не знам какво е станало с нея.

— Момичето се добра и до нея — каза доктор Филипсън. — Ние видяхме, макар и в момента да не разбрахме какво е станало.

Той хвърли своята „гореща игла“. Тя се търкулна по пода, удари се в отсрещната стена и остана да лежи там. Лицето му беше пребледняло.

— Тя наясно ли е какво е направила?

— Знае какво е направила — отвърна Пит Гардън. — Разбира колко е опасна дарбата ѝ и не желае да я използва отново.

Той се обърна към Джо Шилинг:

— Тя явно не им беше по силите. Отначало успяха да поемат частичен контрол над нея, но не можаха да го удържат. Наблюдавах битката им. Тя беше в тази стая и продължи няколко часа. До пристигането на последния член на групата. — Пит посочи смазаното, разкъсано тяло на светлокос мъж с очила. — Дон, така го нарекоха. Смятаха, че той ще реши изхода от битката, но Мютро ѝ се притече на помощ със своите способности. Всичко свърши за миг — както седяха на столовете си, изведнъж започнаха да летят насам-натам като парцалени кукли.

Пит помълча и добави:

— Не беше приятно за гледане. Но така или иначе се случи.

Той потръпна.

— Ужасна загуба — каза доктор Филипсън и изгледа Мери Ан с омраза. — Неконтролируем полтъргайт. Знаехме за това, но заради Патриша и Алън я приемахме такава, каквата е. Е, сега ще ни се наложи да започнем всичко отначало. Разбира се, лично аз няма защо да се страхувам от нея — мога да се върна на Титан когато си поискам. Надявам се, че не може да използва способностите на толкова огромно разстояние, защото в противен случай едва ли можем да направим нещо. Но ще се наложи да поема този риск.

— Мисля, че ако реши, тя може да ви попречи да се върнете на Титан — каза Мютро. — Мери Ан! — изрече на висок глас той. Момичето вдигна глава. Джо Шилинг видя, че лицето ѝ е мокро от сълзи. — Имаш ли нещо против последният въг да се върне на Титан?

— Не знам — равнодушно отвърна тя.

— Те държат Шарп там — каза Джо Шилинг.

— Разбирам — каза Мютро. — Е, това променя нещата.

Той се обърна отново към Мери Ан:

— Не позволявай на Филипсън да си тръгне.

— Добре — кимна тя.

Доктор Филипсън сви рамене.

— Добър ход. Е, мен ме устройва да направим размяна. Шарп може да се върне тук, а аз — на Титан.

Тонът му беше спокоен, но Шилинг видя, че очите му се замъглиха от стъписване и напрежение.

— Да направим размяната веднага — предложи Мютро.

— Разбира се — отвърна доктор Филипсън. — Нямам желание да остана дълго време покрай това момиче. Това трябва да е очевидно дори и за вас. И не завиждам на вас и на хората ви за това, че зависите от подобна сурова и необузdana сила. Тя във всеки един момент може да се обърне против вас.

След кратка пауза той добави:

— Шарп се върна от Титан. В клиниката ми в Айдахо е.

— Как можем да го проверим? — попита Мютро.

— Обадете се оттук на колата си — каза доктор Филипсън на Джо Шилинг. — Той трябва да е в нея или някъде край нея в момента.

Джо излезе и отиде при една от паркираните коли. Отвори вратата и попита:

— Кой е собственикът ти?

— Мистър и мисис Маклейн — отвърна Рашмор-ефектът на колата.

— Искам да използвам видеофона ти.

Той седна на напечената от слънцето седалка и се обади на собствената си кола, паркирана до клиниката на доктор Филипсън в покрайнините на Покатело, щата Айдахо.

След кратка пауза се чу гласът на колата му, Макс:

— Какво искаш пък сега, по дяволите?

— Там ли е Леърд Шарп? — попита Джо Шилинг.

— На кого му пука?

— Чуй ме внимателно... — започна Шилинг, но в този момент върху малкия екран на видеофона се появи лицето на Леърд Шарп.

— Добре ли си? — попита го Джо.

Шарп кимна рязко.

— Джо, видя ли титанските играчи? Колко ли бяха? Не знам дали изобщо бих могъл да ги преброя!

— Не само че ги видях, но успях и да ги изиграя — отвърна Джо Шилинг. — Така че те веднага ме изхвърлиха обратно тук. Вземи Макс — нали знаеш, това е колата ми — и се върни в Сан Франциско. Ще се видим там.

Следващите му думи бяха предназначени за неговата стара, своенравна кола:

— Макс, съдействай на Леърд Шарп, да те вземат дяволите!

— Добре де — отвърна Макс раздражено, — ще му съдействам.

Джо Шилинг се върна в мотела.

— Предвидих какво ще ни разкажете за разговора си с адвоката — каза Мютро, — така че пуснахме Филипсън да си ходи.

Джо се огледа. Така си беше. Доктор Филипсън го нямаше.

— Нищо не е приключило — отбеляза Пит Гардън. — Филипсън се върна на Титан. Хоторн е мъртъв.

— Но организацията им е унищожена — каза Мютро. — Останахме само аз и Мери Ан. Не можах да повярвам, когато видях как тя унищожи Ротман — на него се дължеше мощта ни.

Той се наведе над тялото на мъжа и го докосна.

— Кое е най-мъдрото нещо, което можем да направим сега? — обърна се Джо Шилинг към Пит. — Не можем да ги преследваме на Титан, нали?

Не искаше да се срещне лице в лице с играчите от Титан отново. И все пак...

— Най-добре е да се свържем с Е. Б. Блек — отвърна Пит. — Това е единственото нещо, което може да ни помогне в така създалата се ситуация. Иначе с нас е свършено.

— Можем да се доверим на Блек, нали? — попита Мютро.

— Доктор Филипсън загатна, че можем — каза Шилинг. Поколеба се и добави: — Аз предлагам да рискуваме.

— И аз — добави Пит.

След кратка пауза Мютро кимна рязко.

— А ти какво мислиш, Мери? — попита Пит момичето, което продължаваше да седи превито в ъгъла.

Тя мълча дълго и най-накрая каза:

— Не знам. Не съм сигурна на кого можем да се доверим. Аз вече дори и на самата себе си не вярвам.

— Трябва да го направим — каза Джо. — Поне според мен. Той... или то... те търси. При Карол е. Ако и на него не можем да се доверим...

Шилинг млъкна и се намръщи.

— ... Значи Карол е в опасност — довърши Пит с безизразен глас.

— Да — кимна Шилинг.

— Нека да му позвъним. Още сега.

Отидоха при колата на Маклейнови и Джо Шилинг позвъни до апартамента в Сан Рафаел.

„Ако това е грешка — помисли си Джо Шилинг, — тя вероятно ще доведе до смъртта на Карол и бебето. Какво ли ще е то, момче или момиче? Сега има такива тестове, че още на третата седмица може да се определи полът на бебето. Пит, разбира се, ще е щастлив и в двата случая.“

При тази мисъл Джо леко се усмихна.

— Ето го! — обади се Пит развълнувано.

На екрана на видеофона се появи въг и Джо Шилинг си помисли с раздражение, че всички те страшно си приличат.

„В действителност доктор Филипсън изглежда така — осъзна той. — Точно както го е видял Пит. Не е било халюцинация.“

— Къде се намирате, мистър Гардън? — достигна до тях от високоговорителите въпросът на въга. — Виждам, че и мистър Шилинг е с вас. Ако се нуждаете от помощта на полицията, сме готови да ви изпратим кораб по всяко време, където пожелаете.

— Връщаме се — каза Пит. — Не се нуждаем от кораб. Как е Карол?

— Мисис Гардън е много разтревожена, но физическото ѝ състояние е задоволително.

— Тук има девет мъртви въга — каза Джо Шилинг.

— От Уа Пей Нан? — попита незабавно детективът. — Партията на екстремистите?

— Да — отвърна Шилинг. — Един от тях се върна на Титан — този, който тук беше доктор Ю. Р. Филипсън от Покатело, щата Айдахо. Познавате го, известния психиатър. Настояваме да се заемете с клиниката му незабавно — там може да има негови съучастници.

— Ще го направим — обеща Е. Б. Блек. — Убийците на колегата ми Уейд Хоторн сред мъртвите ли са?

— Да — отговори Шилинг.

— Това е добре — каза Е. Б. Блек. — Кажете ни местоположението си и ще изпратим някого да направи необходимото.

Пит му даде исканата информация.

— Това е — каза Джо, когато екранът угасна. Не знаеше как да се чувства. Дали бяха постъпили правилно? Щяха да разберат скоро.

Тръгнаха обратно към мотела. Никой не проговори по пътя.

— Дори и да се доберат до нас — каза Пит, спирайки се при вратата, — ще продължавам да твърдя, че сме направили най-доброто, което сме можели да направим. Човек не може да знае всичко. Тази гледка — той направи жест с ръка — е толкова кошмарна, тези хора и въгове, слети в едно цяло... Може би още не съм дошъл на себе си след последната нощ.

— Пит — каза Джо Шилинг, — *аз видях Играчите от Титан*. И това беше достатъчно.

— Какво ще правим сега? — попита Пит.

— Ще възстановим „Красивата синя лисица“.

— А после?

— Ще играем! — заяви Джо Шилинг.
— Срещу кого?
— Срещу тях — каза Джо Шилинг. — Трябва да го направим. Те няма да ни оставят никакъв друг шанс.
Влязоха в мотела.

Когато се връщаха към Сан Франциско, Мери Ан леко се оживи и каза:

— Не чувствам да ме контролират толкова силно като преди. Въздействието им намалява.

Мютро я погледа.

— Да се надяваме, че е така.

Изглеждаше ужасно уморен.

— Мога да предвидя — каза той на Пит Гардън — какъв ще е резултатът от усилията ви за възстановяване на групата. Искате ли да го научите?

— Да — отвърна Пит.

— Полицията ще ви разреши. Още довечера ще имате законна група от играчи, както преди. Ще се съберете във вашата щабквартира в Кармел и ще обсъдите по-нататъшната си стратегия. От този момент нататък възможното бъдеще се разклонява в паралелни потоци. Всичко ще зависи от това дали групата ще позволи на Мери Ан Маклейн да вземе участие в Играта като нов Настояник.

— И как ще се развие бъдещето във всеки от двата случая? — попита Пит.

— Мога да видя ясно какво ще стане, ако тя не бъде приета в групата. Нека да кажем просто, че в този случай не ви очаква нищо добро. Другата алтернатива е неясна, защото Мери е непостоянна и непредсказуема в рамките на обичайните причинно-следствени връзки, при нея е в сила непричинният принцип на едновременността.

Мютро замълча за момент и продължи:

— Въз основа на предвижданията си предлагам да се опитате да я направите част от групата. *Въпреки че това е незаконно.*

— Точно така — кимна Джо Шилинг. — Нейното участие е строго забранено според правилата на тукашните Блъфорганизации. В Играта не се допускат псионици от никакъв вид. Но нашите

противници също притежават пси-способности — титанците са телепати. Мери би била много ценна за нас. Нейното участие в групата ще неутрализира фактора телепатия. Иначе те ще имат абсолютно преимущество.

Той си спомни за спора заради картата, която бе изтеглил, промяната на стойността ѝ от дванайсет на единайсет.

„Не можем да се борим срещу подобно нещо — осъзна той. — Дори и ако Мери е с нас...“

— Аз също бих искал да се присъединя към групата, ако е възможно — каза Мютро. — Въпреки че според закона и аз не мога да играя. Членовете на „Красивата синя лисица“ трябва да разберат сериозността на ситуацията, в която сме попаднали и какъв е залогът този път. Това вече не е просто размяна на документи за собственост, не е съревнование между Настояници, което да покаже кой е най-велик. Това е възобновяване на старата ни битка с врага след всичките тези години. Ако тя изобщо някога е спирала.

— Никога не е спирала — обади се Мери Ан. — Ние, хората в нашата организация, знаехме това. Мисля, че и хората, и въговете са на едно и също мнение по въпроса.

— А ще получим ли разрешение от Е. Б. Блек и полицейските власти? — попита Пит ясновидеца. — Каква е прогнозата ви?

— Предвиждам среща между териториалния комисар САЩ Камингс и Е. Б. Блек. Но не мога да предугадя резултата от нея. Има нещо, в което САЩ Камингс е забъркан и това внася нова променлива в ситуацията. Чудя се дали САЩ Камингс не е екстремист. Как беше името на партията им?

— Уа Пей Нан — отговори Джо Шилинг. — Така ги нарече Е. Б. Блек.

Той никога не беше чувал тази думи, преди детективът-въг да ги произнесе. Постоянно ги превърташе в ума си, опитвайки се да извлече някакъв смисъл от тях. Но те си оставаха абсолютно неразбираеми за него. Накрая се отказа. Не можеше да си представи какво представлява подобна партия и какво е чувството да си част от нея.

„Не ги разбирам — осъзна той. — А това е лошо, защото ако не можем да се поставим на тяхно място, не можем да предвидим постъпките им. Дори когато имаме ясновидец на разположение.“

Не се чувстваше много уверен. Обаче не искаше да споделя това с хората, които бяха заедно с него в колата.

„Скоро ние, подсилената «Красива синя лисица», ще изиграем първия си ход срещу титанците. Може би Мютро и Мери Ан Маклейн ще ни помагат, но дали това ще бъде достатъчно? Мютро не може да предвиди какво ще стане, а както отбеляза доктор Филипсън, на Мери Ан не може да се разчита.“

И все пак той беше доволен, че тя се е присъединила към тях. Без нейната помощ той и Пит щяха да си останат тук, в този мотел, на сред пустинята в Невада. Точно както бе предвиждала стратегията на титанците.

— С удоволствие ще ви отстъпя по някое от владенията ми — каза Пит на Мери Ан и Дейв Мютро. — Вие, Мери, можете да вземете Сан Рафаел. А вие, Мютро — Сан Анселмо. Надявам се, че това ще ви помогне да влезете в Играта.

Никой не му отговори. Нито един от тях не се чувстваше достатъчно оптимистично настроен.

— *Как може да се блъфира срещу телепати?* — възкликна Пит.

Това беше добър въпрос. Всъщност от този въпрос зависеше всичко. Но никой не знаеше отговора.

„Поне няма да могат да сменят стойността на картите — помисли си Шилинг. — Мери Ан ще им противодейства и ще стабилизира изтеглените от нас карти. Обаче...“

— За да разработим стратегия — каза Пит, — ще се нуждаем от помощта на всичките членове на „Красивата синя лисица“. Все някой ще има ценна идея.

— Мислиш ли? — попита Шилинг.

— Така трябва да бъде — изрече рязко Пит.

ГЛАВА 15

В десет часа вечерта членовете на групата започнаха да се събират в щабквартирата в Кармел. Пръв пристигна Силванус Енгст, този път — може би за първи път в живота си — трезвен и мълчалив, но както винаги с бутилка уиски в хартиен плик. След като я сложи в бюфета, той се обърна към Пит и Карол Гардън, които пристигнаха след него.

— Не мога да повярвам, че ще пуснем псита в групата си — промърмори той. — Имам предвид, че това, което искате, ще направи невъзможно участието ни в Играта.

— Изчакай да се съберат всички — изрече сухо, дори враждебно Бил Келъмайн, който тъкмо влизаше. Той се обърна към Пит: — Преди да взема решение, искам да се видя с двамата. С момичето и ясноvideца, който, както разбрах, е бивш служител на Джеръм Лъкман в Ню Йорк.

Въпреки че беше свален от председателското място в групата, Келъмайн веднага пое нещата в свои ръце. „И може би така е най-добре“ — помисли си Пит.

— Така е правилно — отговори той разсеяно и надникна в бюфета, за да види какво е донесъл Силванус Енгст. Този път канадско уиски, и то много добро. Пит си взе празна чаша и я сложи в машината за лед.

— Благодаря, сър! — пропищя машината.

Пит си наля питие и се обърна с гръб към стаята, която бавно се пълнеше с хора. Дочуваше тихите им разговори.

— И то не един, а цели двама псита!

— Да, но целта е патриотична!

— Дори и да е така. Пуснем ли псита в Играта, край с нея!

— Можем да поставим условието, че ще бъдат Настояници, докато приключи този скандал с екстремистите, или как там се наричаха... Уо По Нон? Пишеше нещо такова за тях във вечерния брой

на „Кроникъл“. Е, сецаш се, войнствената част от въговете. Тези, за които мислехме, че са победени.

— Видя ли тази статия? „Кроникъл“ заключават, че тези „уопононци“ държат на толкова ниско равнище нашата раждаемост.

— Предполагат.

— Моля?

— Ти каза „заключават“. Това променя смисъл на статията.

— Както и да е, не се хващай за думата, исках да кажа, че ние сме длъжни да вземем тези двама псионици в „Красивата синя лисица“. Онзи въг, детектив Е. Б. Блек ни каза, че ще бъде от полза за нацията ни...

— Вярваш ли му? На един въг?

— Той е свестен въг. Още ли не си го проумял?

Стюърт Маркс потупа настойчиво Пит по рамото.

— Това е всичко, което се опитваш да ни убедиш да направим, нали?

— Не знам — отвърна Пит.

Наистина не знаеше. Чувстваше се изтощен. „Нека поне да си изпия питието на спокойствие!“ — помисли си той и отново обърна гръб на спорещите помежду си мъже и жени. Искаше му се Джо Шилинг да дойде по-бързо.

— Аз предлагам да ги приемем. Това ще подsigури защитата ни. Сега няма да играем помежду си, а срещу онези въгове-бъгове. А те могат да ни четат мислите и ако не им противопоставим нещо ново, загубата ни е сигурна. А това ново могат да ни го подsigурят двама псионици. Кой друг, ако не те? Няма да ни дойде помощ от небесата, я!

— Не можем да играем срещу въговете. Те просто ще ни се изсмеят. Забравихте ли как тук, в тази стая, поеха контрол над шестима от нас и ги накараха да убият Джеръм Лъкман? Щом могат да направят това...

— Не и с мен. Аз не съм от тези шестимата.

— Но можеше да бъдеш. Просто по случайност не са те избрали.

— Както и да е, ако си чел статията във вестника, знаеш как действат въговете. Те са видели сметката на Лъкман и на онзи детектив Хоторн, отвлекли са Пит Гардън и после...

— Но вестниците преувеличават.

— О, няма никакъв смисъл да се говори с тебе! — Джак Блау демонстративно напусна групата. Когато минаваше покрай Пит, го попита: — Кога ще дойдат те? Онези двама псионици?

— Всеки момент — отвърна Пит.

Карол се приближи до съпруга си, прекара своята гладка гола ръка през неговата и попита:

— Какво пиеш, скъпи?

— Канадско уиски.

— Всички ме поздравяват — каза Карол. — За бебето. Всички освен Фрея, разбира се. Но аз мисля, че дори и тя би ме поздравила, стига да...

— Стига да се примири с това — довърши вместо нея Пит.

— Наистина ли смяташ, че въговете — или поне някаква част от тях — са ограничавали раждаемостта ни?

— Да — отвърна Пит.

— Значи ако победим, може да започнем да раждаме повече?

Пит кимна.

— И в нашите градове ще се появи и нещо друго, освен милиардите Рашмор-устройства, които постоянно повтарят едно и също — „Да, сър“, „Не, сър“? — Карол стисна ръката му.

— А ако не успеем да спечелим — каза Пит, — много скоро на планетата изобщо ще престанат да се раждат деца. И расата ни ще загине.

— О! — Тя кимна натъжено.

— Това е голяма отговорност — каза застаналата зад тях Фрея Гардън Гейнс. — Поне като ви слуша човек, така излиза.

Пит сви рамене.

— И Джо е бил на Титан, така ли? И двамата сте били там?

— Джо, аз и Леърд Шарп — отвърна Пит.

— И сте достигнали дотам мигновено?

— Да.

— Странно — отбеляза Фрея.

— Защо не се разкараш оттук? — попита Пит.

— Нямам намерение да гласувам за присъединяването на тези двама псионици към групата ни, Пит — обяви Фрея. — Казвам ти го директно.

— Вие сте идиотка, мисис Гейнс — изрече Леърд Шарп. Той беше застанал наблизко и се бе заслушал. — Казвам ви го директно. И мисля, че ще сте сред малцинството.

— Борите се срещу традицията — възрази Фрея. — Хората няма да се отклонят от пътя, по който вървят вече от сто години.

— Дори и ако трябва да спасят човешката раса? — попита Леърд Шарп.

— Никой не е виждал тези играчи от Титан с изключение на Джо Шилинг и вас — отвърна Фрея. — Дори Пит не може да претендира, че ги е срещал.

— Те съществуват — каза Шарп тихо. — И е по-добре да ми повярвате. Защото скоро и вие ще ги видите.

Пит взе чашата си, прекоси апартамента и излезе навън, сред свежия вечерен калифорнийски въздух. Стоеше сам в полумрака с напитката си в ръка и чакаше. Не знаеше какво чака. Пристигането на Джо Шилинг и Мери Ан? Може би.

„А може би чакам нещо друго — помисли си той, — нещо още по-значимо. Чакам да започне Играта. Последната игра, която ние, теранците, ще изиграем.“

Той чакаше пристигането на играчите от Титан.

„Патриша Маклейн е мъртва — продължи размислите си Пит, — но в известен смисъл тя никога не е съществувала. Това, което съм видял, е било някакво подобие, фалшификация. В какво бях влюбен в такъв случай? И как мога да кажа, че съм изгубил нещо, което и без това го е нямало? За да изгубиш нещо, трябва първо да го притежаваш.

Както и да е, сега не е време да се мисли за това. Сега си имаме други грижи. Доктор Филипсън каза, че играчите от Титан са от партията на умерените. Каква ирония — в края на краищата ще трябва да се борим не срещу шайката екстремисти, а срещу огромната центристка партия. А може би така е по-добре — ще се изправим срещу цвета на тяхната цивилизация, не срещу въгове като доктор Филипсън, а срещу такива като Е. Б. Блек. Срещу достойни за уважение същества, които ще играят по правилата.

Това е единственото, на което можем да разчитаме. Че те спазват законите. Защото ако не е така, ако те са като Филипсън и Маклейнови...

Но в този случай изобщо нямаше да ни дадат шанс да играем с тях. Просто щяха да ни убият, както убиха Лъкман и Хоторн, и това щеше да бъде всичко.“

Внезапно видя фаровете на приземяваща се кола. Тя паркира зад останалите и изгаси светлините си. Врата ѝ се отвори и затвори и някаква мъжка фигура тръгна към Пит.

Кой беше това? Пит присви очи, но не можа да разпознае човека.

— Здравсти — каза непознатият. — Прочетох статията в днешния вестник и реших да дойда. Случващото се ми се стори страшно интересно. Сериозна работа, нали, приятелче?

— Кой сте вие? — попита Пит.

— Не ме ли познахте? — отвърна мъжът студено. — Мислех, че всички ме познават. Хоп-хоп-тралала. Може ли с групата ви днес да поседя? Бум-тряс! Ще бъде удоволствие, зная аз!

Той се приближи, спря до Пит и уверено протегна ръка.

— Аз съм Натс Кетс.

— Разбира се, че можете да наблюдавате играта ни, мистър Кетс — каза Бил Келъмайн. — Ще бъде чест за нас.

Той махна с ръка, призовавайки членовете на „Красивата синя лисица“ за тишина.

— Това е световноизвестният диско водещ и певец Натс Кетс, когото всички ние сме гледали по телевизията. Той ни моли да присъства на срещата ни тази вечер. Някой има ли нещо против?

Всички наблюдаваха мълчаливо случващото се, без да знаят как да реагират.

Пит се зачуди какво беше казала Мери Ан за Кетс. *Натс Кетс е в центъра на всичко това, нали?* — беше я попитал той. И тя бе отговорила положително.

И в момента изглеждаше, че наистина е така.

— Чакайте! — каза Пит.

Бил Келъмайн се обърна към него и каза:

— Не можеш да имаш никакви основателни възражения против присъствието на този човек тук. Не мога да повярвам, че ти сериозно...

— Да изчакаме докато дойде Мери Ан — каза Пит. — Нека тя да реши за Кетс.

— Тя дори не е член на групата ни — каза Фрея Гейнс.

Настъпи тишина.

— Ако той влезе тук — каза Пит, — аз излизам.

— И къде ще отидеш? — попита Келъмайн.

Пит не отговори.

— Момиче, което дори не е част от групата ни... — започна Келъмайн.

— Защо си настроен против него? — обърна се Стюърт Маркс към Пит. — Рационално ли е? Какво искаш да докажеш?

Всички гледаха към него и се чудеха какви са причините за поведението му.

— Ние сме в много по-лоша ситуация, отколкото предполагате — каза Пит. — Има много малък шанс да надиграем опонентите си.

— Е, и? — попита Стюърт Маркс. — Какво общо има това с...

— Смятам — обяви Пит, — че Кетс е на тяхна страна.

След миг Натс Кетс се разсмя. Той беше красив, мургав, с чувствени устни и умен, проникателен поглед.

— Това е нещо ново! — възкликна той. — Обвинявали са ме в какво ли не, само не и в това. Хоп-тралала! Аз съм роден в Чикаго, мистър Гардън, уверявам ви. Аз съм теранец. Тралала, тралала, тралала!

Кръглото му, весело лице излъчваше искрена радост. Той изглеждаше по-скоро изненадан, отколкото обиден.

— Искате ли да видите свидетелството ми за раждане? Слушайте, приятелче, мен наистина ме познават навсякъде, без майтап! Ако бях въг, досега да се е разчуло, не мислите ли?

Пит отпи от уискито и забеляза, че ръцете му треперят. „Изгубил ли съм връзка с реалността? — запита се той. — Май да. Може би още не съм се оправил напълно след запоя и временния ми психически срив. Аз ли съм човекът, който има право да съди Кетс? Трябва ли да съм тук изобщо? Може би това е моят край. Не техният, а моят. Лично мой и окончателен.“

— Тръгвам си — изрече той на глас. — Ще се върна по-късно.

Остави чашата си, обърна се и излезе от стаята. Спусна се по стъпалата към колата си и седна вътре. Затвори вратата и седя дълго

време в пълна тишина.

„Може би нося повече вреда, отколкото полза за групата? — запита се той. Запали цигара, но почти веднага я изхвърли. — Доколкото ми е известно, именно Натс би могъл да ни подхвърли идеята, от която се нуждаем. Той има богато въображение.“

Някой излезе на вратата и започна да го вика. Гласът едва достигаше до него:

— Пит, какво правиш? Върни се!

Пит запали колата.

— Да тръгваме — нареди той.

— Да, мистър Гардън.

Колата тръгна напред, после се издигна от тротоара, плъзна се над останалите коли, после над покривите на Кармел и накрая се насочи към Тихия океан, който започваше на четвърт миля на запад.

„Всичко, което трябва да направя — помисли си Пит равнодушно, — е да дам на колата команда за кацане. Защото след минута ще сме над водата. Дали Рашмор-ефектът ще ме послуша? Вероятно.“

— Къде сме? — попита Пит, за да провери догадката си.

— Над Тихия океан, мистър Гардън.

— Какво ще направиш — попита той, — ако ти наредя да кацнеш?

За момент настъпи тишина.

— Ще позвъня на доктор Маки и... — колата направи пауза. Явно анализираше различните варианти. — Ще кацна долу — реши тя. — Както ми е наредено.

Тя беше направила своя избор. А той?

„Не бива да се поддавам на депресията — каза си той. — Не трябва да върша подобни неща, безотговорно е.“

Въпреки това го направи.

Известно време гледа надолу, към тъмната вода. После завъртя кормилото и поведе колата по широка дъга обратно към сушата.

„Не, този начин не е за мен — помисли си той. — Не и в океана. Ще се спра на нещо в апартамента, нещо, което да поема — може би шишенце фенобарбитал. Или емфитал.“

Прелетя над Кармел, продължи на север и скоро колата му летеше над южната част на Сан Франциско. А след няколко минути

пристигна в Марин Каунти. Пред него беше Сан Рафаел. Той нареди на Рашмор-ефекта да се приземи пред кооперацията, в която бе апартаментът му. После се облегна назад и зачака.

— Пристигнахме, сър.

Колата се удари леко в тротоара и двигателят се изключи. Вратата се отвори послушно.

Пит излезе навън, отиде до входа, отключи и влезе.

Когато стигна до горе, установи, че вратата на апартамента, в който живееха двамата с Карол, е отключена. Отвори я и влезе.

Осветлението беше запалено. В гостната дългурест мъж на средна възраст седеше на дивана, скръстил нозе, и четеше „Кроникъл“.

— Забравяте — каза мъжът, захвърляйки вестника, — че ясновидецът може да предвиди всяко събитие, за което по-късно ще научи, че се е случило. А вашето самоубийство би било голяма новина.

Дейв Мютро се изправи на крака и пхна ръце в джобовете. Държеше се абсолютно непринудено.

— Това щеше да е абсолютно неподходящ момент за самоубийството ви, Гардън.

— Защо? — попита Пит.

— Защото — отвърна спокойно Мютро, — ако се откажете от самоубийството, ще се озовете на прага да откриете отговор на проблема с Играта срещу титанците. Отговор на въпроса как да се блъфира срещу раса от телепати. Аз не съм в състояние да предвидя какъв ще е този отговор, само вие можете да го измислите. И ще го измислите, стига да не умрете през следващите десет минути.

Той кимна по посока на банята, където се намираше аптечката.

— Реших да подпомогна осъществяването на това бъдеще, което бих желал да се реализира. Ето защо долетях тук и изхвърлих таблетките ви. Аптечката е празна.

Пит веднага отиде в банята, за да провери думите на Мютро.

Не беше останал дори аспирин. Той видя само празни рафтове.

— Защо му позволи да направи това? — попита ядосано аптечката.

Нейният Рашмор-ефект отговори раболепно:

— Той каза, че е за ваше добро, мистър Гардън. Знаете на какво сте способен, когато сте в депресия.

Пит затвори с трясък вратите на аптечката и се върна в гостната.

— Спечелихте, Мютро — призна си той. — Или поне що се отнася до начина, който бях избрал...

— Разбира се, вие можете да изберете някой друг начин — каза Мютро хладнокръвно. — Но по емоционални причини предпочитате оралния начин за самоубийство. Отрови, наркотици, успокоителни, сънотворни и така нататък.

Той се усмихна.

— У вас има вътрешна съпротива към всички останали начини. Например към хвърляне в Тихия океан.

— Можете ли да ми кажете нещо за моето решение на проблема с Играта срещу титанците? — попита Пит.

— Не — отвърна Мютро. — Не мога. Това изцяло зависи от вас.

— Благодаря — изрече Пит язвително.

— Въпреки това мога да ви кажа едно нещо. Да ви подсказа. То може да ви зарадва, може и да не ви зарадва. Не мога да предвидя реакцията ви, защото вие няма да ми я покажете. Патриша Маклейн не е мъртва.

Пит го зяпна.

— Мери Ан не я е убила. Приземила я е някъде. Не ме питайте къде, защото не знам. Но предвиждам, че Патриша ще се появи в Сан Рафаел през следващите няколко часа. В апартамента си.

Пит не можеше да измисли какво да каже. Той продължаваше да се взира в ясновидеца.

— Виждате ли? — каза Мютро. — Никаква реакция от ваша страна. Очевидно изпитвате противоречиви чувства. Тя ще бъде тук само за кратко. После ще си отиде на Титан. И то не чрез псионичните способности на доктор Филипсън, а по по-традиционен начин — с междупланетен космически кораб.

— Тя наистина е на тяхна страна, нали? Няма никакво съмнение по въпроса?

— О, да — кимна Мютро. — На тяхна страна е. Но това няма да ви спре да отидете да я видите, нали?

— Не — каза Пит и тръгна към вратата на апартамента.

— Може ли да дойда с вас? — попита Мютро.

— Защо?

— За да й попреча да ви убие.

Пит се замисли за миг.

— Наистина е така, нали?

Мютро кимна.

— Наистина, и вие го знаете. Видяхте как те застреляха Хоторн.

— Е, добре — каза Пит. — Елате с мен.

Помълча малко и добави:

— Благодаря.

Не му беше лесно да го каже.

Излязоха заедно от сградата. Пит крачеше малко пред Дейвид Мютро.

Докато вървяха по улицата, той Пит попита:

— Знаете ли, че онзи Натс Кетс, дисководещия, се появи в щабквартирата ни в Кармел?

— Да — кимна Дейв Мютро. — Видяхме се преди около час и поговорихме. Той ме намери. Това беше първата ни среща, макар че, разбира се, бях слушал за него. И именно заради него преминах на другата страна.

— Преминахте на другата страна?

Пит спря и се обърна към Мютро, който крачеше подире му.

И за свое най-голямо учудване видя „горещата игла“, насочена към него.

— Да, на страната на Кетс — изрече Мютро спокойно. — Натискът, който ми оказа, просто беше прекалено силен за мен, Пит. Не можех да му противодействам ефективно. Натс е изключително силен. Неслучайно са го избрали за водач на Уа Пей Нан на Тера. Хайде, да продължим пътя си към апартамента на Патриша Маклейн.

Той размаха „горещата игла“.

— Защо не ми позволихте да се самоубия? — попита Пит след малко. — Защо изобщо трябваше да се намесвате?

— Защото — отвърна Мютро — и вие ще минете на наша страна, Пит. Ние можем да ви използваме по най-добрия начин. Уа Пей Пан не одобрява идеята всичко да се реши с Играта. Ако с ваша помощ проникнем в „Красивата синя лисица“, ще можем да прекратим едностранно Играта. Вече разговаряхме с умерената фракция на Титан и те твърдо са решили да играят. Обичат да играят и смятат, че този

спор между двете култури трябва да бъде разрешен по законен път. Едва ли има нужда да казвам, че Уа Пей Нан не са съгласни.

Те крачеха по тъмния тротоар към апартамента на Маклейнови. Дейв Мютро вървеше малко по-назад от Пит.

— Трябваше да се досетя — каза Пит. — Когато Кетс се появи, имах предчувствие, но не направих нищо.

Бяха проникнали в групата и то чрез него. Сега съжаляваше, че не е намерил смелост да потопи колата в морето. Така щеше да бъде най-добре за всички, замесени в историята. За всички и за всичко, в което той вярваше.

— Когато започне играта — каза Мютро, — аз ще бъда там заедно с вас, Пит, и вие ще откажете да играете. Дотогава Натс може би ще е успял да убеди останалите. Не мога да видя дали е така — алтернативните варианти са ми затъмнени, не знам по каква причина.

Вече почти бяха достигнали до апартамента на Патриша. Когато отвориха вратата, видяха вътре Патриша Маклейн, която беше заета с подреждането на два куфара. Тя дори не направи пауза, за да отвърне на поздравите им.

— Прочетох мислите ви, докато идвахте насам — каза, докато вадеше купчина дрехи от гардероба и ги слагаше в единия от куфарите. Пит видя, че изглежда изплашена и потисната. Явно се бе пречупила след злополучния сблъсък с Мери Ан. Тя събираше багажа си трескаво, сякаш чувстваше неумолимото приближаване на нещо фатално.

— Къде отиваш? — попита Пит. — На Титан?

— Да — отвърна Патриша. — Колкото се може по-надалеч от това момиче. Там тя няма да може да се добере до мен. На Титан ще бъда в безопасност.

Ръцете ѝ трепереха и тя не успяваше да затвори куфарите.

— Помогни ми — помоли Мютро.

Той послушно се подчини.

— Преди да тръгнеш — каза Пит, — нека те попитам нещо. Как играят титанците, след като са телепати?

— Мислиш ли, че има някакво значение за теб? — попита Патриша, вдигна глава и го погледна мрачно. — След като Кетс и Филипсън се разправиха с вас?

— Има значение — отвърна Пит. — Титанците играят от много отдавна, очевидно са намерили начин да приспособят своите способности...

— Те ги ограничават, Пит.

— Разбирам — отговори Пит. Но нищо не разбираше. Как ги ограничават? И до каква степен?

— Взимат специален наркотик — каза Патриша. — Действието му е сходно с това на теранския фенотиазин.

— Фенотиазинът — поясни Мютро — се предписва в големи дози на шизофрениците. В такива количества той се превръща в лекарство срещу психоза.

— И намалява шизофреничните видения — каза Патриша. — Защото блокира спонтанните телепатични способности. По този начин се премахва параноидалната реакция на подсъзнателната враждебност на останалите хора, която шизофрениците възприемат телепатично. Титанците притежават медикаменти, които им действат по почти същия начин и правилата на Играта ги задължават да се лишават от способностите си докато играят, или поне да ги ограничават донякъде.

Мютро погледна часовника си и каза:

— Той трябва да пристигне всеки момент, Патриша. Сигурно искаш да го изчакаш?

— Защо? — попита тя, като продължаваше да събира предмети из цялата стая. — Не искам да оставам тук. Единственото, което искам, е да се махна. Преди да се случи още нещо. Още нещо, свързано с нея.

— Трябва да сме трима, за да повлияем успешно на Гардън — отбеляза Мютро.

— Тогава вземете Натс Кетс — каза Патриша. — Пак ти казвам: нямам намерение да оставам тук дори минута повече от необходимото!

— Но Кетс сега е в Кармел — възрази търпеливо Мютро. — А когато тръгнем натам, Гардън вече трябва да е изцяло под наш контрол.

— Нищо не мога да направя — каза Патриша и демонстративно продължи да се занимава с багажа си. Изглежда, тя продължаваше да изживява стремителния полет, на който я беше пратила дъщеря ѝ. — Слушай, Дейв, Бог ми е свидетел, в момента за мен само едно нещо има значение. Не искам да преживея отново онова, което ми се случи в Невада. Ти беше там и знаеш за какво говоря. И следващия път тя няма

да те пощади, защото сега си на наша страна. Съветвам и теб да се махнеш колкото се може по-далеч оттук. Нека Ю. Р. Филипсън се занимава с това, щом като има имунитет към нея. Но животът си е твой и ти ще решиш какво да го правиш.

Тя продължи да събира багажа си, а Мютро мрачно седна с „горещата игла“ в ръце, за да чака появата на доктор Филипсън.

„Ограничават ги — помисли си Пит. — Ограничават психоспособностите на двете страни, участващи в Играта, както каза Патриша. Ще трябва да сключим споразумение с тях: ние да вземем фенотиазин, а те — тяхното лекарство. Значи са си служили с измама, когато са четели мисли. И отново ще се опитат да ни измамат. Не можем да им се доверим, че ще ограничат психоспособностите си. Изглежда, моралните им задръжки важат само когато играят помежду си, но не и срещу нас.“

— Точно така — отговори Патриша, която бе прочела мислите му. — Те няма да ограничат способностите си, докато играят срещу вас, Пит. И вие няма да ограничите своите способности, защото във вашите собствени правила няма такова условие. Не можете да им посочите законово основание за подобно изискване.

— Можем да докажем, че никога не сме допусkali в Играта хора с психонични способности — каза той.

— Но вече не е така. Вашата група ще гласува към нея да се присъединят дъщеря ми и Дейв Мютро, нали? — Тя му се усмихна накриво и безсърдечно, очите ѝ бяха мрачни, изгубили блясък. — Та такива работи, Пит Гардън. Много лошо. Но поне се опита да направиш нещо.

„Блъфиране — помисли си той. — Телепати. Ограничаване на телепатичните способности с помощта на медикаменти, които въздействат върху таламуса и потискат екстрасензорните области на мозъка. Степента на въздействие може да варира в зависимост от приетата доза. Например десет милиграма фенотиазин може само да намаляват телепатичните способности, а шейсет милиграма — да ги премахват напълно.“

И в този момент дойде прозрението.

„Ами ако не гледаме картите, които теглим? Тогава в мозъците ни няма да има нищо, което титанците да прочетат, защото самите ние няма да знаем стойността на картите...“

Патриша се обърна към Мютро и каза:

— Той почти успя, Дейв. Забравя само, че няма да играе на страната на теранците. Защото когато седне на игралната маса, вече ще бъде на наша страна.

Тя извади още една малка чанта и започна да я пълни бързо.

„Ако Мютро беше на наша страна — помисли си Пит, — щяхме да ги победим. Вече знам как.“

— Знаеш — каза Патриша, — но с какво ще ти помогне това?

— Бихме могли — изрече Пит на глас — да ограничим ясновидските му способности до определено равнище. Така, че Играта да стане непредсказуема.

„Може да се използват различни дози фенотиазин, които да действат за различен период от време. Така самият Мютро няма да знае дали блъфира или не и колко точни са предсказанията му. Той ще тегли карта и без да я поглежда, ще играе хода си. Ако способностите му на ясновидец действат в пълната си сила, предположението му ще се окаже вярно, това няма да е блъф. Но ако в този момент е под въздействието на голяма доза от медикамента...“

Тогава ходът му ще бъде блъф. И самият Мютро няма да знае това. А подобно нещо може да се организира лесно. Просто някой друг трябва да подготви капсулите с фенотиазин и да сложи вътре различни дози от медикамента.

— Да — обади се тихо Патриша, — но Дейв не е от твоята страна на игралната маса, Пит.

— Така е, но аз съм прав — отвърна Пит. — Това е начинът, по който можем да играем срещу титанските телепати и да ги победим.

— Да — кимна Патриша.

— Значи той все пак успя да измисли печеливша стратегия, а? — попита я Мютро.

— Успя — каза тя. — Жал ми е за теб, Пит. Ти наистина успя, но прекалено късно. Твоите хора щяха много да се забавляват, нали? Да подготвят дозите, да използват сложни таблици и формули, за да изчислят скоростта, с която да се освобождават веществата. При желание тя също може да бъде случайна, или фиксирана, но по такъв сложен начин, че...

— Не се ли срамувате, че ни предавате? — обърна се Пит към Мютро. — Все пак вие не сте титанец, а теранец.

— Психическият динамизъм е реална сила, Пит — отвърна спокойно Мютро, — както и всеки друг вид сила. Аз предвидих срещата си с Натс Кетс. Предвидих и какво ще се случи, но не можех да го предотвратя. Спомнете си, че аз не съм го търсил, той намери мен.

— А защо не ни предупредихте? — попита Пит. — Нали тогава все още бяхте на наша страна?

— Щяхте да ме убиеете — каза Мютро. — Предвидих този развой на събитията. В няколко от възможните варианти ви казвах. И...

Той сви рамене.

— Не ви виня. Какво друго бихте могли да направите? Моето преминаване на страната на титанците предопределя резултата от Играта. Вашето пленяване доказва това.

— На Пит му се иска — каза Патриша — да беше оставил емфитала в аптекката му, Дейв. Иска му се вече да се е нагълтал с таблетки. Горкичкият Пит, винаги е готов да се самоубие. За него винаги има изход. Решение за всички проблеми.

— Доктор Филипсън вече трябваше да е дошъл — каза Мютро обезпокоено. — Сигурна ли си, че правилно сте се разбрали при договарянето? А ако умерените са се отказали от неговите услуги? Официално те спазват...

— Доктор Филипсън никога не е понасял страхливци сред нас — каза Патриша. — Знаеш какво мисли по въпроса.

Гласът ѝ беше рязък, личеше си, че е уплашена и обезпокоена.

— Но го няма — каза Мютро. — *Нещо не е наред.*

Те се гледаха мълчаливо.

— Какво предвиждаш? — попита Патриша.

— Нищо — отвърна Мютро. Лицето му беше преbledняло.

— *Защо нищо?*

— Ако мога да предвиждам, мога да предвиждам, и точка! — отвърна саркастично Мютро. — Не е ли очевидно? Не знам, а бих искал да зная.

Той скочи на крака и отиде до прозореца да погледне навън. За момент забрави за Пит. Държеше „горещата игла“ отпуснато, взирайки се във вечерния полумрак. Обърна гръб на Пит, който веднага скочи към него.

— Дейв! — изкрещя тя, изпускайки купчината книги.

Мютро се обърна и лъчът на „горещата игла“ изсвистя покрай Пит. Той усети „периферния ефект“ — дехидратната обвивка около лазерния лъч, който беше толкова опасен както отблизо, така и на далечни разстояния.

Пит вдигна ръце и удари с двата си лакътя незащитеното гърло на ясновидеца. „Горещата игла“ падна на пода и се търкулна далеч от двамата. Патриша Маклейн изхлипа и се хвърли към оръжието.

— Защо? — изкрещя тя, неистово сграбчвайки малкия цилиндър. — Защо не успя да предвидиш това?

Лицето на Мютро пребледня и помръкна, той затвори очи, падна на земята в конвулсии и се хвана за гърлото, опитвайки се да си поеме въздух с хрипливи звуци. Сега не го интересуваше нищо друго освен борбата му със смъртта.

— Ще те убия, Пит. — Патриша Маклейн дишаше тежко. Тя отстъпваше назад, стиснала с трепереща ръка насочената към него „гореща игла“. По лицето ѝ се появиха капчици пот. Устните ѝ затрепериха, очите ѝ се напълниха със сълзи. Произнесе дрезгаво: — Мога да чета мислите ти и знам какво ще направиш, ако те оставя жив. Искаш да върнеш Мютро отново на ваша страна и да победите. Няма да успееш да го върнеш, той е наш!

Пит отскочи встрани от пътя на лазерния лъч. Пръстите му търсеха нещо, което да хвърли по нея, и попаднаха на някаква книга. Той я сграбчи и я запрати по жената. Книгата се разтвори в полета си и падна в краката на Патриша Маклейн, без да ѝ причини никаква вреда.

Дишайки тежко, Патриша отново отстъпи назад.

— Дейв скоро ще дойде на себе си — прошепна тя. — Ако го беше убил, може би нямаше да има чак толкова голямо значение, защото тогава нямаше да имате възможност да го привлечете на ваша страна и ние нямаше...

Внезапно тя млъкна. Затаи дъх и леко обърна глава, вслушвайки се.

— Вратата.

Дръжката на вратата се помръдна.

Патриша вдигна „горещата игла“. Ръката ѝ бавно започна да се сгъва и извива в китката, инч по инч, докато най-накрая дулото на „оръжието“ се насочи към собственото ѝ лице. Тя погледна надолу, неспособна да откъсне очите си от него.

— Недей — изхлипа Патриша. — Аз съм ти дала живот. Моля те...

Пръстът ѝ, противно на волята, натисна спусъка. Лазерният лъч изплющя.

Пит затвори очи.

Когато отново погледна, вратата на гостната беше отворена. На прага стоеше Мери Ан, обгърната от вечерния здрач. Тя пристъпи бавно напред, пхнала ръце в джобовете на дългото си палто. Лицето ѝ беше безизразно.

— Дейв Мютро е още жив, нали? — попита тя.

— Да — отвърна Пит. Стараеше се да не поглежда към кървавата купчина, в която се бе превърнала Патриша Маклейн. — Той ни трябва, Мери, така че остави го на мира.

От ужас сърцето му едва биеше.

— Разбирам — отвърна Мери Ан.

— Как узна за това?

Мери Ан отговори след кратка пауза:

— Когато двамата с Джо Шилинг пристигнахме в щабквартирата в Кармел и видях Натс, разбрах всичко. Знаех, че Натс е лидер на организацията. Той беше по-главен дори от Ротман.

— И какво направи? — поинтересува се Пит.

Джо Шилинг влезе в апартамента, запъхтян от усилие. Приблужи се до Мери Ан и сложи ръка на рамото ѝ, но тя рязко се отдръпна от него и отиде в ъгъла, където зачака неподвижно.

— Когато тя влезе — каза Шилинг, — Катс си сипваше напитка. Мери Ан...

Джо се поколеба.

— Преместих чашата, която държеше — обади се Мери Ан безизразно. — Преместих я с пет инча, това е всичко. Той я държеше на равнището на гърдите си.

— Чашата влезе вътре в него — добави Шилинг. — И разряза сърцето му, отдели част от него от кръвоносната система. Имаше страшно много кръв, всички видяхме, защото чашата не беше влязла изцяло вътре в него.

Той млъкна. Мери Ан също мълчеше.

На пода Дейв Мютро продължаваше да хърка и да се мъчи, лицето му беше посиняло, опитваше се да си поеме въздух. Вече не се

държеше за гърлото и бе отворил очи, но явно не виждаше нищо.

— Какво ще правим с него? — попита Шилинг.

— След смъртта на Патриша и Натс Кетс и при отсъствието на Филипсън...

Сега вече разбра защо докторът не се появи.

— Той е знаел, че ти ще дойдеш тук — каза Пит на Мери Ан. — Така че не е посмял да напусне Титан. Филипсън е спасил себе си за тяхна сметка.

— И аз така мисля — прошепна Мери Ан.

— Не мога да го виня за това — каза Джо Шилинг.

Пит се наведе над Мютро и го попита:

— Ще се оправите ли?

Мютро мълчаливо кимна.

— Трябва да участвате в Играта — каза му Пит. — На наша страна. Знаете защо. Знаете какво възнамерявам да направя.

Мютро го погледна и отново кимна.

— Аз мога да се справя с него — каза Мери Ан и се приближи. — Той се страхува от мен прекалено много, за да продължи да работи за тях. Нали?

Тя го подритна. Тонът ѝ продължаваше да бъде все така безизразен. Мютро се постара да кимне още веднъж.

— Радвайте се, че останяхте жив — каза му Шилинг.

— Той се радва — каза Мери Ан и се обърна към Пит: — Ще се погрижиш ли за трупа на майка ми? Моля те.

— Разбира се — каза Пит, хвърли поглед към Джо Шилинг и отново се обърна към Мери Ан: — Защо не слезеш да ни почакаш в колата? Ние ще се обадим на Е. Б. Блек. Известно време няма да имаме нужда от теб.

— Благодаря — каза Мери Ан. Обърна се и бавно излезе от апартамента. Пит и Джо Шилинг я изпратиха с погледи.

— Благодарение на нея — каза Джо Шилинг — имаме шанса да победим въговете.

Пит кимна. Благодарение на нея и защото Мютро все още беше жив. Жив и вече не на страната на титанците.

— Провървя ни — каза Джо. — Някой беше оставил вратата на щабквартирата отворена. Тя видя Кетс преди той да успее да я види. Стоеше отвън, така че той разбра за идването ѝ, когато вече беше

прекалено късно. Мисля, че разчиташе твърде много на ясновидската дарба на Мютро, но беше забравил или изобщо не беше разбрал, че Мери Ан е непредсказуема. Заложил на способностите на Мютро и се оказал незащитен.

„Сега и ние сме в същата позиция — помисли си Пит. — Незащитени.“

Но в момента не можеше да си позволи да се тревожи за това. Играта срещу титанците щеше да започне много скоро, човек можеше да се досети и без да е ясновидец. Всичко друго можеше да почака.

— Имам й доверие — каза Джо Шилинг. — И не се притеснявам, че може да направи нещо неочаквано.

— Да се надяваме, че си прав — каза Пит и се наведе над тялото на Патриша Маклейн.

„Тя й беше майка — осъзна той. — И все пак Мери Ан направи това с нея. Но въпреки това ние зависим от Мери Ан. Джо е прав. Нямаме избор.“

ГЛАВА 16

— Това, което трябва да разберете и приемете — каза Пит Гардън, — е, че Мери Ан Маклейн ще седи до вас по време на Играта. Ако загубим, тя ще ви убие.

— Знам — отвърна Мютро сковано. — Щом Патриша загина, веднага стана ясно, че животът ми зависи от нашата победа.

Той седеше, пиеше горещ чай и масажираше врата си.

— Разбира се, и вашите животи зависят косвено от това.

— Така е — съгласи се Шилинг.

— Доколкото ги познавам — каза Мери Ан, — Играта може да започне по всяко време. Ще започнат да пристигат на Земята през следващия половин час.

Тя беше седнала в далечния край на кухнята в апартамента на Маклейнови. През отворената врата към гостната се виждаше безформената фигура на Е. Б. Блек, който се съветваше със свои колеги-хора от полицейското управление на Западното крайбрежие. В гостната до момента бяха пристигнали поне шест човека. И щяха да дойдат още.

— Трябва да тръгваме към Кармел — каза Пит.

Той се бе свързал по видеофона с психиатъра си, доктор Маки от Солт Лейк Сити, за да се разберат за фенотиазина. Договориха се, че медикаментът ще бъде доставен в щабквартирата в Кармел директно от една от фармацевтичните къщи в Сан Франциско. Получателят щеше да бъде Бил Келъмайн, който както винаги беше влязъл в ролята си на лидер.

— След колко време започва да действа фенотиазина? — обърна се Джо Шилинг към Пит.

— Веднага след като се приеме — отвърна Пит. — При положение, че Мютро не го е взимал до момента.

Като се има предвид, че лекарството намаляваше псионичните способности, вероятността Мютро да го е взимал беше малка.

След като Е. Б. Блек ги разпита, четиримата напуснаха Сан Рафаел и се понесоха към Кармел със старата заядлива кола на Джо Шилинг. След тях летеше празната кола на Пит Гардън.

По време на пътуването почти не разговаряха. Мери Ан гледаше безизразно през прозореца. Дейв Мютро седеше облегат назад и от време на време докосваше наранената си шия. Джо Шилинг и Пит седяха на предните седалки.

„Това може и да е последният ни полет“ — осъзна Пит.

Пристигнаха в Кармел задоволително бързо. Пит паркира колата, изключи двигателя и скърцащото Рашмор-устройство и четиримата излязоха.

Видяха, че в мрака ги чака група хора.

Нещо във вида на тези хора накара Пит да настръхне. Бяха четирима — трима мъже и една жена. Пит отиде до колата си, която се бе приземила зад Макс, измъкна от жабката ѝ фенерче и ги освети с него.

След много дълга пауза Джо Шилинг каза:

— Ясно.

— Точно така — обади се и Дейв Мютро. — По този начин ще се играе. Надявам се, че няма да се откажете, заради всички нас.

— По дяволите — каза Пит. — Няма да се откажем.

Четирите мълчаливи фигури бяха титанци в човешки облик.

В облика на тях самите. Въг Питър Гардън, въг Джо Шилинг, въг Дейв Мютро и въг Мери Ан Маклейн. Последната фигура не беше толкова съвършено копие като останалите, Мери Ан явно представляваше проблем за титанците. Дори в това отношение.

— И ако загубим? — попита Пит двойниците.

Неговото копие, въгът Питър Гардън изрече с абсолютно същия тон:

— Ако и когато загубите, мистър Гардън, вашето по-нататъшно присъствие в Играта няма да е необходимо и аз ще ви заменя. Всичко е много просто.

— Канибализъм — изрече дрезгаво Джо Шилинг.

— Не — възрази въгът Джо Шилинг. — Канибализъм е когато член на един вид изяде друг член на същия вид. Ние с вас не сме от един и същ биологичен вид.

Въгът Джо Шилинг се усмихна и това беше същата усмивка, която Пит Гардън познаваше от дълги години. Имитацията беше великолепна. Пит се зачуди дали останалите членове на „Красивата синя лисица“ също имат такива двойници.

— Имат — отговори въгът Питър Гардън. — Но защо не се качим горе? Играта би трябвало да започне веднага. Няма причини за по-нататъшно отлагане.

Той се насочи към стълбите, явно знаеше пътя.

Лекотата, с която въгът се изкачваше, накара Пит да се почувства зле. Двойникът се движеше толкова уверено, сякаш се бе качвал по тези стълби хиляди пъти. Той вече си беше вкъщи, тук, на Тера, и живееше своя нормален живот.

Пит потрепна и прехвърли погледа си на другите три копия, които следваха първото със същата лекота. После той и спътниците му с неохота също започнаха да се изкачват.

Горе вратата пред тях се отвори. Въгът Питър Гардън влезе в щабквартирата на „Красивата синя лисица“.

— Здравейте! — поздрави той присъстващите.

Стюърт Маркс — или неговият двойник? — с ужас го поздрави и после измънка:

— Предполагам, че вече всички сме тук?

Той — или то — пристъпи към прага и погледна надолу към стълбите.

— Здравейте.

— Здравсти — лаконично отвърна Пит Гардън.

Те седнаха от двете страни на масата — титанските двойници от едната страна и „Красивата синя лисица“ плюс Дейв Мютро и Мери Ан Маклейн — от другата.

— Цигара? — протегна пакета си Джо Шилинг към Пит.

— Не, благодаря — прошепна Пит.

Двойникът на Джо Шилинг, седнал срещу тях, протегна пакета си с цигари към двойника на Пит Гардън и изрече:

— Цигара?

— Не, благодаря — отвърна копието на Пит Гардън.

Пит се обърна към Бил Келъмайн и попита:

— Пристигала ли е пратка от фармацевтична къща в Ню Йорк? Трябва да я получим, преди да започнем играта. Надявам се, че никой

няма да спори по този въпрос.

— Идеята да направите непостоянни предсказанията на ясновидеца си с помощта на медикаменти заслужава внимание — каза въгът Питър Гардън. — Абсолютно прави сте. Това в голяма степен би изравнило шансовете ни.

Той огледа членовете на „Красивата синя лисица“ по цялата маса и се усмихна.

— Нямаме нищо против да изчакаме пристигането на медикаментите ви, иначе не би било честно.

— Сигурен бях, че ще се съгласите да изчакате — каза Питър Гардън. — Ясно беше, че без медикаментите нямаше да започнем Играта. Така че не представяйте нещата като че ли сте ни направили някаква страхотна услуга.

Гласът му леко трепереше.

Бил Келъмайн се наведе към него и каза:

— Извинявай, те вече са тук, в кухнята.

Пит Гардън стана от стола и заедно с Дейв Мютро отиде в кухнята. Насред кухненската маса, до подноси с полуразтопен лед, лимони, бутилки и миксер, чаши и халби, той видя пакет, загърнат в кафява хартия и завързан с лентичка.

— Помислете си само — каза Мютро замислено. — Ако това не свърши работа, с мен ще се случи същото, което се случи с Патриша и с останалите от организацията в Невада.

Въпреки тези думи той изглеждаше сравнително спокоен.

— В тези въгове от партията на умерените — продължи той — не долавам онова зловецко незначитане на реда и законността, което усетих в Уа Пей Нан, в доктор Филипсън и останалите.

Мютро видя как Пит вади капсула фенотиазин от едно шишенце и каза:

— Ако знаете времето на действие на тази доза, въговете ще могат...

— Не го знам — отвърна Пит лаконично, докато пълнеше чаша с вода. — Фармацевтичната къща, която е произвела тези хапчета, твърди, че могат да действат незабавно и в пълната си сила, постепенно и частично, или пък изобщо да не окажат никакво влияние. Освен това капсулите са няколко различни вида, които външно изобщо не се отличават. Ето първата, която ми попадна.

Той подаде на Мютро капсулата и чашата вода. Мютро глътна хапчето с мрачен вид.

— Ще ви кажа нещо за ваше сведение — съобщи той. — Преди няколко години, като експеримент, опитах производни на фенотиазина. Те имаха огромно въздействие върху способностите ми на ясновидец.

Той се усмихна добродушно на Пит.

— Както ви казах, когато бяхме у Патриша Маклейн, тази ваша идея е адекватно решение на нашите проблеми. Почти като в предсказанието ми. Приемете поздравленията ми.

— Казвате го, защото искрено сте с нас — попита Пит, — или като някой, който е принуден да играе на наша страна?

— Не знам — отвърна Мютро. — Аз съм в преходен период, Пит. Времето ще покаже.

Те се върнаха в гостната, без да кажат повече нито дума. При голямата игрална маса и двата противникови отбора.

Въгът Бил Келъмайн се изправи на крака и обяви:

— Предлагам първо да въртим ние, после вие.

Той взе Колелото на късмета и го завъртя със силата на експерт. Стрелката се спря на девет.

— Добре — каза истинският Бил Келъмайн и също се изправи на крака, точно от другата страна на масата срещу своето копие. И той завъртя Колелото на късмета. В първия момент изглеждаше, че стрелката ще спре на дванайсет, после бавно тръгна към единицата.

Пит се обърна към Мери Ан:

— Ще противодействаш на всеки опит за психокинетично въздействие, нали?

— Да — отвърна тя и съсредоточи вниманието си върху едва движещата се стрелка.

Тя спря на единицата.

— Честно е — каза Мери Ан много тихо.

— Тогава титанците са на ход — съгласи се Пит.

Гласът му прозвуча спокойно, бе успял да скрие разочарованието си.

— Много добре — обади се двойникът му. Погледна към Пит и се усмихна подигравателно. — Тогава ще пренесем игралното поле от Тера на Титан. Вярваме, че теранците няма да имат нищо против.

— Какво?! — възкликна Джо Шилинг. — Чакайте!

Но вече беше късно. Процесът на пренасяне бе започнал.

Стаята завибрира, смрачи се. Двойниците, седнали от другата страна на масата, започнаха да се разпадат. Като че ли физическите им тела преставаха да функционират, сякаш въговете се готвеха да захвърлят своите уродливи екзоскелети.

Двойникът на Пит, седнал точно срещу него, изведнъж се изви по отвратителен начин. Главата му увисна, очите се изцъклиха, изгубиха блясъка си и се покриха с късове органична тъкан. Тялото се разтнесе и върху него се появи дълга пукнатина.

Същият процес протичаше и при останалите двойници.

Копието на Питър Гардън продължи да се тресе, пукнатината се разпростря от главата до петите и оттам се подаде нещо безформено и неустойчиво. Навън започваше да се измъква някакъв организъм от протоплазма. Това беше въг в естествения си облик, въг, който вече не се нуждаеше от изкуствената си обвивка. Той си пробиваше път към бледожълтите лъчи на смалилото се Слънце.

От всяка от разкъсаните човешки обвивки се измъкваше по един въг. Обвивките се люлееха и една по една, сякаш подхванати от неосезаем вятър, започваха да се извиват и да танцуват, безтегловни и изгубили цвета си. От тях се късаха парчета и люспи, които се издигаха във въздуха, политаха над игралната маса и Пит Гардън ужасен ги чистеше от дрехите си.

Най-накрая титанските играчи се изправиха пред тях в истинските си тела. Играта започваше насериозно. Сега имитирането на човешка външност беше ненужно, защото Играта вече не се водеше на Земята.

Сега се намираха на Титан.

Пит Гардън изрече възможно най-спокойно:

— Всички наши ходове ще бъдат определяни от Дейв Мютро, въпреки че ние ще теглим карти и ще извършваме останалите действия, предвидени от правилата на Играта.

Въговете, седнали срещу тях, сякаш си предадоха мислено подигравателен смях. „Защо?“ — зачуди се Пит. Сякаш след като изхвърлиха човешките си обвивки, общуването между двете раси веднага се влоши.

— Джо — каза Пит, — ако Бил Келъмайн няма нищо против, искам ти да местиш фигурите ни.

— Добре — кимна Джо Шилинг.

Над игралната маса се спуснаха студени и влажни филизи от сива мъгла. Фигурите на въговете срещу тях станаха неясни в неестествения мрак. Титанците се отдръпваха дори физически, сякаш искаха да контактуват колкото се може по-малко с теранците. И това като че ли не беше от враждебност, а беше спонтанно.

„Може би — помисли си Пит — бяхме обречени на тази схватка от самото начало. Резултатът от срещата между нашите две култури е бил напълно предрешен.“

Почувства празнота и непреклонност. Беше твърдо решен да спечели Играта.

— Теглете карта — обявиха въговете, които сякаш се бяха слели в един-единствен индивид, срещу когото трябваше да играе групата. Един огромен, инертен организъм, дъвен и муден, но безкрайно решителен.

И мъдър.

Пит Гардън го мразеше. И се страхуваше от него.

— Те се опитват да въздействат върху колодата карти! — каза Мари Ан.

— Добре — каза Пит. — Бъдете максимално внимателни.

Чувстваше се извънредно уморен. „Дали вече сме изгубили?“ — запита се той. Усещаше, че е така. Струваше му се, че играят безкрайно отдавна, въпреки че едва бяха започнали.

Бил Келъмайн протегна ръка и изтегли карта.

— Не я поглеждай! — предупреди го Пит.

— Разбрах, да! — отвърна Келъмайн раздражено. Без да поглежда картата, той я плъзна по масата към Мютро.

В мъждукащия полумрак Мютро концентрира вниманието си върху обърнатата с opakото нагоре карта. От напрежение лицето му се покри с бръчки.

— Седем квадрата — изрече той най-накрая.

Джо Шилинг, по знак на Келъмайн, премести фигурата му седем квадрата напред. На полето, върху което стъпи, пишеше: *Повишаване на цената на горивото. Платете на компанията за комунални услуги петдесет долара.*

Джо Шилинг вдигна глава и впери поглед в представителя на титанците, седнал от другата страна на масата.

Не последва обвинение в блъф. Въговете решиха да признаят хода.

Дейв Мютро се обърна към Пит и каза:

— Изгубихме. Искам да кажа, че ще изгубим. Предвиждам го с абсолютно точност, случва се във всички възможни варианти на бъдещето.

Пит Гардън го погледна.

— А вашите способности? — напомни Джо Шилинг. — Забравихте ли? Сега те са доста намалени. Това е ново преживяване за вас. Вие сте объркан. Нали?

— Но аз не чувствам те да са намалели — отвърна неуверено Мютро.

Представителят на въговете, който седеше срещу тях, каза:

— Искате ли да се откажете от Играта?

— Засега не — отвърна Пит и пребледнелият от ужас Бил Келъмайн машинално кимна в знак на съгласие.

„Какво е това? — запита се Пит. — Какво става? *Нима Дейв Мютро ни е предал отново, въпреки заплахата от страна на Мери Ан?*“

— Говоря на глас — обади се Мютро, — защото те...

Той посочи въга отсреща.

— ... Те могат да четат мислите ми.

„Така е — помисли си Пит и кимна. Умът му работеше трескаво. — Какво можем да направим, за да се спасим?“

Той се опита да потисне нарастващата си паника и предчувствието за неуспех.

Джо Шилинг запали цигара, облегна се назад в креслото и каза:

— Мисля, че е най-добре да продължим играта.

Изглеждаше невъзмутим, въпреки че, разбира се, и той беше разтревожен.

„Но Джо Шилинг — помисли си Пит — е велик Играч. Той никога не би показал емоциите си, никога няма да се предаде. Той ще върви до края и останалите ще го последват. Защото са длъжни. Просто и ясно.“

— Ако победим — каза Пит на въга отсреща, — ще получим контрол над Титан. Можете да изгубите толкова много. Също като нас.

Въгът се изправи, потрепери и отвърна:

— Играйте.

— Ваш ред е да теглите карта — напомни му Джо Шилинг.

— Правилно.

Въгът изтегли карта. След кратка пауза фигурата му върху дъската тръгна напред. Спря на деветото квадратче. На него пишеше: *Вашите разузнавачи са открили планетоид с ценни археологически находки. Печалба седемдесет хиляди долара.*

Дали беше блъф? Пит се обърна към Джо Шилинг, Бил Келъмайн също се наведе към него да се посъветват. И останалите от групата доближиха глави, шепнейки.

— Искам да го обявя за блъф — каза Джо Шилинг.

Членовете на „Красивата синя лисица“ гласуваха. Повечето бяха съгласни с обявяването на хода за блъф. Но предимството им беше малко.

— Блъф — обяви на висок глас Джо Шилинг.

Въгът обърна картата си. Беше деветка.

— Честно е — изрече с усилие Мери Ан. — Съжалявам, но е така. Не усетих върху картата да са прилагани пси-сили.

— Моля, платете — обади се въгът.

На Пит отново му се стори, че съществуването се смее, макар че не можеше да е сигурен.

Както и да го погледнеше, това си беше много бърза и доста сериозна загуба за „Красивата синя лисица“. Въговете спечелиха седемдесет хиляди долара от банката за квадрата, върху който бяха стъпили, и седемдесет хиляди долара от групата за неоснователно обвинение в блъф. Общо сто и четирийсет хиляди долара. Зашеметен, Пит седна на мястото си, стараейки се поне външно да запази спокойствие. Длъжен беше заради останалите членове на групата.

— Предлагам ви още веднъж да се предадете — каза въгът.

— Не — отвърна Джо Шилинг.

Джак Блау с треперещи ръце изброи дължимата сума и я предаде на въговете.

— Това е катастрофа — прошепна Бил Келъмайн.

— Нима не ви се е случвало да оставате в Играта след подобни загуби и преди? — попита Джо Шилинг.

— А на вас? — отвърна с въпрос Келъмайн.

— Случвало ми се е — каза Шилинг.

— Но не съвсем — каза Келъмайн. — В края на краищата вие отпаднахте от Играта, Шилинг, провалихте се. А сега проваляте и нас.

Джо не каза нищо, но пребледня.

— Да продължим Играта — каза Пит.

— Твоя беше идеята да доведеш този неудачник тук — продължи да мърмори Келъмайн. — Без него нямаше да имаме този лош късмет. Като председател на групата...

— Но ти вече не си председател на групата ни! — тихо му напомни мисис Енгст.

— Играйте — каза ядосано Стюърт Маркс.

Новата изтеглена карта пак бе поставена пред Дейв Мютро, без да бъде видяна. Ясновидецът премести бавно фигурата единайсет полета напред. На квадратчето пишеше: *Домашната ви котка е намерила ценен стар албум на тавана. Печалба три хиляди долара.*

— Блъф — каза въгът.

След кратка пауза Дейв Мютро обърна картата. Наистина беше единайсетица. Титанците бяха загубили и трябваше да платят. Сумата не беше чак толкова голяма, но тя накара Пит да потрепери от радост. Явно въговете също можеха да грешат.

Фенотиазиновата блокировка действаше успешно.

Групата отново имаше шанс за успех.

Сега въгът изтегли карта, погледна я и фигурката му се премести девет квадрата напред. На полето пишеше: *Грешка при деклариране на доходите. Федералното правителство налага глоба осемдесет хиляди долара.*

Въгът неволно потрепна и като че ли издаде слаб, едва доловим стон.

Пит веднага осъзна, че това може да е блъф. Ако наистина беше блъф и не го обявяха, въгът щеше да спечели тази сума, вместо да я загуби. Всичко, което трябваше да направи, беше просто да обърне картата и да покаже, че не е деветка.

Членовете на „Красивата синя лисица“ гласуваха. Повечето решиха да не обявяват хода за блъф.

— Отказваме се от обявяване — заяви Джо Шилинг.

Въгът неохотно и мъчително бавно отброи осемдесет хиляди долара и ги даде на банката. Ходът не беше блъф и Пит въздъхна с облекчение. Въгът изгуби половината от сумата, спечелена в предишния ход. Явно не беше чак толкова безгрешен играч.

Подобно на „Красивата синя лисица“, въгът не можеше да скрие разочарованието си от големия неуспех. Той не беше човек, но беше живо същество и имаше свои цели, желания и страхове. И той беше смъртен.

Пит осъзна, че му е мъчно за него.

— Напразно хабите емоции, като ме съжалявате — каза въгът извително. — Все още имам преимущество пред вас, теранци.

— Засега — съгласи се Пит. — Но вече тръгнахте надолу. Очертава се да загубите.

„Красивата синя лисица“ отново изтегли карта, която пак беше сложена пред Дейв Мютро. Този път той мълча толкова дълго, че паузата започна да изглежда безкрайна.

— Просто кажете хода! — изстреля Бил Келъмайн най-накрая.

— Три — прошепна Мютро.

Джо Шилинг премести фигурата на теранците. И Пит прочете: *Основите на къщата ви са повредени заради свлачище. Цена на ремонта четиринайсет хиляди долара.*

Въгът не помръдна. После внезапно каза:

— Аз... Няма да го обявявам за блъф.

Дейв Мютро погледна Пит. Той протегна ръка и обърна картата. Не беше тройка, а четворка.

Групата спечели още четиринайсет хиляди долара, вместо да ги загуби. Въгът беше пропуснал да обяви хода за блъф.

— Изумително — каза въгът. — Ограничаването на способностите ви наистина ви помага да печелите. Успяхте да извлечете изгода от него.

Той ядосано изтегли следващата карта и премести фигурата си седем полета напред.

Пощалъонът се е пребил на алеята пред къщата ви. След продължителен съдебен процес сте осъдени да платите триста хиляди долара.

„Боже мой!“ — помисли си Пит. Сумата беше толкова смайващо голяма, че можеше да стане решаваща за изхода на играта. Той и всички останали членове на „Красивата синя лисица“ впериха поглед във въга, опитвайки се да намерят признаци, които да им подсказват блъф ли е това или не.

„Ако имахме само един телепат — помисли си той с горчивина. — Един-единствен...“

Но Патриша никога не би се присъединила към тях, а Хоторн беше мъртъв. Пък и дори да имаха телепат, представителят на въговете несъмнено щеше да открие някакъв начин да го неутрализира, така като въговете ограничаваха своите собствени телепатични способности. Това беше очевидно. И двете страни играеха Играта твърде отдавна, за да се хванат на толкова проста уловка. Те бяха подготвени за подобни неща.

„Ако загубим — каза си Пит, — ще се самоубия преди да попадна в ръцете на титанците“. Той бръкна в джоба си, чудейки се какво ли ще намери там. Имаше само две таблетки метамфетамини, останали след разпоя по случай *късмета*. Колко отдавна беше това? Преди ден? Или два? Струваше му се, че е било преди месеци. В някакъв друг свят.

Метамфетамин хидрохлорид.

По време на онази разпивка същият този медикамент го беше превърнал в неволен телепат. Със слаби способности, но безспорно телепат. Пит си спомни, че метамфетамините симулират таламуса и действието им е абсолютно противоположно на това на фенотиазините.

„Да!“ — помисли си той.

Извади двете розови таблетки метамфетамин и въпреки че се задави, успя да ги глътне без помощта на вода.

— Чакайте! — каза той на групата с пресипнал глас. — Чуйте ме, искам този път аз да взема решението. Изчакайте малко.

Трябваше да минат поне десет минути, преди метамфетаминът да започне да действа.

— Това е измама от ваша страна — каза въгът. — Един от членовете на вашата група погълна наркотично вещество стимулант.

— Вие не възразихте против употребата на фенотиазина — моментално отвърна Джо Шилинг. — По този начин принципно се

съгласихте по време на играта да се поемат медикаменти.

— Но аз не съм подготвен да си имам работа с телепатични способности от ваша страна — възрази въгът. — Преди началото на Играта сканирах цялата група и не открих нито телепатични способности, нито намерение да бъдат придобити.

— Очевидно много голяма грешка от ваша страна — каза Джо Шилинг и се обърна към Пит.

Сега всички членове на „Красивата синя лисица“ гледаха в него.

— Е? — попита Джо напрегнато.

Стиснал юмруци, Пит Гардън чакаше медикаментът да започне да действа.

Минаха пет минути. Никой не се обаждаше. Единственият звук, който се чу, беше когато Джо Шилинг си дръпна от цигарата.

— Пит — обади се внезапно Бил Келъмайн, — не бива да чакаме повече. Не можем да издържим напрежението.

— Така е — каза Джо Шилинг. Лицето му беше поруменяло и мокро от пот. Цигарата му бе изгаснала. — Трябва да вземеш решение, дори и да е грешно.

— Пит! — възкликна Мери Ан. — Въгът се опитва да промени стойността на картата!

— Значи е блъфирал! — моментално съобрази Пит.

Така би трябвало да бъде. Иначе въгът би оставил картата непроменена. Пит се обърна към него и каза:

— *Обявяваме хода за блъф!*

Въгът дълго време не помръдна. Най-накрая обърна картата.

Беше шестица.

Което означаваше, че ходът му е бил блъф.

— Той сам се издаде — каза Пит. Целият трепереше от възбуда. — Амфетамините не ми помогнаха и въгът много добре знае това. Той може да прочете какво мисля, така че съм щастлив да го кажа и на глас. Това беше блъф от наша страна, по-точно от моя страна. Нямах достатъчно амфетамини, а освен това не съм пил никакъв алкохол. Така че нямаше условия за появата на телепатични способности. Но аз нямаше как да знам това.

Въгът беше станал тъмносив на цвят и целият пулсираше. Той отброи триста хиляди долара банкнота по банкнота и ги предаде на „Красивата синя лисица“.

Групата беше много близо до победа в Играта. Всички разбираха това, включително и въгът отсреща. Нямахше нужда никой да го казва на глас.

— Ако не беше изгубил самообладание... — прошепна Джо Шилинг, опитвайки се да запали изгасналата си цигара с треперещи пръсти. — Но сега шансовете ни се изравниха и вече са петдесет на петдесет. В началото въгът беше алчен, сега е изплашен.

Той се усмихна на останалите членове на групата, седнали от двете му страни.

— Алчност и страх — лоша комбинация, когато играеш Блъф. — Гласът му беше тих и напрегнат. — Тази комбинация се получи и при мен, преди много години, и благодарение на това загубих. Става въпрос за последната ми игра срещу Късметлията Лъкман.

— Смятам — каза въгът, — че въпреки своите цели и намерения, аз губя Играта срещу вас, теранци.

— Не възнамерявате ли да продължите? — попита Джо Шилинг, вадейки цигарата от устата си и оглеждайки въга. Контролираше се напълно. Лицето му беше решително.

— Ще я продължа — отвърна въгът.

Внезапно всичко пред лицето на Пит Гардън избухна. Масата се стопи, той почувства ужасна болка. Веднага разбра какво се е случило. Въгът се беше предал и в агонията си бе решил да ги унищожи заедно със себе си. Така че бе пренесъл Играта в друго измерение. В съвсем различна обстановка.

Те бяха с него тук, на Титан. В неговия свят, не в техния.

В това отношение бяха извадили лош късмет.

Много лош късмет.

ГЛАВА 17

До него достигна гласът на Мери Ан, ведър и спокоен:

— Той се опитва да манипулира реалността, Пит. За целта използва уменията, чрез което ни пренесе на Титан. Да предприема ли нещо?

— Да — каза той.

Не можеше да я види. Лежеше в пълен мрак, в някакво тъмно място, което се характеризираше не с наличие на материя, а по-скоро с отсъствието ѝ. „Къде ли са останалите? — зачуди се той. — Сигурно са разпръснати навсякъде. На милиони мили оттук в празното, лишено от смисъл пространство. И на хилядолетия далеч.“

Цареше пълна тишина.

— Мери — каза той на глас.

Никой не отговори.

— Мери! — изкрещя той отчаяно, размахвайки ръце в мрака. — И ти ли си отиде?

Заслуша се. Не последва никакъв отговор.

Внезапно той чу нещо, или по-скоро го усети. В тъмнината към него се промъкваше някакво живо същество, опипвайки пътя си чрез странно сетиво. Съществуващо усещаше присъствието му и изпитваше интерес към него — неясен и ограничен, но все пак интерес.

На Пит му се струваше, че създанието е дори по-древно от въга, срещу когото бяха играли.

„Тази твар живее между световите — помисли си той. — Между слоевете реалност, които сме способни да възприемем — и ние, и въговете. Махни се от мен!“

Той започна да маха още по-интензивно с ръце и крака, в опит да избяга или поне да прогони съществуващото.

Но създанието се заинтересува още повече и се приближи.

— Джо Шилинг! — закрещя Пит. — Помогни ми.

— Аз съм Джо Шилинг — каза съществуващото. И се понесе към Пит още по-бързо, разширяващо се и лакомо разперено. — Алчност и

страх. Лоша комбинация.

— Какъв Джо Шилинг си ти, по дяволите! — изкрещя ужасено Пит. Той замахна към огромната твар и се изви, опитвайки се да се дръпне встрани.

— Но алчността, без да е съпроводена със страх, не е чак толкова лошо нещо — каза създанието. — От психологична гледна точка това е основният стимул на его-системата.

— О, Господи! — възкликна Пит и затвори очи. Това беше Джо Шилинг. Какво ли бяха направили с него въговете?

В какво се бяха превърнали двамата с Джо, озовавайки се тук, в този мрак?

И дали въговете наистина бяха направили това? Или само така изглеждаше?

Пит се наведе напред, напипа единия си крак и се зае трескаво да развързва обувката си. Свали я, замахна и удари с всичка сила съществото, Джо Шилинг.

— Хм — каза създанието. — Ще трябва да обмисля това. И се отдръпна нанякъде в тъмнината.

Задъхан, Пит зачака връщането му. Знаеше, че ще се върне.

Джо Шилинг се мятеше в необхватното празно пространство, въртеше се, струваше му се, че пада, кашляше, задушаваше се от дима на цигарата си, мъчеше се да си поеме дъх.

— Пит! — обади се той на висок глас.

Заслуша се. Нямаше посоки, нямаше горе и долу. Нямаше нищо. Не усещаше дори себе си. И не правеше разлика между тялото си и околното пространство.

Беше абсолютно тихо.

— Пит Гардън — обади се той отново и този път усети нещо. Именно го усети, а не го чу. — Ти ли си?

— Да — отговори някой.

Това беше Пит. Но не съвсем.

— Какво се е случило? — попита Джо. — Какво, по дяволите, става с нас? Носим се нанякъде със скорост миля в минута, нали? Но ще успеем да се върнем на Земята. Вярвам, че ще намерим пътя. В края на краищата, спечелихме Играта, нали? А бяхме сигурни, че няма да успеем.

Той се заслуша отново.

— Ела по-близо — каза Пит.

— Не — отвърна Шилинг. — Не знам защо, но ти нямам доверие. Пък и как мога да дойда при теб? Аз просто си се рея тук. А ти?

— Ела по-близо — повтори монотонно гласът.

„Не!“ — помисли си Джо.

Не се доверяваше на този глас. Страхуваше се.

— Махни се оттук! — каза той и застина, вслушвайки се. Но създанието не се махаше.

„Той ни измами — мислеше си Фрея Гейнс в тъмнината. — Ние спечелихме и не получихме нищо. Това отвратително същество! В никакъв случай не биваше да му се доверяваме — нито на него, нито на идеята на Пит да играем с него.“

— Мразя го! Той и Джо са виновни за всичко! — каза си тя.

„Ще ги убия. И двамата — продължи да размишлява яростно. — Ще ги разкъсам.“

Тя протегна ръце и започна да шари в тъмнината.

„Искам да убия някого, веднага.“

Искам да убивам!

— Чуй ме, Пит — каза Мери Ан Маклейн, — въгът ни е лишил от всякакви начини да възприемаме реалността. *Ние* сме тези, които сме променени. Сигурна съм в това. Чуваш ли ме?

Тя наостри слуха си в опит да чуе нещо.

Но не успя. Никой не отговори.

„Той ни е разложил на атоми — помисли си. — Като че ли всеки от нас има изключително силна психоза, изолиран е от всеки друг и от всички познати атрибути в нашите начини на възприятие на времето и пространството. Това е плашеща, омразна изолация. Така трябва да е. Не виждам на какво друго може да се дължи случващото се.“

То не може да е реално. И все пак...

Ами ако това е основната реалност, лежаща под съзнателните пластове на психиката? И ние в момента я осъзнаваме? А те ни я показват, за да ни убият чрез истината за нас самите? Не, всичко е

заради техните телепатични способности и умението им да манипулират мислите, да внушават.“

Тя пропъди тези мисли.

И видя, че под нея има нещо живо.

Закърнели извънземни създания, деформирани от колосални сили и превърнати в жалки уродливи фигури. Смалени, доведени до състояние на слепота. Тя се вгледа в тях. Сцената се освети от бледата светлина на огромно умиращо слънце и докато тя гледаше, слънцето стана тъмночервено, а най-накрая отново я обгърна пълна тъмнина.

Закърнелите твари светеха слабо, подобно на организмите, живеещи в морските дълбини, и продължаваха да водят някакво жалко съществуване. Но никак не се чувстваха приятно.

Мери ги разпозна.

„Това сме ние, теранците. Такива, каквито ни виждат въговете. Близо до слънцето, подложени на огромни гравитационни сили.“

Тя затвори очи.

„Сега разбирам всичко — помисли си момичето. — Нищо чудно, че се борят срещу нас. За тях ние сме стара, загиваща раса, която е изживяла отредения ѝ срок и трябва да бъде принудена да напусне сцената.“

Ето че се появиха и въговете. Сияещи същества, безтегловни, реещи се високо над смазаните от чудовищни сили, деградирани и умиращи създания. На малка луна, далеч от огромното древно Слънце.

„Вие искате да видим това — осъзна тя. — Това е начинът, по който възприемате реалността и той е не по-малко реален от нашата собствена гледна точка.“

Но вече няма да е така.

„Проумяхте ли това? — попита тя сияещото безтегловно присъствие, което беше реец се титанец. — Че и нашата гледна точка е не по-малко истинска от вашата? Вие не можете да промените начина, по който виждаме света. Или можете? Това ли искате всъщност?“

Тя зачака отговора, плътно затворила очи от страх.

— В идеалния случай — достигна до нея студена мисъл — двете гледни точки биха могли да съвпаднат. Но на практика не се получава.

Тя отвори очи и видя увиснало кълбо от пихтиеста протоплазма, върху което по комичен начин с червени конци беше *бродирано* името му. Е. Б. Блек.

— Какво? — попита тя и се огледа.

До нея достигна нова мисъл на Е. Б. Блек:

— Има известни затруднения. Ние самите още не сме ги разрешили, отгук идват и противоречията в нашата култура.

След кратка пауза той добави:

— Успях да взема надмощие над играчите, с които вашата група си премери силите. Сега сте на Земята, в семейната си къща в Сан Рафаел, където в момента провеждам криминално разследване.

Светлината и силата на притегляне — усети ги и двете. Надигна се внимателно.

— Видях...

— Видели сте гледката, която ни преследва. Не можем да го отречем. — Въгът се приближи към нея, за да може тя да приеме мислите му по-ясно. — Ние сме наясно, че това е пристрастно, че не е честно спрямо вас, теранците, защото вие имате — както казвате — равностойна, противоположна на нашата и напълно обоснована гледна точка за нас. Обаче ние продължаваме да ви възприемаме по начина, по който току-що видяхте.

Той млъкна и след малко добави:

— Не би било честно да ви оставяме в неведение.

— Ние спечелихме Играта — каза Мери Ан. — Срещу вас.

— Нашите граждани знаят това. Ние осъждаме наказателните действия, предприети от обезумелите ни играчи. Логично беше, след като сте спечелили, да бъдете върнати на Тера. Всичко останало е немислимо. Разбира се, не и за нашите екстремисти.

— Вашите играчи?

— Те няма да бъдат наказани. Намират се на твърде високи позиции в нашата култура. Трябва да сте доволна, че сте тук, мис Маклейн.

Тонът му беше груб.

— А какво стана с останалите членове на групата ни? — попита Мери Ан. — Къде са те сега?

Очевидно не бяха в Сан Рафаел.

— В Кармел ли?

— Разпръснати са — отвърна Е. Б. Блек раздражено.

Мери Ан не можеше да определи на кого се сърди той — на нея, на членовете на групата или на своите събратья-въгове. Изглежда

цялата ситуация го нервираше.

— Ще се видите отново с тях, мис Маклейн. А сега, ако позволите, искам да се върна към своето разследване...

Той се придвижи към нея и тя отстъпи, за да избегне допира с него. Е. Б. Блек ѝ напомняше прекалено много за другия — онзи, срещу когото играха. Играха, спечелиха и ги лишиха с измама от победата.

— Не, не сте измамани — възрази Е. Б. Блек. — Победата ви просто беше... отложена за известно време. Тя си е ваша и ще си я получите... Но не веднага.

В тона му се долавяше лек оттенък на удоволствие. Е. Б. Блек не беше особено натъжен от положението, в което се намираше „Красивата синя лисица“, от факта, че членовете ѝ са разпръснати, уплашени и объркани. Че са в състояние на пълен хаос.

— Мога ли да отида в Кармел? — попита тя.

— Разбира се. Можете да отидете на всяко проклето място, което си пожелаете, мис Маклейн. Но Джо Шилинг не е в Кармел. Ще трябва да го търсите другаде.

— Ще го потърся — каза тя. — Ще го търся, докато не го намеря. И него, и Питър Гардън.

„И няма да се откажа, докато не събера цялата група — помисли си тя. — Както когато седяхме на масата и играехме срещу титанските играчи. Както когато бяхме в Кармел малко по-рано тази вечер. Малко по-рано — и страшно отдавна.“

Тя се обърна и излезе от апартамента. И не погледна назад.

Гласът, остър и раздразнителен, срязва слуха на Джо Шилинг. Той се отдръпна от него, или поне опита да се отдръпне, но гласът пълзеше подире му.

— Тъъ... — ломотеше той. — Тъъ... Ей, мистър Шилинг, имате ли минутка свободно време?

В тъмнината гласът се приближаваше все повече и повече, докато най-накрая се нахвърли върху него и започна да го задушава. Джо Шилинг не можеше да диша.

— Ще ви отнема съвсем малко време. Може ли?

Гласът направи пауза. Джо Шилинг не отговори.

— Добре — продължи гласът. — Ще ви кажа това, което исках. Това, че сте тук, че сте ни на гости, имам предвид, е *наистина* голяма чест, да знаете.

— Разкарай се от мен! — каза Шилинг.

Той замахна и му се стори, че ръката му минава през паяжини — лепкави, несвързани помежду си части от паяжини. И не постигна нищо.

Гласът продължаваше да врещи:

— Ето какво искахме да ви питаме ние двамата, Ес и аз. Имам предвид, че вие едва ли някога отново ще отскочите до Портланд, нали? Така че има ли някакъв шанс да притежавате онзи запис на Ерна Бергер^[1]... Как беше? От Die Zauberflote^[2], знаете.

— Арията на Царицата на нощта? — попита Джо Шилинг, поемайки си дъх с усилие.

— Да! Точно така!

Гласът пълзеше по него и го притискаше безмилостно. И вече нямаше измъкване.

— Да, дум-дум, ДУМ, да, ди-ди, да-да, дум, дум! — присъедини се към него още един глас, този път женски. Двата гласа заврещяха заедно.

— Да, имам тази плоча — каза Джо Шилинг. — На шведската „Хис Мастърс Войс“. С двете арии на Царицата на нощта. По една от всяка страна.

— Може ли да си я купим? — обади се двата гласа в хор.

— Да — отвърна Джо.

Започна да различава бледа светлина пред себе си. Успя да се изправи на крака. „Къде съм — запита се, — в магазина ми в Ню Мексико? Не. Гласовете казаха, че сме в Портланд, щата Орегон. А какво правя тук? Защо въгът ме е изпратил точно на това място?“

Той се огледа.

Стоеше в гостната на непознат старомоден дом, върху гол дъсчен под, пред проядена от молци стара червено-бяла кушетка, на която седяха две познати фигури — ниски и тантурести мъж и жена с отвратителни прически и пълни с алчност погледи.

— А случайно да носите плочата със себе си? — изписка Ес Сибли.

Очите на седналия до нея Лес Сибли блестяха от нетърпение. Той вече не можеше да седи — изправи се на крака и започна да крачи из полупразната, кълтяща от стъпките му гостна.

От грамофона в ъгъла гърмеше *Черешовия дует*. За пръв път в живота си Джо Шилинг запуши ушите си с ръце, за да се изолира от подобни звуци. Струваха му се прекалено пронизителни, прекалено шумни. Причиняваха му главоболие. Пое си дълбоко дъх.

— Не — отвърна той. — Плочата остана в магазина ми.

Повече от всичко на света искаше да изпие чаша горещо кафе или чай. Добър китайски чай.

— Добре ли сте, мистър Шилинг? — попита Ес Сибли.

— Всичко е наред — кимна той. Зачуди се какво става с останалите членове на групата, дали са разпръснати, както вятърът разнося сухите листа из полетата на Земята. Очевидно беше така. Титанците не умееха да губят.

Но поне бяха върнали групата обратно на Земята. Играта беше свършила.

— Слушайте — каза Джо Шилинг и изрече въпроса си внимателно, дума по дума: — Отвън... ли... е... колата... ми?

Надяваше се да е така. Молеше се за това.

— Не — отвърна Лес Сибли. — Намерихме ви и ви докарахме дотук, в Орегон. Не си ли спомняте?

Седналата до него Ес се изкикоти, показвайки големите си здрави зъби.

— Той не помни как сме дошли — каза ѝ Лес и двамата избухнаха в смях.

— Искам да се обадя на Макс — каза Джо Шилинг. — Трябва да тръгвам. Съжалявам.

Тръгна, залитайки.

— Довиждане.

— А плочата на Ерна Бергер? — възкликна Ес Сибли разтревожено.

— Ще ви я изпратя по пощата.

Внимателно, стъпка по стъпка, той се доближаваше до вратата. Имаше смътен спомен — или усещане — къде се намира тя.

— Трябва да намеря видеофон. И да се обадя на Макс.

— Можете да позвъните оттук — каза Лес Сибли и го преведе през коридора до трапезарията. — А после може и да решите да поостанете...

— Не.

Шилинг намери видеофона, включи го и набра номера на колата си.

— Да — отговори Макс след малко.

— Джо Шилинг е. Ела да ме вземеш.

— И откъде да дойда да взема дебелия ти задник?

Джо Шилинг му даде адреса. После се върна обратно през коридора в гостната. Седна отново в креслото, където бе седял до преди малко и машинално опипа дрехите си, надявайки се да намери цигара или поне лулата си. Музиката го оглуши още повече отпреди и го накара да се свие.

Седеше, притиснал длани една към друга и чакаше. И с всяка изминала минута се чувстваше все по-добре. Постепенно осъзна какво им се е случило. И как са се измъкнали.

Когато видя, че е напред гора от евкалиптови дървета, Пит Гардън разбра къде се намира. Върховете го бяха пуснали и той беше в Бъркли, в старото си владение — същото, което беше загубил от Уолт Ремингтън и което бе купено чрез Асоциацията на Пендлетън от покойния в момента Лъкман.

На грубо изработена пейка сред дърветата, право пред него седеше мълчаливо и неподвижно млада жена. Неговата съпруга.

— Карол? Добре ли си? — попита я той.

Тя кимна замислено.

— Да, Пит. Седя тук от дълго време и си спомням за разни неща. Знаеш ли, имахме много голям късмет, че тя беше на наша страна. Говоря за онова момиче, Мери Ан Маклейн.

— Да — съгласи се той. Отиде до пейката, поколеба се и седна до Карол. Беше щастлив, че я вижда. Толкова щастлив, че не можеше да изрази чувствата си с думи.

— Как мислиш, какво щеше да направи с нас, ако беше неприятелски настроена? — попита Карол. — Ще ти кажа, Пит: щеше да изкара бебето от мен. Представяш ли си?

Не си го представяше. И съжаляваше, че е чул подобно нещо.

— Така е — съгласи се той и сърцето му се скова от страх.

— Не се страхувай — каза Карол. — Тя няма намерение да прави подобно нещо. Както и ти не прегазваш пешеходци с колата си, въпреки че би могъл да го правиш. А като Настояник — и да се отървеш след това.

Тя му се усмихна.

— Мери Ан не е опасна за никой от нас. Тя е по-чувствителна от нас в много отношения, Пит. По-зряла и разумна. Много мислех за това, докато седях тук. Струва ми се, че продължи дълги години.

Пит я потупа по рамото, после се наведе и я целуна.

— Надявам се, че ще успееш да си върнеш Бъркли — каза Карол. — Предполагам, че в момента го владее Доти Лъкман. Смятам, че няма да имаш проблеми. Тя не е толкова добър играч.

— Предполагам, че Доти ще мине и без него — каза Пит. — Тя е наследила от Лъкман цялото Източно крайбрежие.

— Мислиш ли, че ще можем да задържим Мери Ан в нашата група?

— Не — отвърна той.

— Жалко.

Карол се огледа наоколо, любувайки се на огромната евкалиптова гора.

— Колко е хубаво тук, в Бъркли. Разбирам защо си бил толкова разстроен, когато си го загубил. А и Лъкман всъщност не успя да му се наслади. Той му трябваше само като база, за да играе и печели тук.

Тя замълча за известно време.

— Пит, чудя се дали сега раждаемостта ще се върне на нормалното си равнище? След като победихме въговете?

— Бог да ни е на помощ — отвърна Пит, — ако това не стане.

— Ще стане — каза Карол. — Знам, че ще стане. Аз ще съм първата от много жени. Наречи го псионична дарба или ясновидство, но съм сигурна в това. Как ще кръстим детето си?

— Зависи от това дали ще е момче или момиче.

Карол се усмихна.

— А ако е и двете?

— Тогава Фрея ще се окаже права — каза той. — Нали помниш шизоидното ѝ подмятане, че се надява това да е бебе, загатвайки, че не

е убедена?

— Разбира се, имам предвид по едно от двете. Близнаци. Кога за последен път са се родили близнаци?

Той знаеше отговора наизуст.

— Преди четирийсет и две години. В Кливлънд. На мистър и мисис Тоби Перат.

— Може ние да сме следващите — каза Карол.

— Не е много вероятно.

— Но ние спечелихме — каза тихо Карол. — Помниш ли?

— Помня — каза Пит Гардън и прегърна съпругата си.

Дейв Мютро се спъна в тъмнината в нещо, което се оказа бордюр, и излезе на главната улица в малкото градче в щата Канзас, в което се беше озовал. Видя светлини пред себе си, въздъхна с облекчение и се забърза напред.

Това, от което се нуждаеше, беше кола. Не си направи труда да се обажда на своята собствена. Бог знае къде беше и колко дълго щеше да се наложи да чака пристигането ѝ, и то при положение, че успее да се свърже с нея. Вместо това тръгна по главната улица на града — наричаше се Фернли — и вървя, докато не стигна до агенция за даване на коли под наем.

Там той нае кола, качи се на нея и я запали, а когато се отдалечи на известно разстояние, я паркира до бордюра и след като събра кураж, попита Рашмор-ефекта:

— Кажи ми, аз въг ли съм или теранец?

— Нека да видим — каза колата. — Вие сте мистър Дейв Мютро от Канзас Сити.

След кратка пауза колата продължи:

— Вие сте теранец, мистър Мютро. Отговорих ли на въпроса ви?

— Слава Богу — каза Мютро. — Да, отговори на въпроса ми.

Той запали колата, издигна я във въздуха и я насочи към Западното крайбрежие и Кармел, щата Калифорния.

„Най-безопасно за мен ще бъде, ако отново се върна при тях — каза си той. — Така ще е по-безопасно и за тях, и за всички. Защото аз свалях цялата титанска власт на Земята. Доктор Филипсън е на Титан, Натс Кетс е убит от момичето с психокинетични способности Мери Ан

Маклейн, а организацията, в която титанците бяха проникнали още от самото начало — унищожена. Няма от какво да се страхувам. Всъщност аз им помогнах да спечелят. Изиграх добре своята част от Играта.“

Можеше да предвиди как ще го посрещнат. Членовете на „Красивата синя лисица“ щяха да пристигат един по един от различните точки на Земята, където ги бяха оставили титанците. Цялата група щеше да се събере отново и да отворят бутилка „Джак Даниълс“, а също и бутилка канадско уиски...

Докато колата летеше към Калифорния, той можеше да усети вкуса на напитките, да чуе гласовете, да види членовете на групата.

Виждаше празненството по случай победата им. И всички бяха там.

Но дали наистина всички? Е, във всеки случай почти всички. А това го задоволяваше напълно.

Докато крачеше по пясъка в безжизнената невадска пустиня, Фрея Гардън Гейнс осъзнаваше, че няма да се добере скоро до щабквартирата на групата в Кармел.

„И така да е — помисли си тя, — какво значение има? Какво мога да очаквам?“

Спомни си какво си беше мислила, докато се носеше в пространството между световите, където ги бяха захвърлили титанските играчи...

„*Не се отричам от тези мисли!* — каза си тя с горчивина и озлобление. — Пит си има бременна кобила, съпругата му Карол. И никога вече няма да ме погледне, до края на живота ми.“

Тя намери в джоба си лентичка заекова хартия, разопакова я и я стисна със зъби. После я огледа на светлината на огънчето на цигарата си, смачка я и яростно я хвърли надалеч.

„Нищо — осъзна тя. — И винаги ще бъде така. Пит е виновен за това. След като е създал живо същество с Карол Холт, би могъл да го направи и с мен. Бог е свидетел, че сме опитвали достатъчно пъти. Трябва да са няколко хиляди. Очевидно той просто не е искал да успее.“

Над главата ѝ проблесна светлината от два фара. Тя се спря, дишайки тежко. Зачуди се кой ли е това.

Колата се приземи умело върху пясъка и фаровете ѝ изгаснаха. После двигателят спря.

Вратата се отвори.

— Мисис Гейнс! — повика я дружелюбен глас.

Фрея се вгледа в тъмнината и пристъпи към колата.

Зад кормилото седеше плешив възрастен мъж с приятна външност.

— Радвам се, че успях да ви намеря — каза той. — Качете се и нека да се махнем от това ужасно пустинно място. Къде точно бихте искали да отидете?

После се изсмя.

— В Кармел?

— Не — отвърна Фрея. — Не и в Кармел.

„Никога вече“ — добави мислено тя.

— Тогава къде? Може би в Покатело, щата Айдахо?

— Защо точно Покатело? — поинтересува се Фрея, но се качи в колата. Така беше по-добре, отколкото да продължи да се скита безцелно из пустинята, самичка в мрака, без да има някой — естествено, някой извън групата, — който да ѝ помогне, и без да знае какво ще се случи с нея.

Възрастният мъж запали колата и каза с приятен глас:

— Аз съм доктор Ю. Р. Филипсън.

Тя го зяпна. Знаеше — сигурна беше, че знае — кой е той. Или, по-точно, *какво* е той.

— Искате ли да слезете от колата? — попита доктор Филипсън. — Ако желаете, мога да ви оставя там, където ви намерих.

— Н-не — прошепна Фрея.

Тя се облегна назад в седалката си, разгледа го внимателно и се замисли.

— Мисис Гейнс — каза доктор Филипсън, — *как ви се струва идеята за разнообразие да поработите за нас?*

Той погледна към нея и се усмихна, но в тази усмивка нямаше нищо весело. Беше абсолютно студена.

— Интересно предложение — отвърна Фрея, — но трябва да го обмисля. Нямам намерение да взимам прибързани решения.

„Много интересно предложение, наистина“ — помисли си тя.
— Ще ви дам време — каза доктор Филипсън. — Ние сме търпеливи. Разполагате с колкото си поискате време.

Очите му проблеснаха.

В отговор Фрея му се усмихна.

Тананикайки си самоуверено някаква мелодия, доктор Филипсън насочи колата към Айдахо и се понесе из тъмното нощно земно небе.

[1] Ерна Бергер (1900–1990) — немска оперна певица, сопрано.
— Бел.прев. ↑

[2] Die Zauberflöte (нем.) — „Вълшебната флейта“ от Моцарт. —
Бел.прев. ↑

Издание:

Филип К. Дик
Играчите от Титан

The Game-Players of Titan
Copyright Philip K. Dick 1963
First published in Great Britain by Sphere Books Ltd., 1963

Превод: Васил Велчев
Редактор: Милена Иванова
Дизайн на корицата: Бисер Тодоров
Предпечатна подготовка: Николай Стефанов
Формат 70×100/32
ISBN 000648249 X

© 2005 Издателска къща „ИнфоДАР“ ЕООД — София
ISBN 954-761-178-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.